

SERXWEBÛN

HİÇ BİR ŞEY BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜKTEN DAHA DEĞERLİ DEĞİLDİR

Sayı: 7 / TEMMUZ 1982 / 2. DM.

Filistin halkı siyonist işgale karşı DİRENİYOR!

İsrail siyonizmi, Filistin halkına ve önder gücü FKÖ'ye karşı başlattığı soykırım savaşını sürdürüyor. FKÖ yetkilileri yaptıkları açıklamalarda şimdiye kadar büyük çoğunluğu sivil halktan olan toplam 30 bin kişinin öldürüldüğünü, çoğu ağır olmak üzere çok sayıda insanın yaralandığını, 2 bin kişinin tutsak edildiğini, 600 bin kişinin evsiz kaldığını ve 35 köyün de tümüyle haritadan silindiğini belirttiler. Bunun yanı sıra siyonist birliklerin de büyük kayıplar verdiği, çok sayıda ağır silah, malzeme ve nakliyat araçlarının tahrip edildiği de yapılan açıklamalar arasında yer almaktadır.

Çatışmaların ilk on gününde siyonist askeri birlikler, hava ve deniz kuvvetlerinin de desteğiyle yoğun olarak Filistinlilerin bulunduğu Sayda, Sur, Nebatiye gibi bazı önemli yerleşim bölgelerini hedef aldılar. Daha ilk saldırılarında Filistinli militanların güçlü direnmeleri ile karşılaşarak büyük kayıplar vermelerine rağmen üç ayrı koldan Sur, Herman tepesi ve Taibe kasabasına doğru saldırılarını sürdürdüler. Hava ve deniz kuvvetleri ise saldırılarını daha çok Sur kenti üzerinde yoğunlaştırdılar.

Sur kentinden sonra siyonist birliklerin en çetin direnmelerle karşılaştıkları alanlarda birisi de Sayda oldu. Yine Sayda ile birlikte kuşatma altına alınmaya çalışılan bir diğer önemli kentte Damur'du. Bu kentlerde Filistinli militanlar, siyonist birlikleri oldukça zor durumda bırakırken, aktif olarak savaşa katılan Suriye birlikleri de Nebatiye'nin kuzey-doğusundaki siyonist birliklere ağır darbeler indirdiler.

Suriye'nin savaşa müdahalesi karşısında korkuya kapılan siyonist yetkililer, Suriye birliklerince kesilen Beyrut-Şam sınırına yeni takviye birlikleri gönderdiler. Filistinli yetkililer siyonistlerin 25 bin piyadesini, 30 bin kişilik bir kuvvetle takviye ettiğini açıkladılar. İsrail'in Lübnan'da 50-60 bin arasında askeri birliğinin bulunduğu da yine Filistinli yetkililerce belirtildi. Daha sonraları ise bu sayı 85 bini buldu.

Bu arada Lübnan ordusu savaşa müdahale etmeye başlarken, İran yetkilileri de, İsrail'e karşı gönüllü olarak savaşacak askerlerini Lübnan'a gönderme kararı aldılar.

Donandıkları modern silah ve teçhizatla işgal olayını kısa sürede gerçekleştirebileceklerine inanan siyonist birlikler beklediklerinden de sert ve inatçı bir Filistin direnmesiyle karşılaştıklarını bizzat kendi ağızlarından itiraf etmek zorunda kaldılar. Ve ancak çatışmaların onuncu gününde Lübnan'ın yarısını işgal edebildiler.

Devamı S : 19'da

Filistin halkı devrimini sürdürmekte kararlıdır.

ABD emperyalizminin Kürdistan'a yönelik planları ve bir BELGE

Gazetemizin 2. sayısında "ABD Emperyalizmi Kürdistan'ı Saldırı Üssü Durumuna Getirmeye Çalışıyor" başlığı altında verdiğimiz haberde, ABD emperyalistlerinin sosyalist güçlere bölge ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine karşı hazırlamış bulunduğu "Çevik Kuvvetler"in Kürdistan'a üslendirilmesi konusunda faşist Türkiye yöneticileriyle açıktan pazarlık yaptıklarını belirtmiştik.

Hatırlanacağı gibi NATO Dışişleri Bakanları Toplantısının da yapıldığı Aralık ayı ortalarında ABD Savunma Bakanı *Casper Weinberger* de alelacele Türkiye'ye gelerek cunta yetkilileriyle gizli bir görüşme yapmıştı. Yine, basına kapalı tutulan bu görüşmenin içeriği hakkında dünya basınında çeşitli haber ve yorumlar çıkmış; bu haber ve yorumlarda dikkatler, özellikle "Çevik Kuvvetler"in Kürdistan'a yerleştirilmesinin hazırlıklarının yapıldığı üzerinde yoğunlaştırılmıştı.

Bu durum, Mart ayı içinde Amerika hava kuvvetlerine ait bir uçağın Erzurum yakınlarında düşmesi sonucunda tümden açığa çıktı. Bilindiği gibi uçağın düşmesi ABD ve cunta yetkililerini hayli telaşlandırmış. uçağın düştüğü yerden on kilometre uzaklıkta geniş bir alan "*yasak bölge*" ilan edilmiş ve çevresi büyük bir askeri güçle kuşatmaya alınmıştı.

Geçtiğimiz haftalarda BBC radyosu, bu konuda "New Statement's" adlı İngiliz dergisinde çıkan ilginç bir yazıya geniş yer verdi. Aynı zamanda bir belge niteliği taşıyan bu yazıyı, BBC radyosunda yayınlandığı biçimiyle okurlarımıza aktarıyoruz.

"Londra'da yayınlanmakta olan siyasi bir dergi, Amerika ile Türkiye arasında bir takım gizli anlaşmalara varıldığını iddia etmiştir. Bu anlaşmaya göre Birleşik Amerika'nın Basra Körfezindeki askeri varlığını tesis edebilmek amacıyla oluşturacağı yeni "Çevik Kuvvet" öncü birlikleri Doğu Anadolu'da üslenecek ve Türkiye herhangi bir karışıklık anında,

Devamı S : 18'de

FKBDC'si İsrail siyonizminin Filistin ve Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarına karşı direniş mücadelesinde aktif bir biçimde yeralacağını duyurdu:

BASIN AÇIKLAMASI

Emperyalistlerin, bölge gericilerinin ve faşist Türk cuntasının desteğini alarak gerçekleştirdiği son işgal harekâtıyla siyonizm, yalnız Filistin halkına değil, Ortadoğu'nun bütün devrimci örgütleri ve ilerici halk hareketlerine de vurmak istemiştir. Ama İsrail siyonizminin imha savaşıyla varmak istediği amaç bölge halklarının gözünden kaçmamış, Filistin halkıyla birlikte tüm Ortadoğu halkları da bu siyonist işgale karşı aktif olarak direnmeye başlamışlardır.

Yine işgale karşı aktif savaşan güçlerden olan FKBDC'si ve bu Cephenin içinde yer alan PKK'nin adı bazı burjuva-milliyetçi çevreler tarafından istismar edilerek, yürütülen mücadelede kendilerinin de payı olduğu kanısı uyandırılmak istenmiştir. Ama siyasi istismar peşinde olanların bu durumu da gözden kaçmamış, mücadeleci yurtsever güçlerin tepkisine yol açmıştır.

(Serxwebûn)

İsrail siyonizmi Filistin halkına karşı en vahşi soykırım savaşlarından yeni birisini başlatmış bulunmaktadır. Saldırı her ne kadar direkt Filistin halkını ve onun önder gücünü yok etmeyi hedef almışsa da özünde Ortadoğu halklarının yükselen kurtuluş mücadelesini boğmaya yöneliktir. İsrail'in saldırısı; bölgemizde 80'lere doğru dengenin emperyalizm aleyhine bozulmaya başladığı, Irak'ta faşist Saddam yönetiminin yıkılmaya başlamasıyla, halk kurtuluş hareketlerinde nitelik bir sıçramanın gündeme gireceği bir sıraya denk düşmektedir. Saldırı bu süreci tersine döndürmeyi amaçlamaktadır.

Şöyleki; Camp-Dawid antlaşmasıyla 25 Nisan'da Sina'nın Mısır'a verilmesi, bu temelde Mısır'ın Arap alemine alınması için gerici Arap rejimlerinin yoğun çaba harcadığı, bu çabaların başarıya ulaşması için Irak rejiminin kurtarılmasının şart olduğu, ama bunun kolay gerçekleşmeyeceği açıkça kendisini gösteriyordu. Özellikle başta Suriye olmak üzere Arap red cephesi ülkelerinin Camp-Dawid yeni sömürgeleşme sürecine karşı açıkça tavır almaları, artık devreye emperyalizmin "truva atı,, İsrail'in sokulmasını zorunlu kılıyordu.

Bu saldırıyla İsrail siyonizmi, Lübnan'daki Filistin direnme merkezlerine ve yerleşme kamplarını, Lübnan yurtsever hareketini ve Suriye barış gücünü ortadan kaldırmaya çalışmakla, emperyalizmin gündümünde ve İsrail işbirlikçisi bir Lübnan yaratma biçiminde özetlenebilecek, yakın amacına ulaşacağına hayal etmektedir. Diğer yandan, Suriye'ye saldırmakla Arap red cephesini güçten düşürecek, Saddam rejimini düşmekten alıkoyarak başta ABD olmak üzere emperyalizmin, Camp-Dawid süreci içinde yeni sömürgecilik politikasına işlerlik kazandıracaktır. Bu politika temelinde, çoktan hazırlıklı hale getirilen faşist Türk ve Pakistan askeri yönetimleriyle Arap gerici rejimlerinin birleşmesi daha somut biçimlere bürünecek, böylelikle Ortadoğu'da emperyalizm'in için ideal bir statüko dönemi olan 60'lı yıllara benzer bir durum, zorla yaratılmış olacaktır.

İsrail'in son saldırısı bu nedenle, başta Filistin halkının mücadelesi olmak üzere yanlız Arap kurtuluş hareketini değil, bölgedeki tüm ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerini ezmeye yöneliktir. Yine bu nedenle bu saldırıya karşı direnmek tüm Ortadoğu ilerici-devrimci güçlerinin ortak görevidir.

Devamı S : 19'da

PKK Mardin davasında yeni bir gelişme...

Geçtiğimiz haftalarda başlayan PKK Mardin grubu davasına Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 2 No'lu Askeri mahkemesinde devam edildi. 161'i tutuksuz olmak üzere toplam 385 kişinin yargılandığı bu davada askeri savcının 123 kişi hakkında idam talebinde bulunduğu, ayrıca tutuksuz olarak yargılananlardan Necmettin ASLAN, Murat AR, Abdi BAYAR, Osman ÖZBAY, Genco KEREM, Bedrettin TOKAY, Mustafa Emrullah ERKEN, Süleyman SOLMAZ, Mehmet Veysi TEMEL ve Abdulvahap KIZILKAYA'nın aynı davada tutuklandıkları,duruşmad bulunmayan 4 kişi hakkında da gıyabi tutuklama kararının verildiği bildirilmektedir.

Devamı S : 19'da

Sömürgeci faşist cunta İnsan Hakları Komisyonuna verildi!

Uzun bir süreden beri faşist Türkiye cuntasının işkenceleri kurumlaştırdığına, insan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına aldığına dikkatleri çeken Fransa, Hollanda, İsveç, Norveç ve Danimarka hükümetleri, bu konuda kendi aralarında yaptıkları tartışmaları sonuçlandırarak cuntayı İnsan Hakları Komisyonuna şikâyet ettiler. İşkencelere ve insan haklarının ihlâl edildiğine ilişkin olarak hazırladıkları dosyayı da 1 Temmuz'da İnsan Hakları Komisyonuna sunan bu ülke hükûmetleri, aynı anda yaptıkları bir açıklamayla girişimlerini tüm dünyaya duyurdular.

Bu durum faşist cuntanın mahkemeleri ve cezaevlerini dünya kamuoyuna kapalı tutmasının bile kendi gerçek kimliğini gizlemesine yetmediğini göstermektedir. Bugün dünya kamuoyu Türkiye ve Kürdistan'da işkence çarklarının hergün aralıksız döndüğünü, cezaevlerinde ölüm hücrelerinin kurulduğunu, insanların haksız yere

Devamı S : 19'da

Avrupa çapında yapılan açlık grevleri BAŞARIYLA SONA ERDİ

Grev yerinden bir görüntü

24 Mayıs'ta Avrupa'nın 8 ülkesinin 23 kent merkezinde Türkiyeli ve Kürdistanlı gruplarca ortaklaşa başlatılan açlık grevleri, ileri sürülen isteklerin kabul edilmesi üzerine 20 Haziran günü sona erdirilmiştir.

Bilindiği gibi, açlık grevleri BİRKOM (Serxwebûn, Devrimci İşçi, Emekçi, Kıvılcım, İşçinin Sesi, Devrimci Savaş) ve PARTİZAN tarafından başlatılmış, daha sonra BİRLİK-YOLU ve CEPHE taraftarlarının da yer almasıyla eylemin çapı genişlemiş ve 382 emekçinin katılımı sağlanmıştır.

Sömürgeci-faşist cuntanın dışarda ve cezaevlerinde girişeceği daha büyük katliamların ve yeni idamların habercisi olan Diyarbakır Katliamının Avrupa kamuoyunda yarattığı tepkiler, açlık grevleri boyunca da sürmüş, açılan imza kampanyalarına büyük ilgi gösteren kamuoyu, cuntaya ve iğrenç katliamlarına duyduğu tepkiyi çeşitli biçimlerde dile getirmiş, basın, gelişmeleri yakından izleyerek sayfalarında sıkça işlemiş, çeşitli devrimci-demokratik örgüt ve kuruluşlar faşizmi ve katliamlarını lanetleyen bildiriler dağıtmış, eylemin amaçları doğrultusunda kendi hükûmetlerini isteklerin kabulü için zorlamışlardır.

Kamuoyundan gelen tepkiler ve eylemcilerin grevi sürdürmedeki kararlı tutumları karşısında istekler hemen hemen bütün ülkelerin parlamentolarında ele alınarak tartışılmış ve ağırlıklı olarak kabul edilmiştir.

Ayrıca; İsviçre, İngiltere, Fransa, Belçika ve Almanya'da Türkiye ve Kürdistan'daki askeri cezaevlerinde gözlemler yapacak, mahkemeleri izlemeye ve tutuklu devrimcilerle görüşmeye çalışacak bağımsız heyetler oluşturulmuştur.

Bu heyetlerin önümüzdeki günlerde gönderilmesi beklenmektedir.

* * *

Diyarbakır Askeri Cezaevindeki tutuklularla DAYANIŞMA KOMİTESİ kuruldu

Almanya'nın Duisburg kentinde bizzat Almanların girişimiyle Diyarbakır Askeri Cezaevindeki Tutuklularla Dayanışma Komitesi kuruldu. Bu olumlu girişimlerinden ötürü kendilerini kutluyor, gazetemize iletmiş oldukları bildiriyi aynen yayınlıyoruz.

Şu anda Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki halk baskı altındadır. Bütün hapishaneler, devrimci, demokrat ve ilericilerle doldurulmuş durumdadır. Bütün politik tutuklulara cunta güçleri tarafından işkence yapılmaktadır.

Bize, neden Türkiye'deki halklar yerine sadece bir Kürt şehiri ile ve oradaki bir askeri hapishanedeki tutuklularla dayanışma gösterdiğimiz sorulmaktadır.

Bunun sebeplerini şöyle sıralayabiliriz:

1) Diyarbakır, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde büyük rol oynamıştı.

2) Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önderleri şu anda Diyarbakır'da yargılanmaktadırlar.

3) Diyarbakır'ın, Kürdistan'ın gizli başkenti olduğu söylentileri sömürgeciler tarafından bilinmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder kadrolarının kendi gizli başkentlerinde yargılanmaları, Kürt halkının direncini kırmayı ve onların oluşan harekete saygınlığını yoketmeyi amaçlamaktadır.

Kürtlerin ulusal bayramı olan 21 Mart 1982 (NEWROZ) günü, Diyarbakır Askeri Tutukevinde 38 tutuklu öldürüldüğü zaman, bir-iki gazete dışında, hiç kimse bu olayı ciddiye almadı. Basın halâ sağır ve dilsiz rolü oynamaktadır.

Biz Almanlar, eğer Diyarbakır Askeri Tutukevindeki ölüme terkedilmiş 4.000'in üzerinde politik tutukludan habersiz isek, bunun sorumlusu özellikle basındır. Burada, insan haklarını korumakla sorumlu organizasyonları da eleştiriyoruz. Çünkü onlar da şimdiye kadar bu konu hakkında elle tutulur hiçbir girişim ve faaliyette bulunmadılar.

Diyarbakır Askeri Tutukevindeki 6000 tutukludan özellikle 4000 tutuklunun günleri sayılıdır. Cunta, bunların büyük bir kısmına süreç içinde imha olmalarını sağlayacak bir tarzda muamele etmektedir. Hapishanelerdeki kötü şartlar ve işkenceler sonucu bu insanların büyük bir kısmı, sakat bırakılmış ve iskelet haline getirilmiştir. Tutukluların dış dünyayla ilişkileri kesilmiştir ve aileleriyle görüştürülmemektedir. Ölü mü yoksa sağ mı oldukları ancak cenazeleri ailelerine verilirse anlaşılabilmektedir. Bu insanların hiçbir hukuksal hakları yoktur. Bütün avukatları tutuklanmış durumdadır ve mahkemeleri avukatsız yapılmaktadır. (Cuntanın bu insanları mahkeme önüne çıkarıp çıkarmadığını da bilmiyoruz).

Bu tutukluların suçu neydi?

Gaspedilmiş olan kendi ulusal devletlerini kurmak, kendi dil ve kültürlerine sahip çıkmak amacıyla Kürt halkına yapılan zulüm ve sömürüye karşı mücadele ettiler.

Bu insanlara "bölücü ve terörist" denilmektedir. Zulme ve sömürgeciliğe karşı, kendi ulusal bağımsızlığını elde etmek için savaşım veren Kürt halkının bu kararlı mücadelesi terörizm olarak tanımlanamaz.

Ulusların kendi kaderlerini tayın etme hakkını tanıyan tüm insanları bu insanlık dışı duruma karşı birşeyler yapmaya çağırıyoruz.

Diyarbakır Askeri Tutukevindeki Tutuklularla Dayanışma Komitesiyle ilişkiye geçiniz.

KOMİTE ÜZERİNE AÇIKLAMA

Diyarbakır Askeri Tutukevindeki Tutuklularla Dayanışma

Devamı S : 18'de

TKP-ML ÜYESİ ÜÇ DEVRİMCİ KATLEDİLDİ

Sömürgeci ordu birlikleri son günlerde Dersim'de gerçekleştirdikleri yeni bir operasyonda TKP-ML üyesi üç devrimciyi katlettiler. Aynı olayda 3'ü yaralı, 2'si sağ olmak üzere toplam 5 devrimci de esir düştü.

Henüz kesinlik kazanmayan bilgilere göre olay şöyle meydana geldi;

13 Mayıs 1982 günü Dersim'de bir ajanın öldürülmesi olayını bahane eden sömürgeci ordu birlikleri, Dersim'e bağlı Hozat ve Ovacık ilçe ve köylerinde geniş çaplı operasyonlara giriştiler. Bu operasyonların etrafı sarılan TKP-ML örgütüne mensup 8 militan teslim olmayı reddederek silahlı çatışmaya girdiler. Çatışma sonrasında 3 devrimci katledilirken, diğerleri de 3'ü yaralı ikisi sağ olarak sömürgecilere esir düştüler.

Ayrıca örgüte ait bazı dökümanların da ele geçirildiği olayda devrimcilerin barındırıldıkları gerekçesiyle halktan da 10 kişi gözaltına alındı.

Sömürgeci kolluk kuvvetlerinin verdikleri kayıplar ise her zamanki gibi titizlikle gizlendi.

13 devrimci tutuklu Elazığ Askeri Cezaevinden kaçmayı başardı

Elazığ Askeri Cezaevinde bulunan devrimci tutuklulardan 13'ü tünel kazmak suretiyle, 12 Haziran 1982 günü, kaçmayı başardılar. Kaçanların çoğunluğunun TKP-ML ve DEV-SOL örgütlerine mensup oldukları belirtilmektedir.

Olaydan hemen sonra sömürgeci kolluk kuvvetleri, Elazığ, Bingöl ve Tunceli'de seri operasyonlar düzenleyerek, halk üzerinde korkunç bir terör kasırgası estirdiler. Bu operasyonlar sonucu, kaçan devrimcilerden 3'ü yakalanırken, diğerleri kurtulmayı başardılar.

Olay üzerine, tutukluların avukatları Ali Senci ile Süleyman Yeter, Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından gözaltına alındılar. Sıkıyönetim komutanlığının, her iki avukatı da olaydan sorumlu tutmak istediği, bu arada Elazığ Barosu'nun da avukatların gözaltına alınışlarını bir telgrafla protesto ettiği bildirilmektedir.

Okuyucu Mektupları

KÜRDİSTAN HALKINA

Sömürgeci Türk devletinin yıllardır Kürdistan halkı üzerindeki her türlü vahşi ve barbarca uygulamalarına yeni bir tanesi daha eklendi. Bu katliam ne ilki ve ne de sonuncusudur.

Azgınlaşıp kudurganlaşan sömürgeci güçler Kürdistan halkını yoketme ve tahrip etme planlarını ülkemiz içinde bizleri cezalandırmak için kurmuş oldukları zindanlarda bile uygulamaktadır. Kürdistan halkının Bağımsızlık ve Özgürlük sembolü ve bayramı olan 21 Mart Newroz gecesinde 38 tane Kürdistan evladı sömürgeci güçler tarafından sinsice katledilmiştir.

Babalar, Analar, Bacılar, Kardeşler!

Gün susmanın, durmanın günü değildir. Sömürgeci güçler sömürgeci zindanlarındaki kemik yığını haline gelen yiğit partizanların bedenlerine bile tahamülleri kalmamıştır. Gün var olma yok olma günüdür. Korkaklığın, kaypaklığın, teslimiyetçiliğin ölüme faydası yoktur. Kürdistan'ın birer ferdi olarak sömürgecilerin bu katliamlarına seyircimi kalacağız. Kardeşlerimiz, bacılarımız acımaksızın öldürülmekte. Ulusal namusumuz ayaklar altında çiğnenmektedir. Onun için sömürgecilere karşı tek yumruk, tek vücut halinde Bağımsızlık ve Özgürlük bayrağını yükseltelim.

İşkencelere, idamlara, toplu katliamlara karşı omuz omuza olalım.

Bizler Ahlen ve çevresi Serxwebûn taraftarları olarak Diyarbakır zindanlarındaki katliamı vahşice, barbarca işlenmiş bir katliam olarak lanetliyoruz. Bütün demokrat, yurtsever ve devrimcileri bu katliamlara karşı protestoya çağırıyoruz.

Teslimiyet İhanete, Direniş Zafere Götürür!
Diyarbakır Zindanlarındaki Katliamın Hesabı Mutlaka Sorulacaktır!
Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Yoldaşça selamlarımızı sunar mücadelenizde üstün başarılar dileriz..

SERXWEBÛN YAZI KURULUNA!

Bizler üç kişi Kürdista'nın Maraş'ından İsviçre'ye geldik. Ülkemizde uygulanan barbarca baskı ve, işkencelerden birkaçını Kürdistan'ın bağımsızlık gazetesi Serxwebûn'a yollamayı görev biliyoruz.

Genellikle köylerin hepsini bastılar. Doğanlı, Karahasan, Davutlar, Narlı, Cimikan Topal köyü, Demirci köyü,Çigili köyü, Yukarı Terolar, Urum köyü, ve birçok köyler.

Bunlardan Doğanlı Karahasan köyüne gelen kolluk kuvvetleri halkı okulun önüne topladılar ve üçe ayırdılar. 1-Gençler, 2- Orta yaşlılar, 3- Yaşlılar.

Yaşlılara mıntıka temizliği yaptırdılar. Tabii dipçik zoruyla, orta yaşlılara herkes biribirine binip koşacak denildi ve koşmayanlara, yıkılanlara barbarca işkence yapıldı. Gençlere uygulanan ise köyün önünde en adi işkencelerdi. Onları daha sonra alıp götürdüler ve günlerce işkence ettiler. Pazarcık Musolar ve Kuruçay köyünde üç kişi öldürüldü işkencede. Çimikan köyünde askerlerle devrimciler arasında çıkan çatışmada "Mustafa,, isimli bir devrimciyi önce arabanın arkasına bağlayarak dağlarda dolaştırdılar, bu arada bir kulağını kesmişlerdi. Kolu kırık ve iki kurşun yarası vardı. Biz, bunları katlederken gördük. Mustafa'nın iki abisini tutukladılar. Onlara da çok işkence yapmışlardı. Mustafa'yla beraber olan devrimciler 24 Saat çatışmışlar. Mustafa'yı helikopterle yakaladılar. Ama diğer devrimcileri yakalayamamışlardı ve geri çekilmişlerdi.

T.U. köyünden ise kayıp..... ismindeki PKK sempatizanın babasını, anasını ve tüm çevresini dört kez yakalayıp götürüp dövdüler ve işkence yaptıktan sonra bıraktılar.

Elbistan A.Y. ve civar köylerini basarak halkı okulun önüne toplayıp herkesi silah verin diye çok dövdüler. En ağır işkenceleri yaptılar. Halkı biribirinin sırtına bindiriyor, kendileri arkadan dövüyorladı. Bu herkese aynı şekilde uygulanıyordu.

Ç. köyünde köyü basan sömürgeciler halkı yine okula topladılar, başta muhtarı arabanın arkasına bağlayıp 5 km sürükledi ve iki hafta devamlı işkence yaptılar. Şimdi muhtarın her tarafı yara ve sakat denecek durumda. Daha bu gibi işkenceler çok, biz birkaçını yollayabildik.

Bizler Fribourg'tan Serxwebûn taraftarları Pazarcık'tan gelen arkadaşlar gözleriyle gördükleri işkenceleri ve maruz kaldıkları işkenceleri söylediler ve yazdılar.

Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta
BIJI SERXWEBÛN
BIJI KÜRDİSTAN

Devrimci Selamlar,
Pazarcık PKK taraftarları

Serxwebûn yazı kuruluna!

Yazıma savaş esirlerinin direnmeleri sonucu şehit edilmesinin acısını tüm insanlık adına içimde duyarak ve bir kez daha askeri sömürgeci faşist cuntayı lanetliyerek başlıyorum.

Bu olay Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinin söndüğünü göstermez. Tam tersine şanlı direnişlerin sonucu olarak ve mücadelenin ortama göre ileri bir düzeyde olduğunu gösterir. Bunu sömürgeci faşist cunta da böyle bildiği için önceden düzenlenmiş bir katliama girişti.

Ama sonlarının yaklaştığınıda iyi biliyorlar...

Devrimci Selamlar.
İsviçre Basel'den bir bayan.
PKK sempatizanı
H.B.

ÖLÜMÜNÜN 1. YILDÖNÜMÜNDE ENTERNASYONALİST SAVAŞÇI

ABDULKADİR ÇUBUKÇU MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

الجبهة الديمقراطية ★ لتحرير فلسطين

حزب العمال الكردستاني التركي

A. Kadir Çubukçu عبدالقادر جبوكجو

Tarih boyunca ezilen halklar, yaşadıkları ortak acıların bir sonucu olarak ortak düşünceler ve yaşayış biçimleri edinmiş, aynı amaçlar uğruna mücadelelere atılmışlardır.

Halklar, daha iyi bir yaşam ve daha iyi bir geleceğe kavuşma özlemiyle atıldıkları haklı ve soylu kavgalarında kazandıkları deneyimleri paylaşarak bu temelde birbirleriyle kaynaşmışlardır. Tüm halkların acılarını, özlemlerini kendi benliklerinde duyarak atıldıkları kavgalarda enternasyonalist savaşçılar, geleceğin komünist insan tipinin en soylu değerlerini kendi kişiliklerinde somutlaştırarak insanlığın yüce davasına yetenekleri, güçleri, kanları ve canlarıyla ortak olmuşlardır. Halklar arasındaki bu dayanışmaların canlı birer abideleri olan enternasyonalist savaşçılar isimlerini tarihe altın harflerle yazdırmış, halkların gönlünde, bilincinde yer ederek ölümsüzleşmişlerdir. Tarihin tanıdığı en yüce enternasyonalist olan Che GUAVERA tüm dünya halklarının, emekçilerinin enternasyonalist bilincinde halâ en canlı biçimde yaşamakta, her zaman için saygı ve minnetle anılmaktadır.

PKK Hareketi de, daha doğuşundan başlayarak enternasyonalist bir ruhla şekillenmiş, Türk halkının yiğit evlâdı, komünist enternasyonalist Haki KARER' in çabaları ve kanı ile mayalanmıştır. Böylesine yüce bir enternasyonalistin saflarında yer aldığı bu Hareket, kadrolarını da aynı soylu değerlerle yetiştirmiş, ideoloji ve politikasının en belirgin yönlerinden biri olan bu enternasyonalist anlayışı pratiğine de aktararak Filistin halkının soylu davasına ortak olmuştur. Kadroları, en ön cephelerde Filistinli yoldaşlarıyla omuzomuza savaşmış ve bu mücadelede Kürdistan halkının ve PKK Hareketinin yiğit savaşçılarından Abdulkadir ÇUBUKÇU yoldaş şehit düşerek ölümsüz enternasyonalistler safında yer almıştır.

Abdulkadir ÇUBUKÇU yoldaş, 1958 yılında, Siirt'in Kozluk ilçesinde doğdu. Yoksul ve yurtsever

Devamı S : 18'de

YİĞİT DEVRİMCİ YAŞAR ÖNER (NESİMİ)'İN ANISINA

Sömüregeci-faşist cunta her ne pahasına olursa olsun yoketmek istediği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin şanlı önderi PKK'nin her geçen gün daha da güçlenerek ulusal ve uluslararası planda önemli ve saygın bir güç haline gelmesinin verdiği çılgınlıkla zindanlarındaki savaş esirlerini imha etme politikasına hız vermiştir.

Faşist Türk cuntasını bu imhaya iten gerçek, zindanlarındaki savaş esirlerinin o yüce direnişi, kararlılığı, sarsılmaz çelikten iradesi ve inancı karşısında, kendi çağdışı çürümüşlüğünü, kokuşmuşluğunu ve kaçınılmaz sonunun yaklaşmakta olduğunu görmesidir. Bu gerçek herkes tarafından bilinmektedir. Ve yine bilinmektedir ki, zindanlarda en ağır baskı ve zulüm cenderesinden geçirilmelerine rağmen, inançlarından asla taviz vermeksizin inatla yeni direniş destanlarını yazmaya devam eden PKK'li savaş esirleri, Kürdistan'da yüzyılların getirdiği kölelik ve teslimiyet ruhunu tanımayarak, yeni bir ruhun, direniş ve mücadele ruhunun tohumları olmuşlardı. Öyle ki, bu ruh sadece zindanlarla sınırlı kalmamış, tüm halkı da kucaklayarak onlar için birleştirici, örgütleyici ve yol gösterici bir rol oynamaya çoktan başlamıştı bile. İşte bu durum faşist cuntanın varlığını tehdit eden çok önemli bir tehlike idi. Hele hele karar aşamasına gelmiş olan mahkemelerin idamla sonuçlanması böyle bir tehlikenin daha riskli bir duruma dönüşmesine yol açabilirdi. Bu tehlikeyi en aza indirmeye çalışan cunta, zindanlardaki savaş esirlerini ardı ardına toplu katliamlar yoluyla imha etmeye başlamıştır.

21 Mart'ta gerçekleştirilen bu katliamlardan ilkinde, Kürdistan halkının yiğit öğretmeni, güçlü komünist önder Mazlum DOĞAN'la birlikte katledilen direnme savaşının neferlerinden birisi de Yaşar ÖNER (Nesimi) yoldaştı.

Diyarbakır-Çermik'te oturan orta halli bir ailenin çocuğu olan Yaşar yoldaş 1976-77 başlayarak mücadeleye katılan aktif bir savaşçıydı. Okulda, şehirde ve kırda hemen her alanda, faaliyet yürütmüş, Siverek'te yerli gericilere karşı yükseltilen mücadelenin ön saflarında yer almıştı. Kararlı, fedakâr, enerjik ve güçlü bir kişiliğe sahipti. İyi bir ajitatör, propagandacı ve iyi bir askerdi. Bu özellikleri ve reformist küçük-burjuva milliyetçilerine karşı yürüttüğü ilkeli ve tavizsiz mücadelesiyle kitleler tarafından tanınmakta ve çok sevilmekteydi.

Cunta sonrasında, dört arkadaşıyla kaldığı evin askeri birliklerce kuşatılması üzerine silahlı çatışmaya girerek yanındaki yoldaşlarının kaçmasını sağlamış, ama kendisi yakalanmıştı. Diyarbakır askeri cezaevinde kaldığı iki yıl boyunca mücadeleye içerde de devam eden Yaşar yoldaş, düşmanın her türden iğrenç uygulamalarına karşı yiğitçe direnerek, halka, Partiye ve Marksizm-Leninizme olan inancını korumuş ve 21 Mart'ta, direnişin gürleyen sesi haline getirdikleri sömürgeci zindanlarda onbir yoldaşıyla birlikte alçakça katledilmiştir. Ailesinin tüm ısrarlarına rağmen, cenazesi ancak 28 Mayıs 1982'de yakılmış bir halde ailesine verilmiştir.

Tarihin kendilerine yüklemiş olduğu soylu görevleri yerine getirmiş olmanın rahatlığıyla ölümü kucaklayan onlar, halkımızın mücadele ruhunu her zaman için canlı tutacak sürekli bir güç kaynağı oldular ve olacaklar. Düşman bu güçten korkmakta ve bütün çabasıyla bu kaynağı kurutmaya çalışmaktadır. Ama korkunun ecele faydası yoktur. Kürdistan halkı yaşadıkça bu kaynak kurtulamayacak, ve bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz zaferle taçlanacaktır. Buna olan inancım tamdır.

Anıları Önderimizdir!

Bir Serxwebûn Taraftarı.

YAKINLARI TUTUKEVİNDE OLAN BİR KÜRT KADINI BASKI VE KATLİAMI ANLATIYOR...

Baştarafı Geçen Sayıda

Yine öyle biri, katliamda öldürülen Hilvanlı Cemal Kılıç'tır. Öldürüldükten 7 gün sonrasına kadar onu babasına teslim etmediler. 7 günden sonra kendisinden 600. bin lira rüşvet isteyerek, cenazeyi teslim edebileceklerini söylediler. Ve "Biz seninle mezara kadar geleceğiz, O'nu kimseye göstermeyeceksin" dediler.

O'nu götürdü, gömdüler. Fakat babası gömdüklerinin oğlu olup olmadığına inanamıyordu. Daha sonra arkadaşları nereden gelmişlerse, gitmiş gizlice mezarını açmışlar. Bakmışlar ki; O'nun her iki gözünü de çıkarmışlar.

Kimin öldürüldüğü, kimin başına ne geldiği bilinmiyor. Dost, akraba, tanıdık veya bacı-kardeş olsun kimlerin ödürüldüğü bilinmiyor. Çünkü onları göstermiyorlar, bırakmıyorlar yüzlerine bakalım. Bu barbar uygulamalarını gizli ve sessiz yaptıklarından dolayı, barbarlıklarının da gizli kalmasını istiyorlar, saklı tutuyorlar. Sömürgeci yönetim bunları da yapıyor.

Bu tür bir uygulamaya maruz kalmış arkadaşlardan biri de Hilvanlıdır. Öldürülüşünden bir hafta sonra cenazesi gizlice ailesine teslim edilen bu arkadaşımız Cemal KILIÇ'tır. O kadar zamandan sonra, cenazesini ailesine verecekleri zaman, ailesinden 600. 000 TL. rüşvet istiyorlar. Bunu aldıktan sonra da, "biz sizinle mezarlığa kadar geleceğiz" diyorlar. Buna rağmen babası oğlunun ölümüne inanmıyor. Aradan birkaç gün geçtikten sonra gidip mezarı açıyorlar. Ve bakıyorlar ki; Cemal'ın iki gözü de yok. Göz oyuklarından gözleri çıkarılmış. Bu insanlık düşmanı tavırlarıyla, uygulamalarıyla halkımıza baskı uyguluyorlar. Kardeşlerimizi, arkadaşlarımızı öldürüyorlar, bırakmıyorlar ölüleri de görelim. Üstelik askerleriyle baskı ve işkence uyguluyorlar. Terör estiriyorlar, dövüyorlar. Cenazeleri görmemizi bile engelliyorlar. Yıkıyorlar mı, yıkamıyorlar mı bilemiyoruz. Kefensiz dahi gömüyorlar. Diyorlar ki; "biz gömeceğiz" ve gömüyorlar da. Zaman zaman en az haftada 3, 4, 5, cenaze hapisten çıkarılıyor. Söylediğim gibi, yanlız bunların kim olduğu bilinemiyor. Bir kısım cenazeyi ailelere teslim ediyor, bir kısmını ise teslim etmiyorlar. Bunları da gizlice gömüyorlar. Kimse görmeden bunu yapıyorlar. Bu durum tüm tutuklular için geçerlidir. Bunu kendileri de söylemekten çekinmiyor ve tutuklulara söylüyorlar. Arkadaşlara, gardiyan diyor ki: "Bunların durumu ne oldu ise sizin de durumunuz aynı olacak. Yakında sıra size de gelir. Sizi işkenceye götüreceğim. Jopla ve akıl almaz metodlarla sizleri öldüreceğim."

Bu durumlarına rağmen, bu tür durumlara karşı arkadaşlar direniyorlar. Sömürgecilerin oyununa gelmiyorlar. Arkadaşlar onlara diyorlar ki: "Sizler sömürgecisiniz. Biz sizin elinizde tutsağız. Siz istediğinizi yapabilirsiniz. Siz bizim düşmanımızsınız."

Bu özelliklere sahip olan bir yer kesinlikle hapishane değildir; burası bir kamptır. Esirler kampıdır, esirler için yapılmıştır. Kürtler için, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin neferleri için yapılmış esir kampıdır orası. Ve burada herşey vardır, buradaki işkenceler polisteki işkencelerden daha fazla ve akılalmaz derecededir.

Bu konuda örnekler vardır. Mèselâ; arkadaşların canalıcı vücut adalelerini biribirinden ayırarak ta derinlerine kadar tuz doldurup bu haliyle vücudun o kısmını dikiyorlar, ayaklarına çivi çakıyorlar, elektriğe veriyor, jop işkencesi uyguluyorlar. Korkunç işkence metodları uyguluyorlar. Yine bu konuda bir arkadaşımız var. İsmi F.....'dir. Onun için bir tane havuz yapmışlar. Havuzun içini kırık camlarla doldurup, arkadaşı o halde 35 gün içinde yürütüyorlar tâ ki; havuzun suyu tümüyle kırmızıya boyanıncaya kadar bu devam ediyor. Buna rağmen de bu arkadaşımız direniyor, kendi ismini dahi onlara söylemiyor. Onların oyununa gelmiyor.

Gözaltına aldıkları, yada tutuklu bulundurdukları şahısların evlerine baskınlar düzenliyorlar, onları sıkıştırıyorlar. Ailelere diyorlar ki; "Gelin bize yardım edin, muhbirlik yapın." Çocuklara da bunu söylüyorlar. Bunun için çocuklara para veriyorlar, tatlı sözlerle onlardan laf almaya çalışıyorlar. Yanlız, Kürdistanlı çocuklar sömürgecileri iyi tanıyorlar, onları kabul etmiyorlar. Onlar da direniyorlar. Akıllıca konuşuyorlar. Öyle ki; sömürgeci polislerden daha da akıllı davranıyorlar.

Fakat, biz bugün sömürgeci yönetim altındayız. Onların elinde esir durumdayız. Şu da var ki; halkımız direniyor. Direnme ruhu var halkımızda. Sömürgeciler de teslimiyet eğilimlerini geliştiriyor ve ihanetçileri ajan yapıyorlar kendilerine. Bunların içinde bazılarının tavırları değişmiş, kendi uluslarına sahip çıkma eğilimleri gelişkin. Hatta şunu dahi diyenleri var; "Bugün onların günü, ama yarın bizim günümüz olacak."

Hatta gelip bunlara para veriyorlar; "Gelin şahitlik yapın" diye. "İşte bunlar şunu bunu öldürmüşler, gelin onların üzerine ifade verin." "Bunlara karşı konuşun, konuşmalar yapın." diyorlar. Fakat mahkemelere gidenler dahi mahkemelerde onların istediği tavrı koymuyor, tutukluları hedeflemiyorlar. Şunu diyorlar; "Biz bunları tanımıyoruz. Bundan dolayı biz bunlar hakkında asılsız şahitliklerde bulunamayız." Bunun üzerine hakim onlara kızıyor ve tehdit ediyor diyor ki; "Niye korkuyorsunuz? Siz daha önce ifade veriyordunuz. Şimdi neden vermiyorsunuz? Hiçbirşeyden çekinmemelisiniz. Biz onları denetim altında tutuyoruz, onlar bizim elimizdedir." Buna rağmen yine bu şahıslar tavırlarını değiştirmiyorlar. Sömürgeciler amaçlarına varamıyorlar.

SORU - Yani bir dönem şahitlik yapanlar şimdi tutuklular üzerine şahitlik yapmıyorlar mı? Yönetim bunlara zorla mı şahitlik yaptırmak istiyor?

CEVAP - Tabii. Tutumları bunu amaçlıyor. Şahitlere şunu diyorlar; "Gelin, şahitlik yapın. Biz, sizi destekliyoruz, sizinle beraberiz. Hükümetimiz var ve sizin yanıbaşınızdadır, korkmayın." Bunlara rağmen bu insanlar doğru tavır takınıyorlar. Onların etkisinde kalmıyorlar. Yüzde bir dahi olsa onların tüm amaçları gerçekleşmiyor. Onlara diyorlar ki; "Haydi söyle, bize göster, hangisidir?.." Bu tehditler karşısında insanlarımız, sömürgecilere uşaklık yapmıyorlar. "Ben şahitlik yapmıyorum. Bunlardan kimseyi de tanımıyorum. Ve bilmiyorum" diyorlar. Hakimlere karşı tavır alıyorlar. Halkımızın tavrı olumludur. Bu baskı ve zulme karşı yine halkımız olumlu düşüncelere, sahiptir. İnanç var.

Kadınlarımızın namusuna el atıyorlar. Tutukluların anne ve babaları da bu durumda. Tutukluyu ailesiyle birlikte işkenceye götürüyor, karşı-karşıya bulundukları bir esnada onlara işkence yapıyorlar. Buna rağmen halkımız kararlılıkla biribirine ve tutuklulara sahip çıkıyor.

Devamı Gelecek Sayıda

MAHKEME TUTANAKLARINDAN PKK DAVASI

"KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ MAHKEME TUTANAKLARINDAN TARİHE MALEDİLMİŞTİR"

3

(Baştarafı Geçen Sayıda)

Örneğin, halk mahkemeleri denen şeylerin aynı zamanda parti üyelerini yargıladığından bahsediliyor, parti üyelerini yargılayıp cezaya çarptırıyor. Halbuki, parti tüzüğünde deniyor ki, "parti üyelerinin yargılanması konusunda, parti merkez komitesi disiplin kuruluna havale ediliyor. Disiplin kurulu cezayı veriyor" deniyor; yani partinin kendi üyelerini cezalandırması için yetkili organları var, tüzükte belirtiyor, buradaki tüzükte de asıl tüzükte de var. Parti tüzüğünde, parti üyelerinin nasıl cezalandırılacakları, ne tür cezalar alacakları onları yargılayan merci, hiçbir zaman sözkonusu olmayan bir halk mahkemesi falan değildir.

DURUŞMA HAKİMİ- Şimdi, sizi Kürdistan fikrine ileten sebep ne? Neden Kürdistan diyorsunuz? Tarihi tetkik ettiniz mi?

SANIK- Ettim.

DURUŞMA HAKİMİ- Hangi kaynaklardan tarihi tetkik ettiniz. Bunun tarihi gelişimi ne? Bir de Marksist olduğunuzu söylüyorsunuz. Marksizmin ırkçılığı reddettiğini söylediğiniz, belirttiğiniz halde neden bu işe yöneldiniz? Kendi fikirleriniz arasında bir çelişki doğmuyor mu?

SANIK- Şimdi benim Kürt ve Kürdistan fikrine nasıl ve ne zaman yöneldiğim konusundaki soru ilginç bir soru benim açımdan. Çünkü bu bir günde yönelinecek bir şey değil. Ben 26 yaşındayım. Bu hareketle ilişki kurduğum dönemin 1976 seneleri olduğunu düşünürsek 21 yaşında falan oluyorum. Bu döneme kadar benim hayatta çeşitli pratiklerim ve insanlarla çeşitli temaslarım vardı. Okuyorum, görüyorum, duyuyorum, tartışıyorum. Elbette bende belli bir fikir oluşmaya başlıyor. Kürtlerin varlığı veya yokluğu sorunu benim açımdan tartışılmaması gereken bir soru. Tartışma konusu bile yapmayı gerekli görmüyorum. Çünkü bu son derece açık olan somut bir gerçektir. Bu, Türkiye'deki resmi çevreler tarafından bile artık benimsenmektedir. Gerçi TRT'de etnik gruplar tabiri kullanılıyor ama Türkiye'deki diğer basın artık daha önce hiç kullanmamasına rağmen Kürdistan tabirini kullanıyor; bu çok ilginçtir. Bizim faşist olarak nitelendirdiğimiz MHP Başkanı Türkeş bile hatırladığım kadarı ile 1978'de İran'daki gelişmelerle ilgili olarak Azeri'lerle, Kürtlere yönelik olarak Humeyni yönetimini, bunları katliama uğrattığını, devletin bunlara karşı kayıtsız kalmaması gerektiğini bahsediyordu. Ben kendim, Türkiye'de çıkmış, Kürdistan ve Kürtlükle ilgili hangi yayını bulduysam okudum. Bunun-lada yetinmedim. Bir tek cümle, bir tek kelime bile geçtiğini sandığım eserleri bile okudum.

DURUŞMA HAKİMİ- Hangi şeyleri okudun?

SANIK- Ben, Çağdaş Kürdistan Tarihi, diye bir kitap vardı Ronayi yayınlarının Almanya'da basılmış, onu okudum.

DURUŞMA HAKİMİ- Evet, "Güneş" yani.

SANIK- "19 ncu yüzyılda Kürdistan Üzerinde Mücadele" Halfin adlı biri tarafından yazılmış, Komal yayınları tarafından çıkmıştı, okudum. Mehmet Emin Zeki'nin Kürdistan, Kürtlerin tarihi üzerine olan bir yazısı vardı, Kürtler ve Kürdistan diye çıkmıştı, okudum. Zınar Silopi'nin, Peşrivan'ın Kürdistan üzerinde yazdıkları, elden ele geçen yazılarını okudum. Avukatsız Halk, Kürtler diye bir eser vardı, onu okudum. Evliya Çelebi'nin Seyahatnamesinde Kürtlerle ilgili bölümü okudum. Osmanlı tarihinde azınlıklar ile ilgili kısımları, sekiz ciltlik İsmail Hakkı Uzun Çarşının Osmanlı Tarihi'ni okudum. Kürtler, Kürtlerin Kökeni biçiminde eserler vardı, biri Osman Nuri'nindi, onu okudum. Ve saire ve saire, yani... Bazil Nikiti'nin Kürtler adlı eserini okudum. Yani Kürtler hakkında bir şey bulabileceğimi anladığım pek çok eser okudum. Bu arada şunu da söyleyeyim. Genel Kurmay tarafından yayınlanan bir de eser okudum. Bu da Cumhuriyet Döneminde Ayaklanmalar adlı bir eserdir. Ankara'da olduğum, milli meseleyi araştırdığım dönemde okudum. Burada cumhuriyet tarihinde ayaklanmalardan bahsediyor. Devletin resmi yayını açıktan açığa devletin Kürdistan'a yönelik politikasını ortaya koyuyor ve Kürtler ve Kürdistan'dan benim bahsettiğim gibi o yayın da bahsediyordu. Yazık ki ben o eserin tümünü okuyamadım. Elime geçebilseydi, bir kısmını o zaman çok arzulardım. Not almak istiyordum. Dersim hareketi ile ilgili olarak, Şeyh Sait ayaklanması ile ilgili olarak takip edilen politikalar, bunların yerleri, şunları, bunları ile ilgili şeyler vardı. Ben yalnızca bir gecelik göz gezdirebildim. Orada da resmen, alenen yazılıydı.

Mazlum Doğan ve dğer yoldaşlar bir duruşma sırasında

Zaten eğer Kürtler ve Kürdistan diye bir sorun olmamış olsaydı, Kürtlük ve Kürdistan sorunu ile uğraşan insanlar olmasına gerek kalmazdı. Sosyal olaylar, toplumsal olaylar öyle olaylardır ki, onlar kendileri zamanı geldiğinde dayatır. Yani toplumlar, uluslar, sınıflar, partiler ve organizasyonlar önlerine gerçekleştiremeyecekleri hedefleri koyamazlar. Eğer, gerçekleşiremeyecekleri hedefler koyarsa kafasını taşa çarpar. Niye 1900'lerde, 1600'lerde, 1700'lerde, hatta ve hatta 1945'lerde, 1950'lerde, 1960'larda bir Kürdistan İşçi Partisi yoktu, APO'culuk diye bir sorun yoktu. Bu kadar kişi bir at hırsızlığından, eşek hırsızlığından değil de ya da bilmem bir başka suçtan değil de siyasi bir olaydan mahkeme önüne çıkıyor. Bu açık bir şey. Ben Kürtlerin tarihi hakkında da bilgi verebilirim; ama Kürtler için varlığını ve yokluğunu tartışmayı kesinlikle gereksiz görüyorum. Bu açık olan bir şey.

DURUŞMA HAKİMİ- Evet, çok kısaca.

SANIK- Kürdistan tarihi hakkında benim...

DURUŞMA HAKİMİ- Şimdi bu okuduğunuz yayınlar, yazarların şahsi fikirlerine mi dayanıyordu, yoksa belirli bir kaynağı aktararak mı?

SANIK- Kimisi şahsi kanaatine dayanıyor, kimisi belirli bir kaynağa dayanıyor. Örneğin Heredot'un tarihini okudum. Heredot Medler hakkında bazı şeyler söylüyor. Aktardığı şeyler o zaman, bu günkü gibi yazım sanatı, anlayışı yok, elbette kendi kanaatine dayanarak yazıyor. Yani işte Medler şöyledir, Medler böyledir. Ya da Evliya Çelebi, işte Kürdistan'ın Hasankeyf'i eyaletinden devlet 23 kasa altın alıyor, işte Diyarbakır eyaletinden 128 kasa altın alıyor, Dakka eyaletinden şu kadar alıyor. Yani kendisinin o zaman görüşlerini bilgilere dayanarak yazıyor. Veya diyelim Türkler hakkında eserler okudum. 1040 yıllarında falan ilk defa Kürdistan'a geldikleri söyleniyor ve Gur'larla karşılaşmıştır. Gur'larla münasebetlerini anlatan o zamanki tarihçilerin veya yazarların yazdıkları fikirler var. Bugünkü gibi bir anlayış yok. Onlar kendi görgülerine dayanarak anlatıyorlar.

Ayrıca şu var. Yani bu Kürtlerin şu ya da bu ırktan geldikleri şuradan ya da buradan geldikleri pek önemli değil. Benim bildiğime göre Kuzey Avrupa'dan, İskandinav Yarımadasından, Rusya steplerinden gelip...

DURUŞMA HAKİMİ- Bunu hangi yazar diyor. İskandinavya'dan geldi diye.

SANIK- Bu konuda kendim araştırma sahibi değilim. Yalnız Abdullah'ın bu konuda daha geniş araştırmaları var. Onun yaptığı, benim sözkonusu ettiğim konuşmasında, benim yazıya geçirdiğimi söylediğim konuşmasında vardı, okumuştum. Böyle söylendi. Başkaları tarafından da söyleniyor. Yani bir Medeni Zeki'nin kitabında, İhsan Nuri'nin kitabında, Zınar Stro da diyor...

DURUŞMA HAKİMİ- Milattan önce kaç yıllarında?

SANIK- Bin yıllarında falan olduğu söyleniyor. Bu pek önemli değil benim açımdan. Benim açımdan Kürtler şu ya da bu ırktan gelebilir.

DURUŞMA HAKİMİ- Peki, Türkiye'de Kürdistan fikrini nasıl şey ediyorsun. İskandinavya'dan geliyor da, bu bölgede Kürdistan kurma fikri nereden alınıyor?

SANIK- Benim için önemli değil. Ha İskandinavya'dan gelir, ha Latin Amerika'dan gelir, ha şuradan gelir. Buradaki halklara karışmıştır. Burada tarih boyunca Kürdistan'ın bugün üzerinde yaşadığımız toprakları üzerinde onlar bir halk olarak gelip yerleşmiş olabilir. Zaten tarihte onlarca, yüzlerce halk vardır. Bunların pek çoğu tarihte yok oldular, silindiler. Kimisi bugüne kadar varlığını koruyarak sürdürebildi. Biz Aka'ları okuduk, biz Eti'leri okuduk, Etrüskleri okuduk, biz Galleri okuduk, biz okuduk da okuduk yani. Mehmet Emin Oktay'ın kitabında, lise kitaplarında bile bir sürü kavim var, bu kavimler arasında sürekli kavgalar var, çekişmeler var, çatışmalar var. Kimisi siyasi organizasyonlar içinde teşekkül edebiliyor, bilahare silinip kayboluyor; ama kimisi bu siyasi organizasyonlarını sürdürebiliyor, gelişiyor, milliyet aşamasına erebiliyor, milliyetleşebiliyor. Bugünkü halinde tarih sahnesinde yer alabiliyor. Yani bu önemli değil. Giderek bu halkların birbirlerine karışmaları ve kaynaşmaları var; ama bugün somut olarak ortada olan birşey var; bir Kürt dili var, bu halkın bir kültürü var ve bu dil ve kültüre sahip olan...

DURUŞMA HAKİMİ- Peki, kültür hususunda araştırmanız var mı?

SANIK- Kürt dili ve kültürü ile ilgili araştırmalardan çok...

DURUŞMA HAKİMİ- E, araştırman yok ise...

SANIK- Var efendim. Yani sıfır bilgi sahibi değilim.

DURUŞMA HAKİMİ- Araştırman yok ise böyle bir dilin varlığından, çeşitli dillerden meydana gelmiş olamaz mı? Hani bir dil...

SANIK- Hiç önemli değil. Benim açımdan hiç önemli değil. Çeşitli dillerden meydana gelse...

DURUŞMA HAKİMİ- Ama sen diyorsun ki Kürt dili vardır, kültürü vardır diyorsun. Bu dil çeşitli dillerden toplanmış, kelimelerden mürekkepse yine bu dili böyle mi kabul edeceğiz?

SANIK- Bu dilin şu ya da bu dilden kelime alıp veya vermesi pek önemli değil. Her dil, öbür dillerden kelime alır veya verir. Hatta, iki, üç, dört, beş ulus aynı dili kullanabilir. Nitekim bir İngilizce pek çok ulus tarafından kullanılmaktadır. Latin Amerika'daki pek çok ülke Portekizce ve ya Latince konuşmaktadır. Bunların Portekizce veya Latince konuşmaları onların ayrı ayrı bir ulus olarak şekillenmelerine engel değildir.

Ayrıca Kürtçenin şu ya da buradan kelime alıp vermesi de önemli değildir. Önemli olan onun fonetik yapısından çok gramer yapısıdır. Kürtçenin Türkçeden ayrı bir gramer yapısı vardır ve bu Ari grubundan, Hint-Avrupa dil grubuna düşmektedir. Benim bu konuda bu kadar bilgim var yani.

DURUŞMA HAKİMİ- Bunlar tarihte devlet kurmuş mu?

SANIK- Evet.

DURUŞMA HAKİMİ- Hangi devleti kurmuş?

Devamı S : 19'da

DİYARBAKIR CEZAEVİNDEKİ 21-24 MART KATLİAMI ÜZERİNE

Baştarafı Geçen Sayıda

Düşmanın tüm gücüyle saldırıya geçtiği bu koşullarda düşmanla aynı türden bir saldırıya geçmenin koşulları yoktu. Ayrıca geliştirilen mücadele geniş boyutlara varmasına rağmen, örgütsel ve siyasi zaaflar büyümüş, hareketin önemli sayıdaki kadro ve savaşçısı ya öldürülmüş ya da sömürgeci zindanlara doldurulmuştu.

Bu koşullarda yapılacak en doğru şey düzenli bir geri çekilmeydi. PKK hareketi, eksikliklerini gidermek, hazırlık, toparlanma ve örgütlenme çalışmalarını üst seviyelere çıkararak bu alandaki zaafı aşmak için önemli sayıdaki gücünü yurtdışına çekti. PKK, bu dönemi de güçlü bir direnişle karşılamak kararında idi. Ve yaptığı I. Konferansıyla da direnişini zirveye ulaştırdı.

Konferansta alınan kararlar doğrultusunda yoğun bir çalışma içine giren PKK, Konferans sonrası dönemde siyasi, örgütsel ve özellikle kadro sorununu çözme yönünde ciddi adımlar atmıştır.

Kürdistan Devrimi için stratejik bir öneme sahip olan Türkiye Devrimini toparlama doğrultusunda önemli adımlar atmış ve Anti-Faşist Direniş Cephesinin yaratılmasında büyük bir rol oynamıştır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin yaratılması için üzerine düşen görevi yerine getirmiş ve bir de Cephe Programı yayınlamıştır. Ayrıca verdiği mücadele ve girdiği olumlu ilişkiler sonucu Kürdistan'ın diğer parçalarındaki yurtsever-devrimci güçleri etkilemiş ve onların sempatisini kazanmıştır.

PKK, uluslararası alanda, dünyadaki özellikle de Ortadoğu'daki ilerici-devrimci-sosyalist güçlerle iyi ilişkiler içine girmiş, uluslararası komünist hareketinin bir kolu olduğunu ispatlamış ve geçmişte ilkel milliyetçiliğin önderliğindeki hareketlerin emperyalizm ve gericilikle içine girdiği ilişkiler sonucu Kürdistan Devrimi hakkında dünya ilerici-devrimci kamuoyunda oluşan olumsuz etkinin kırılmasını sağlamıştır.

Böylece Küçük-burjuva-reformist grupların dağılıp parçalandıkları, daha çok uydulaşarak tamamen başka güçlerin denetimine girdikleri koşullarda sağlanan bu gelişmelerle emperyalizm ve faşist Türk devletinin en çok korktukları şey gerçekleşmiş; PKK, Orta-Kuzey-Batı Kürdistan Devriminde tek alternatif güç haline gelmiştir. Ayrıca Kürdistan'ın diğer parçalarında olumlu bazı kıpırdanmalara neden olmuş, Türkiye Devriminin toparlanıp güçlenmesine yardımcı olmuş, ona bir canlılık kazandırmış ve giderek Ortadoğu devriminin en ileri önder gücü durumuna gelmiştir.

PKK'ye yönelik saldırıların -bu arada katliamın da- en büyük nedeni olan bu gelişmelerin yanısıra, olaya ve gelişmelere yakın bir dönemde dünyada ve bölgede meydana gelen gelişmeler ışığında bakılırsa, emperyalizm ve faşist Türk devletinin bu katliama neden başvurduğu ve neyi amaçladığı daha net anlaşılacaktır. Kısaca;

Emperyalizmin ağır bunalımı yine devam etmiş ve emperyalist politika yine saldırı, komplo ve zorbalığı temel almıştır. Latin Amerika'da başta El Salvador ve Guatemala olmak üzere diğer ülkelerde de mücadele büyük boyutlara varmış ve El Salvador'daki mücadele şehirlere saldırıya geçmiştir.

Ortadoğu'da; Suriye yönetimi gerici odaklara büyük bir darbe daha vurarak konumunu güçlendirmiş, İsrail siyonizmi ve Arap gericiliğine -özellikle Irak'a- karşı önemli bir güç durumuna gelmiştir. Filistin ve bölgedeki diğer ilerici güçler de gelişmelerini sürdürerek siyonist-emperyalist saldırılar karşısında kararlıca savaşacaklarını göstermiş ve hazırlıklarını yoğunlaştırmışlardır.

Emperyalist güçler ise, bir yandan Guatemala'da darbe yaptırırken, El Salvador'a doğrudan müdahale plânlarını geliştirmiş, Nikaragua'daki devrimci yönetimi tehdit etmeye devam etmiş ve Polonya'daki karşı devrimci kalıntılar vasıtasıyla ülkede komplo ve karışıklıklar çıkarmaya çalışmıştır. Ortadoğu'da; İsrail siyonizmini Filistin ve Arap ilerici güçlerine karşı bir savaşa hazırlamış, Güney Lübnan'ın işgalini gündeme getirerek bir savaş ortamı yaratmıştır. Ayrıca Irak-İran savaşını giderek Irak aleyhine gelişmesi ve içerde halkların mücadeleleri karşısında Saddam yönetiminin devrilmesi kaçınılmaz hale gelmiştir. İlerici bir yönetimin işbaşına gelme olanaklarının fazla olduğu Irak'ta böyle bir değişikliğe imkân tanımamak için emperyalizm, bir yandan içerde her tür karşı devrimci-gerici çabayı sarfederken, diğer yandan Türk devleti vasıtasıyla da buraya bir müdahale yapmanın plânlarını da hazırlamıştır. Emperyalizmin ileri karakolu olan faşist Türk devleti de, (özellikle Musul ve Kerkük üzerindeki emelleri ve Irak Kürdistan'ındaki mücadelenin gelişmesi karşısında duyduğu korku yüzünden) buna hazırdır.

İşte bu koşullarda; uyguladığı ekonomik ve siyasi baskı politikasıyla içerde ve dışarda tecrit olmanın da verdiği korku ile Türkiye ve Kürdistan Devrimini bastırmada ve emperyalizmin bölgede kendine yüklediği görevleri (İran'ı tehdit-Irak'a müdahale ve bölge gericiliğini örgütleme gibi...) yerine getirmede en büyük engel olarak gördüğü PKK'yi ezmeyi önüne görev olarak koymuştur. Bunu gerçekleştirmek için faaliyetlerini hızlandıran Türk devleti, başka alanlarda önderlerimize ve hareketimize yönelik saldırılarında başarıya ulaşamayınca bunu cezaevinde bulunan önderlerimiz ve yoldaşlarımız üzerinde uygulamıştır.

Kısacası; katliam, hareketimize yönelik saldırı plânının bir parçasıdır. Hareketimize, halkımıza, bölge ve dünya halklarına giderek insanlığa karşı yapılmıştır. Ve emperyalizmin bu yöndeki saldırı plânının bir halkasıdır. Türk devletinin bir yenilgisi ve siyasi iflasıdır.

Amaçlanan şeylere gelince:

1- Önderlerimizi ve yoldaşlarımızı katlederek hem hareketimize darbe vurmak, hem de cezaevlerinde panik, korku ve teslimiyet yaratarak devrimci direnişlerin önüne geçmek.

2- Katliam karşısında hareketi erken, hazırlıksız ve örgütsüz bir çıkışa zorlayarak ezmek ve böylece öndersiz, örgütsüz bırakacağı Kürdistan halkını çeşitli yollardan pasifikasyon altına almak.

3- Varsa, hareket içindeki zayıf, kararsız, pasifist ve bozguncu eğilimleri etkileyerek hareketi bölmek, içişleriyle uğraştırmak, ya da sol bir çizgiye çekmek.

4- Hareketimizle iyi ilişkiler içine girmiş ya da girmekte olan güçlerde panik ve korku yaratarak bu ilişkiden ve işbirliğinden onları vazgeçirmek, böylece hareketi yalnız bırakmak.

5- Hareketimize yönelik bu plânın gerçekleşmesi halinde hareketimiz zayıflayacağı ya da darbe yiyeceği için, hareketimizin büyük bir rol oynadığı Türkiye Devrimini toparlama çabalarını sekteye uğratmak, böylece Türkiye Devriminin derlenip toparlanmasını engellemek.

6- Kürdistan Devriminin önder gücü PKK'ye vuracağı darbeyle ülke devrimini zayıflatarak ya da ezerek Türkiye ve bölge devrimlerini bir müttefikten etmek.

7- Bu çabalarında başarıya gitmesi halinde; daha kolay bir şekilde gerçekleştirebileceği emellerini gerçekleştirmek ve bölge gericiliğini birleştirip örgütleme yönündeki çabalarını hızlandırarak emperyalizmin bölgedeki konumunu güçlendirmek.

Olayın Sonuçları ve Devrimcilerin Görevlerine Gelince;

Bu katliam ve amaçlanan şeyler; emperyalizm ve Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da en ufak bir kıpırdanmaya dahi tahammül etmeyerek karşı-devrimci zora başvuracaklarını bir kez daha ispatlamıştır. Başka ülkelerde genellikle devrimin son anlarında gerici ve sömürgeci güçlerin başvurduğu bu türden katliamlara Türk faşist devletinin bu aşamada başvurması onun siyasi olarak iflas ettiğini ve bundan sonra da karşı-devrimci zoru temel alacağını göstermiştir. Bundan dolayı da bu katliam ilk katliam olmadığı gibi son katliam da olmayacaktır. Ayrıca, emperyalizm kendi iç çelişkilerinin sonucu çıkan "Falkland adaları sorunu" etrafında fırtınalar koparark dünyadaki diğer benzeri gelişmeler gibi bu katliam olayını da örtbas etmek istemiş ve dikkatleri başka yöne çekmeye çalışmıştır. Bunu yaparken geçmişte olduğu gibi günümüzde de Kürdistan'ın tecritlik durumundan yararlanmıştır. Bu olay, Kürdistan'da önderliğin ve devrimci zorun önemini ve rolünü bir kez daha gösterdiği gibi aynı zamanda Kürdistan halkının başarıya gitmesi için bölge ve dünya ilerici kamuoyunun desteğini kazanmak zorunda olduğunu da göstermiştir.

– Emperyalizm ve uşaklarının karşı-devrimci zor yöntemleriyle halkımızı ve partimizi yoketme plânlarına en doğru ve en iyi cevap: mücadelenin tüm alanlarını örgütlemektir. Bu yönde yürütülen parti faaliyetleri hiçbir sağ ve sol sapmaya yer vermeden doğru bir biçimde ve hızlandırılarak yürütülmeli, bunlar yapılırken özellikle panikçi, bozguncu, maceracı ve pasifist eğilimlerle amansız mücadele edilmeli, bu konuda uyanıklık ve denetim arttırılmalıdır.

– Her kaybımızın büyük devrimci gelişmelere dönüştürülmesi ilkesinden hareket edilerek, özellikle katliam olayı etrafında yurt içinde ve uluslararası alanda güçlü bir direniş örgütlenmelidir. Bunun için; uluslararası alanda; toplantı, konferans, basın-yayın, kitle gösterileri, miting, açlık grevleri, gibi eylem ve araçlar kullanılmalı, bu ve buna benzer yolların dışında varolan ilişkilerimizden de yararlanarak geniş bir kamuoyu oluşturulmalı ve bunların desteği sağlanmalıdır.

– Kürdistan Devrimi için stratejik bir önemi olan Türkiye Devrimini güçlendirme ve toparlanma faaliyetleri yoğunlaştırılmalı, karşılıklı olarak olanaklardan yararlanma yoluna gidilmeli, Cephe faaliyetleri yoğunlaştırılmalıdır.

Son olarak kadro ve savaşçılara da (yani bizlere de) bazı önemli görevler düşüyor;

Devrim mücadelemiz bölgede tarihi bir görevle karşı karşıyadır. Bu katliam, bölge ve dünyadaki son gelişmeler, bu görevimizi daha da ağırlaştırmıştır. Bize yüklenmiş bu tarihi ve kutsal görevi yerine getirmek için güçlü bir örgüt ve onu yaratacak güçlü kişilikler oluşturmak zorundayız. Bunun için;

– Çok yönlü olarak kendimizi geliştirmeli ve güçlü devrimci kişiler olmalıyız. Bu konuda bize tanınmış olan olanaklardan en iyi biçimde yararlanmalı, çabalarımızı yoğunlaştırmalı ve önderlerimizin yaşam, mücadele ve kişiliklerini kendimizde somutlaştırmalıyız. Bu, mücadelemizin sürekliliğinin ve önderlerimizi korumanın da bir gereğidir. Mücadelemiz ateş hattındaki bir mücadeledir. Düşmanın vahşeti sonucu önderlerimizden ve değerli yoldaşlarımızdan bazılarını yitirdik. Bundan sonra da yitireceğiz. Böyle bir durumda hareketi sürekli ve güçlü kılmanın tek yolu; düşmanın yaratmak istediği boşluklarımızı kapatmak ve boşalan yerleri doldurmaktır. Bunu da ancak güçlü devrimci bir kişiliğe sahip olanlar yapabilir. Ayrıca bu güçlü kişilik ve daha çok görev yüklenme; önderlerimizin ağır yükünü bir nebze olsun hafifletecek, onların korunması böylece biraz kolaylaşmış olacaktır.

– Mücadelemiz kutsal olduğu kadar zorluk ve acılarla da doludur. Ve giderek daha da çetinleşecek ve bir savaşa dönüşecektir. Bu yüzden mücadelemizi tüm zorluklarıyla kavramalı, cesaretin, fedakârlığın, direnmenin, partiye ve halka bağlılığın en iyi örneklerini oluşturmalıyız. Her yerde, her şart altında ve her zaman mücadele yürütecek bir duruma gelmeli ve önümüzdeki dönemde yürüteceğimiz mücadeleye her yönüyle hazırlanmalıyız. Partili yaşamı kendimizde somutlaştırmalıyız.

– Şu bilinmelidir ki, partimizin güçlenmesi bize bağlıdır. Biz güçlü olursak partimiz de güçlü olur. Partimizin güçlenmesi halkımızın zafer kazanmasının teminatıdır. Halkımızın zaferi de bölge ve dünya halklarının mücadelesini güçlendirecek, sosyalizmi güçlendirecektir. Bu yönüyle mücadelemiz enternasyonalist bir mücadeledir. Biz de enternasyonalist olmak zorundayız. Enternasyonalizme en büyük katkı ülkemizdeki mücadeleyi zafere götürmek ve onun için çarpışmaktır.

22.4.1982 K.Ö

***

Siyonizmin işgali, Ortadoğu'da yolaçacağı muhtemel gelişmeler ve sosyalist güçlere düşen görevler

Ortadoğu, bugün emperyalizmin bir hayat meselesi haline getirdiği ve aynı zamanda kimin elinde olursa artık tarihin hızlı gelişim çarkının ondan yana işleyeceği bir alan durumundadır. Bunun nedenlerinin coğrafik-stratejik yapısına, bugün uygarlık için vazgeçilmez bir petrol olayına bağlı olduğu, yine sistemler arası çelişkinin bir odak noktasını oluşturduğu, bölge halklarının tarihsel, toplumsal yapılarının bölgeyi son derece yakıcı kıldığı bilinmektedir. Bütün bu nedenlerden ötürü de Ortadoğu'da sıcak bir savaşım olayı gözlemlenmektedir.

Ortadoğu, daha çok da halklarının bu özelliğinden ötürü yüzyıllardan beri feodal imparatorlukların ve daha sonra da onlarla yakın bir işbirliği içinde emperyalist imparatorlukların egemenliği altında yaşamış, bu yüzden de ulusal ve toplumsal gelişme bir türlü rayına oturtulamamıştır. Ortadoğu halkları günümüzde de yine dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerinin en gerisinde kalmıştır. Bu, daha çok emperyalizmin bölgeye verdiği önemden ileri gelmektedir. Emperyalizmin yaşadığı çelişkiler ve yine Ortadoğu halklarının tarihten sürekli devralmış oldukları ulusal ve toplumsal çelişkiler, çözümünü artık kesinlikle devrimde arar bir noktaya varmıştır. Ortadoğu, devrim dışı hiçbir yöntemle, bu halkların artık gelişemiyeceği bir alan haline gelmiş durumdadır.

Buradaki gelişmelerin gecikmeli olduğunu söylerken aynı zamanda emperyalizmin kaderini belirlemede tayin edici bir alan olduğunu da ekliyoruz. Bu alanda kazanılacak zafer sadece Ortadoğu halklarının kurtuluşunu getirmekle kalmamakta, emperyalizmin nihai darbeyi yemesi açısından da belirleyici bir öneme sahip bulunmaktadır. Buradan kovulan bir emperyalizmin, dünya genelinde yaşaması çok zordur. Bunun için de sonderece kızgın, sonderece inatçı ve yıkıcı bir tarzda gelişmektedir. Bölgemizdeki gerici güçlerin karşı-devrimci çabalarını değerlendirirken, emperyalist mantık sistemi içindeki bölgenin konumunu böyle değerlendirmek gerekir.

Yine bölgedeki devrimci güçlerin rolünü kavrarken, bu güçlerin uluslararası görevlerini doğru bir yere oturtmak gerekir. İçinde yaşadığımız Ortadoğu'daki gelişmeler, yaşanılan dönemi kader yılları haline getirmiştir. Bilinmektedir ki, emperyalizmin bölgede sağladığı statüko 1960-70'lere kadar, sonderece güçlüdür. En eski müttefiklerinden biri olan Türkiye ise daha 1950'lerde bölgenin başına bir jandarma olarak dikilmiştir. Aynı biçimde İran Şahlığı da daha öncesinden bölge halklarının başına dikilen bir diğer önemli jandarmasıydı. Günümüzde birçok Arap ülkesinde hükümranlığı olan monarşilerin varlığı da bir gerçektir. Siyonizm ise bütün bu gericiliği güçlendiren bir odak olarak Ortadoğu'nun başına belâ edilmiştir. Bütün bunlar, 1960-70'lere kadar bölge halklarını nefes almaz halde tutan güçlerdir.

Dünya genelinde halkların ulusal bağımsızlık yılları olan 1960'lı yıllar, Ortadoğu halkları için en karanlık yıllardır. Bundan tarihsel-toplumsal nedenlerin yanısıra, emperyalist imparatorlukların burayı yapay olarak bölüp parçalamalarının ve baskıyı zorla egemen kılmalarının payı büyüktür. Bu elverişsiz toplumsal, tarihsel temel yüzünden halkların bir türlü modern düşünceyle, devrimci politikaya atılmamaları, atıldıklarında da başarısızlığa uğramaları sözkonusudur. Böyle nedenlerle kurtuluşu durdurulan halklar, 1970'lere gelindiğinde artık kıpırdanmaya başlamışlardır. Ancak küçük-burjuva radikalizminin 1950-60'larda ve sınırlı olarak ta günümüzde çok zayıf soluklarla oynadığı ilericilik rolü, halkları, kurtuluşa götürmeye yeterli değildir. Radikal yönetimlerin anti-emperyalistliği ve demokratlığı çok sınırlıdır. Ve sahip oldukları sınıfsal temel bölgenin sorunlarını çözmekte çok yetersizdir. Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşımının önder ve yetkin güçleri olmaları çok zordur. Her iki alanda da ancak sınırlı bir gelişmeyi sağlayabilirler. Bu gelişme bile belli bir aşamadan sonra uzlaşmayla sonuçlanmakta, Türkiye örneğinde görüldüğü gibi bu uzlaşma temelinde, emperyalizmin en güçlü müttefikleri haline gelebilmektedirler. Türkiye'de yaşanan bu durum Mısır'da da yaşanmıştır. Türkiye'deki radikalizmin emperyalizmle en güçlü uzlaşmayı getiren bir radikalizm ve Kemalizmin de emperyalizmin en güçlü bir müttefiki olduğu günümüzde bu çok sabittir. Yine bir dönem Arap radikalizminin temsilciliğini yapan Mısır, emperyalizmle uzlaşma eğiliminin gelişmesiyle bugün bölgedeki en gerici güçlerden birisi haline gelmiştir. Çok kısa süreli anti-emperyalizm, emperyalizmle uzlaşmayı durduramadığı gibi, aksine onun için daha elverişli bir temel sağlamıştır. Bugün ise çok canlı bir biçimde yaşadığımız bir Irak gerçeği vardır. Çok çeşitli roller üstlenen buradaki radikalizmin emperyalizmle girdiği gerici uzlaşmayla, Ortadoğu halklarının devrimci mücadelelerini engellemede, en gerici mihraklardan biri haline geldiği bilinmektedir. Bütün bunlar gözönüne getirildiğinde radikalizmin ilericiliğinin sınırlı olacağı ve buna güvenilerek fazla yol katedilemiyeceği açıktır. Fakat, diğer yandan, Ortadoğu'da halkların başarılı ihtilalci adımları atamadığı ve özellikle işçi sınıfı önderliğindeki halk hareketlerinin pek gelişme kaydedemediği de bir gerçektir. Radikalizm 70'lere kadar sınırlı olarak bu alanda oynadığı rol, işçi sınıfı tarafından takviye edilememiş ve bu durum radikalizmi dahi tehlikeye sokmuştur.

İşçi sınıfının rolünü henüz oynayamadığı bu dönemde, emperyalizmin kukla yönetimlerle bölgeyi en karanlık bir gelişme içine itebilmesi bugün birçok devrimci gücü ürküten bir durumdur. Özellikle en canlı ifadesini Libya, Suriye ve İran'da gördüğümüz radikal rejimler, eğer takviye edilmez ve müttefiklerini yaratamazlarsa, tehlikeye gireceklerdir. Emperyalizm, bu rejimleri yıkmak için her türlü oyunu oynayabileceği gibi, bunu başarmak konusunda yeteneksiz de değildir. Emperyalizmin tarihi açıdan ömrünün çok kısa olduğu teorik olarak doğrudur. Ama pratik olarak Ortadoğu halklarına bölgenin öneminden ötürü böylesine karanlık yıllar yaşatabileceği gerçeğini de kabul etmek gerekir. Eğer önlemler alınamazsa Ortadoğu halkları bir bütün olarak, 1960'lardakinden daha karanlık bir statüko altına alınabileceklerdir. Ve hem de bu kez, yalnız monarşist rejimlerin siyonizmin ve Kemalizmin sultası biçiminde değil, Latin Amerika'da görüldüğü gibi, elikanlı bir faşist diktatörlük altına alınmaları sözkonusudur. Böyle bir durumda faşist yönetimlerin ve ittifaklarının, bölge halklarını, en az beş-on yıl egemenlikleri altında tutabilecekleri gözardı edilmemelidir. Bu, günümüzde Ortadoğu'da yaşanılan yakıcı bir gerçektir. Ortadoğu halklarının kaderinin bir bütün olduğunu hemen belirtelim. Karşı-devrimci faaliyetler bir bütün olduğu gibi, kurtuluş süreçleri de bir bütündür. Bu gerçeklik bugün her ne kadar yeterince anlaşılamıyorsa da, tüm pratik gelişmeler, bunun böyle olacağını herkese sezdirmektedir.

Arap monarşilerine, İran Şahlığına, Türkiye'ye ve siyonizme dayalı olarak geliştirilen ve 1960-70'lerde güçlü olan emperyalist statüko, 1970'lere gelindiğinde başta Filistin direnişi olmak üzere radikal Arap yönetimleri, İran, Afganistan, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelerle sarsılmış, 80'lere doğru gelindiğinde ise emperyalizm aleyhine bozulmuştur. Artık bölgedeki statüko, emperyalizmden yana değil, devrimden yana gelişmeye başlamış ve bu durum, emperyalizm açısından bir ölüm-kalım meselesi haline gelmiştir. Fakat statükonun 80'lerde emperyalizm aleyhine bozulmasına karşın, devrim çıkarlarının garantiye alındığı bir dengenin de yaratılamaması sözkonusudur. Devrimci ve ulusal demokratik güçlerin gerek iç bünyelerinde ve gerekse aralarında güçlü ittifaklara yönelmemeleri, yine ister hatalı yapıları ve isterse eksik donanımları nedeni ile bunu istenilen düzeye çıkaramamaları, emperyalizmin çok gelişkin tecrübe ve olanaklarına karşın, devrimcilerin sınırlı olan tecrübe ve olanakları yüzünden tehlike sonderece somut ve canlı olmuştur.

Siyonist işgal ordusu Lübnan'da

Ancak, denge 1980'lerde kesinlikle değişecektir. Ya, ulusal kurtuluş hareketleri daha da güçlü olarak emperyalizm aleyhine hızlanacak, gelişecek, gürbüzleşecek ve bu temelde Ortadoğu'yu değişikliğe uğratacak, Ortadoğu halklarının bağımsızlık, özgürlük temelindeki birlikleri için daha da elverişli bir zemin yaratacak; veya emperyalizm kendisi için sonderece tehlikeli olan bu karmaşık durumu, en yakın örneğini Türkiye'de gördüğümüz gibi askeri faşist yönetimleri başa geçirerek, siyonizmin saldırganlığını güçlendirip tahrik ederek, Lübnan'da birçok provakasyon eylemi düzenleyerek, bir Suriye'de görüldüğü gibi *"Müslüman Kardeşler"* hareketini ayaklanmalara sevk ederek, Irak-İran savaşında olduğu gibi Saddam yönetimini çılgınca bir savaşa iterek, Afganistan'da gericiliği her türlü destekle donatarak, Pakistan'daki faşist yönetimi güçlendirerek, Arap monarşilerine takviyeyle Mısır-Sudan-Somali-Fas vb.ni baskı güçleriyle donatarak ve en yakın hedef olarak da bölgedeki mevcut direnme noktalarını ele geçirerek kendi lehine değiştirmeye çalışacaktır. Bu emperyalist mantığın bir gereği ve kaçınılmaz bir isteğidir.

Ortadoğu'daki devrimci güçlerin herşeyden önce kendi halklarının öz güçlerine dayanarak bir mücadele geliştirebileceklerine dair şüphemiz yoktur. Yine uluslararası müttefikleriyle güçlü ilişkiler geliştireceklerine de inançlıyız. Ama, bu alanların yeterince geliştirildiği ve doğru bir tarzda işletildiği de söylenemez. Gerek halkların devrimci potansiyelinin tam harekete geçirilmesi ve gerekse sosyalist sistemle Ortadoğu'da kurtuluş hareketleri arasında dengeli, seviyeli, güçlü bir ilişkinin kurulması yönünde hayli eksiklikler vardır.

Bir yandan halkların birleşik, bağımsız ve özgür temeldeki direnişlerini tam anlamıyla geliştiremeyen bir radikalizm vardır. İşçi sınıfı hareketini temsil etme iddiasında olan örgütlerin devrimden çok uzak olmaları, bir reformizm sürecini yaşamaları sözkonusudur. Reformizm ve revizyonizmin güçlü olması nedeni ile işçi sınıfı önderliğini oynamamakta, radikalizmin eksiklik ve zaaflarını giderememektedir. Bu nedenlerle de halk hareketlerinin dallanıp budaklanamamaları sözkonusudur.

Diğer yandan sosyalist sistemin küçümsenemiyecek çabalarına karşın halâ yeterince ve dengeli bir biçimde bölgeye yansıyamaması vardır. İster sosyalist ülkelerin eksikliğinden, isterse Ortadoğu halklarının mücadelelerinin eksikliğinden kaynaklansın, böyle güçlü bir ittifakın henüz hayata geçirilememesi, emperyalizmin işini daha da kolaylaştırmaktadır. Şüphesiz ki bu durum aşılmak isteniyor. Sosyalist ülkeler, bölgedeki devrimci halklar ve bunların temsilcileri bu eksikliği gidermek için yoğun bir çaba içindedirler. Bizim arzumuz odurki, bu çabalar kısır çabalar olmaktan çıkarak başarılı sonuçlarını versin ve Ortadoğu halklarının tarihinde en güçlü halk hareketlerinin gelişip, güçlenmelerine yol açacak bir seviyeye ulaşsın, Ortadoğu halklarının bir türlü yaşayamadıkları devrimci süreç doruk noktasına varsın. Bu, hem mümkün ve hem de mevcut ilerici güçleri çıkmazdan kurtaracak ilişki biçimidir.

Emperyalizm artık uzlaşmayı da kabul etmemekte, düpedüz teslim almayı dayatmaktadır. Bu açıdan 1960-70'lerde olduğu gibi teslimiyetin de temelleri yoktur ve doğrudan yoketme operasyonları gündemdedir. Bu, başta Filistin hareketi olmak üzere birçok alanda görülmektedir. Emperyalizm yalnız proleter hareketleri değil, radikalizmin önderlik ettiği hareketleri de tamamen ezerek safdışı etmek istemektedir.

Bugün emperyalizmin hizmetindeki siyonizmin azgın silahlı saldırıları karşısında topyekûn bir imhayla karşı karşıya olan Lübnan sahası, dünya çapında devrim ve karşı-devrim güçleri arasında süren mücadelenin en sıcak savaşım biçiminde geliştiği en önemli alanlardan birisi, Ortadoğu'da emperyalizme ve siyonizme karşı mücadelenin en çok geliştiği ve odaklaştığı bir mücadele merkezi idi. Ortadoğu'nun devrimci halk hareketleri bu alandaki mücadeleden etkileniyor, bu alanda çeşitli hazırlıklarını yapıyor ve bu alanı bir mücadele üssü olarak kullanabiliyorlardı. Ancak gerek karşı-devrim güçlerinin durumu ve gerekse kendi iç durumu -yerli güçlerin ve devrimci hareketlerin mevzilenmesi- bu alanın istikrarsız, kararsız bir mücadele üssü olduğunu açıkça gösteriyor. Buna rağmen, Ortadoğu'da devrimci halk hareketlerinin yeni mayalanmakta olduğu, güçlü bir devrimci harekete dönüşebilmek ve gelişmiş bir mücadele ortaya çıkarabilmek için kendilerini hazırlayacakları bir devrimci üsse mutlaka ihtiyaç duydukları gerçeği dikkate alınırsa, bu yapısıyla bile Lübnan sahasının Ortadoğu devrimleri için ne kadar büyük bir öneme sahip olduğu açıkça görülebilir.

Böyle bir alanın ortaya çıkarılmasında en etkin bir güç olarak yeralan Filistin Devrimi, yeni gelişmekte olan Ortadoğu halk devrimlerine devrimci bir mücadele üssü kazandırmış olduğundan Ortadoğu devrimlerinin önderi konumundaydı. Ortadoğu halklarının ve en başta da Arap halkı-

nın ulusal kurtuluş hareketine karşı emperyalizmin suni bir yaratması olan siyonizmin saldırılarına karşı Filistin halkı ülkesinden sürülmüş olmasına rağmen dışarda da örgütlenerek ve mücadele ederek gösterdiği devrimci direniş, tüm Ortadoğu halkları için bir ilham kaynağı, soylu bir örnek olmaktaydı. Bu durum, Ortadoğu halkları içinde devrimci mücadele eğilimini körüklüyor, sürekli teşvik ediyordu. Buna bir de Filistin Kurtuluş Hareketi'nin devrimci halk hareketlerine sağladığı destek eklenince Filistin Devrimi Ortadoğu halk devrimlerinin öncüsü olma görevini üstlenmiş oluyordu.

1970'li yıllar boyunca gelişmesini sürdüren Filistin Kurtuluş Hareketi Arap ilerici hareketleriyle oluşturduğu ittifakla, emperyalizmle uzlaşma eğilimi olan Camp-Dawid komplosunu boşa çıkardı. Örgütlenmesini geliştirdi ve uluslararası alanda bir halkın siyasal temsilciliği olarak devlet düzeyinde ve çok geniş bir ilişki ağı yarattı. 1980'lerin ilk yıllarında emperyalizmle yeni bir uzlaşma eğilimi olan Suudi Planını, yaratmış olduğu ittifaklarla etkisiz kılmayı başardı. Filistin Devrimi böyle bir gelişme düzeyi kattederken, onun desteğinde, 1970'lerin sonlarında ve 80'lerin başlarında Lübnan sahası Ortadoğu halklarının devrimci temsilcilikleriyle dolup taşmaya başladı. Kendi ülkelerinde devrimci mücadelelerini geliştirmek için çeşitli hazırlıkları yapmak üzere bu alana gelen çeşitli halk güçleri, bu doğrultuda ve elverişli ortamdan yararlanarak önemli gelişmeler sağladılar. Kısaca Lübnan sahası Ortadoğu halklarının devrimci güçlerinin bulunduğu bir alan olmuştu ve burada yapılan devrimci çalışmalar Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerine yansıyacak düzeye gelmişti. Bu durumun, yani Lübnan sahasında yapılan devrimci hazırlıkların Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinde maddi güce dönüşmesinin, Ortadoğu'nun hemen her tarafından emperyalizmin topa tutulması olacağı, kısa sürede dengenin devrim lehinde değişeceği, ve emperyalizmin bölgeden kovulma olayının başlayacağı açıktı. İşte siyonizm eliyle Lübnan'da geliştirilen karşı-devrimci saldırı ve savaş, böylesi devrimci gelişmelerin olduğu bir ortamda ve bunlara karşı geliştirildi.

İsrail siyonizminin Lübnan'da giriştiği saldırı eylemi, uzun süreden beri planlanmış ve hazırlıkları yapılmış bir eylemdir. Böyle bir saldırının planlanmasında başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin parmağı vardır ve hepsi bu konuda anlayış ve çıkar birliği içindedir. Bu durum, aylardan beri yapılan diplomatik faaliyetlerden açıkça gözlemlenebilinir. Yine bu saldırıların planlanmasında Arap gericiliği de dahil tüm bölge gericiliği birlik içinde olmuş, sözde en reformistinden en gericisine kadar tüm bölge gericiliğinin birleştirilmesinde faşist Türkiye cuntası en etkin rolü oynamıştır. Bu savaş kadar başka hiçbir olay, bölge gericiliğinin kendi arasında ve emperyalizmle olan birliğini açıkça ortaya koymamıştır. Böyle bir saldırıyı planlayan ve uygulattıran güçler olarak bazı emperyalist çevrelerin ve bölge gerici güçlerinin -bu arada en soysuz bir biçimde de faşist Türk cuntasının- saldırıya karşı imiş gibi bir tavrı içine girmeleri tam bir alçaklık, iki yüzlülük ve aldatıcılık örneğidir; ve bu güçler en tehlikeli bir durumu arzederler.

Devrimci gelişme karşısında ortaya çıkan bu saldırının amacı, tek cümle ile, yeni şekillenmekte olan Ortadoğu'nun devrimci halk güçlerini toptan imha etmek; ve böylece, hiç olmazsa belli bir süre emperyalizmin ve gericiliğin Ortadoğu'daki çıkarlarını sağlam güvenceye kavuşturmaktır. Herşeyden önce en önemli olarak Lübnan'da devrimci bir ortam yarattığı, bu ortamdan bölge halklarının devrimci hareketlerini yararlandırdığı, onlara yardım ettiği ve böylece Ortadoğu'da devrimci mücadelenin yayılmasını ve gelişmesini körüklediği için, Filistin Devrimi tasfiye edilmek ve devrimci güçleri ezilmek istenmiştir. Yine Ortadoğu halklarının devrimci mücadele üssü durumunda olan Lübnan sahasının bu konumundan uzaklaştırılması ve halk temsilcilerinin topyekûn ezilmesi amaçlanmıştır. Bunlar arasında, bu alanın devrimci bir mücadele alanı olarak yaşatılmasına en etkin bir biçimde katılan güçlerden birisi olan, yüksek bir devrimci özveriyle ve kararlılıkla güçlü bir ulusal kurtuluş mücadelesini örgütlemek ve geliştirmek için çalışan PKK'nin yeri belirgindir. Emperyalizm ve gericilik için Kürdistan'ın bugünkü statüsünün önemi, bu statüyü değiştirecek olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinin bölge devrimleri açısından oynayacağı rolü ve böyle bir mücadele için iç koşulların uygunluğu dikkate alınırsa, bu mücadelenin önderi olan PKK'nin ezilmesinin emperyalizm ve gericilik için ne kadar hayati bir sorun olduğu açıkça anlaşılır. Ve denilebilir ki, PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından Lübnan'da siyonizmin geliştirdiği saldırı, 1979'lardan itibaren emperyalizmin ve Türk sömürgeciliğinin PKK ve mücadelesini ezmek için Kürdistan'da başlattığı sömürgeci savaşın bir başka alanda, aynı güçlerin kararıyla ve fakat başka bir gücün uygulayıcılığıyla devam ettirilmesidir. Yine bu saldırı, ilerici Suriye yönetimini güçsüz düşürmeyi, faşist Saddam diktatörlüğünü yaşatmayı, Ortadoğu'da sosyalizmin çıkarlarını geriletmeyi, vb. şeyleri de amaçlamıştır.

Zafer direnen halkların olacaktır

Halâ savaş durumu yaşanıyor olsa da, bugüne kadarki gelişmeler içinde emperyalizm ve bölge gericiliği bu amaçları doğrultusunda bazı kazanımlar elde etmiştir. Bölge devrimciliği açısından önemli kayıplar olarak görülmesi gereken bu durumun ortaya çıkmasında, devrimci yapının istikrarsızlığı yanında içine girilen mücadelenin hata ve eksikliklerinin payı da büyüktür. Herşeyden önce hata ve eksiklikler, bu alanda örgütlenme ve bu ortamı yaşatma durumunda olan Filistin Kurtuluş Hareketinin kendi iç durumundan kaynaklanmaktadır. Daha önce de çeşitli yerlerde belirtmiş olduğumuz gibi, Filistin Devriminin en büyük eksikliği, doğru devrimci bir önderlikten yoksun olması, devrim hareketi içinde burjuva çizginin egemen bulunmasıdır. Herkesin açık bir biçimde görebildiği gibi bu çizgi, siyasal devrim mücadelesini doğru devrimci bir rotada geliştirmemiş, ağırlıklı olarak onu salt bir diplomatik mücadele seviyesine düşürmüş ve böylece devrimci bir çözüm yerine uzlaşıcı, reformist bir çözüm aramıştır. Böyle bir siyasal çizginin taktiği olarak silahlı mücadele, askeri çalışma ve örgütlenme düşmana karşı askeri zafer kazanma amacına yönelik değil, diplomatik faaliyetin bir aracı olarak ve ona hizmet edecek tarzda yapılmıştır. Böylesi bir siyasal ve askeri çizgi ile emperyalizmin geliştirmiş olduğu en son model taktiği ve tekniği kullanarak bir imha saldırısı yürüten bir düşmana karşı durulmayacağı açıktır. Değişik çeşitli eğilimler böyle bir çizgiyi eleştiriyor görünmüşlerse de, onu geriletip doğruyu geliştirmedikleri gibi, onun peşinden sürüklenmekten de kendilerini kurtaramamışlardır. Bu nedenle güçlü direnme potansiyeli ve direnme araçları yeterince kullanılamamış, düşmana güçlü darbeler vurabilecek bir direniş örgütlenememiştir. Yanlış bir taktik çizgiye sahip olan ve ittifaklarını doğru temellerde yeterince oluşturamayan siyasal çizgi (önderlik) düşman saldırıları karşısında ağır darbeler almıştır. Elde edilmiş olan devrimci mevzilerin kaybedilmesinde temel neden budur ve elbette çeşitli tali etkenler de vardır. Ayrıca emperyalizme ve gericiliğe karşı devrim mücadelesinde doğru bir stratejik ve taktik anlayışa sahip olmanın ve bu anlayışı pratikte başarıyla uygulamanın önemi, mücadelede araçların yeri ve rolü, insiyatif, zafer kazanma azmi ve ruhu, kendi gücüne güvenme olayı, silahlı mücadeleyi örgütleme ve yönetme sanatı gibi konular, devrimci bir savaş geliştirme durumunda olan herkes tarafından bu pratik ışığında iyice incelenebilir, doğru ve hatalı yanları kolaylıkla bulunabilir.

Lübnan'a yöneltilen emperyalist ve siyonist saldırı, bugüne kadarki gelişimiyle çeşitli güçler açısından önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Herşeyden önce Filistin Devrimi ve kurtuluş hareketi açısından önemli mevzilerin kaybedilmesi, 1970'li yıllar boyunca yapılan çalışmaların ağır darbeler alması sonucunu doğurmuştur. Filistin Devrimi açısından ortaya çıkan durumun teorik, politik, örgütsel ve pratik her alanda kapsamlı bir değerlendirmesini ve tahlilini yapmak, hata ve yanlışlıkları bulup ortaya çıkarmak, doğru devrimci bir çizgiyi geliştirmek gerekmektedir. Sorumlu devrimciliğin ortaya çıkaracağı böyle bir çizgi, eskisinden daha da fazla olarak Filistin Devrimini Ortadoğu halk devrimlerine bağlama ve onları daha da aktif bir biçimde destekleme çizgisi olacaktır. Burjuva çizginin devrimi çıkmazlara götürdüğü ve bunun açıkça görüldüğü günümüz ortamında doğru devrimci bir çizgiyi geliştirmek için koşullar olgundur ve eğer bu yapılırsa Filistin Devrimi gerçek ve sağlam temeline kavuşmuş olarak bu olaydan güçlenerek çıkabilecektir. İkinci ve en önemli sonuç olarak Lübnan'a yöneltilen saldırı, dünya sosyalizminin ve bölge halklarının çıkarları açısından Ortadoğu'da emperyalizme ve gericiliğe karşı yeni devrimci savaş cephelerinin açılmasını acil ve zorunlu bir devrimci görev olarak ortaya çıkarmıştır. Eğer bu yapılamazsa, yani yeni devrim cepheleri açılamazsa, tek devrimci savaş cephesine emperyalizmin ve bölge gericiliğinin ağır darbeler vurabileceğini, Ortadoğu halk devrimlerini geriletebileceğini bu saldırı açıkça göstermiştir. Ortadoğu'nun çeşitli ülkeleriyle birlikte, iç ve dış koşulların elverişli olduğu bu dönemde, böyle bir mücadele cephesi için en elverişli alan Kürdistan'dır. Objektif koşulların gelişmişliği yanında proletaryanın devrimci önderliğinin de yaratılmış olması, böyle bir devrimci savaş cephesinin açılmasında Kürdistan'ın şansını daha da artırmakta ve onu öne geçirmektedir. Böylece ortaya çıkan son savaştan Kürdistan Devrimi siyasal alanda daha da güçlenerek ve önemi daha da artarak çıkmaktadır. Bu durum, Kürdistan devrimcilerine ve PKK'ye, acil, önemli, ağır ve yüce görevler yüklemektedir.

Emperyalizmin ve bölge gericiliğinin saldırılarına karşı yürütülen direniş içinde etkin ve belirgin bir biçimde yeralan PKK ve onun önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından son olaylar önemli ve elverişli gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Saldırıların amacı ve ortaya çıkardığı sonuçlar, Türkiye ve bölgedeki gelişmeler içinde PKK'nin ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önemli bir yerinin olduğunu açıkça göstermektedir.

PKK Hareketi, devrimci siyasal bir çıkış yaptığı bir dönemde emperyalizmin uşağı Türk sömürgecilerinin azgın saldırılarıyla karşılaşmış, buna karşı gösterdiği kararlı devrimci direnişiyle proletarya ve halk önderi olabilecek bir güç olduğunu kanıtlamıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesini daha da gelişmiş bir düzeye yükseltmek için hazırlandığı dönemde emperyalizmin ve bölge gericiliğinin siyonistler eliyle uyguladığı imha saldırısıyla karşılaşmış, buna karşı gösterdiği devrimci direniş ile savaşçı bir güç olduğunu bölge ve dünya halkları önünde pratikte ispatlamıştır. Çeşitli feodal ve burjuva güçlerin uluslararası kamuoyunda halkımız adına yarattıkları olumsuz ortamı kırmak, dünya devrimci ve ilerici güçlerinin halkımızın kurtuluş mücadelesine desteğini sağlamak için böyle bir pratik zorunluydu ve bu görev başarıyla yerine getirilmiştir. PKK'nin ortaya koyduğu bu pratik, halkımızı uluslararası kamuoyuna devrimci bir halk olarak tanıtabilecek ve dünya ilericiliğinin desteğini sağlayabilecek güçtedir. Bu açıdan önemli siyasal gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Eğer bu siyasal gelişmelere uygun devrimci pratik çalışma yapılabilirse ve ortaya konan devrimci direniş layıkıyla temsil edilebilirse, bu temel, üzerinde bir ulusal kurtuluş savaşı örgütlenebilecek, kadar güçlü, geniş ve sağlam bir devrimci temeldir.

Yukarıda da belirtildiği gibi mücadelede eğer doğru devrimci çizgi geliştirilebilir ve hakim çizgi durumuna getirilebilinirse, bu savaştan güçlü bir temelde çıkabilmek mümkündür. Bunun olanakları mevcuttur. Yeter ki emperyalizme, siyonizme ve bölge gericiliğine karşı Ortadoğu'da güçlü devrimci dönüşümleri başlatabilecek kararlı bir direniş örgütlenebilsin. Bu gerçek Filistin halkı için olduğu kadar Kürdistan halkı için de böyledir.

Yaşasın Filistin, Kürdistan ve Türkiye Halklarının Devrimci Mücadele Birliği!

Yaşasın Filistin Kurtuluş Güçlerinin Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Şanlı Direniş Mücadelesi!

Türkiye ve Kürdistan'daki işkence, idam ve katliamlara karşı başlatılan

AÇLIK GREVLERİ

BAŞARIYLA SONUÇLANDI

24 Mayıs'tan 20 Haziran'a kadar Avrupa'nın sekiz ülkesinin yirmiüç kent merkezinde Türkiyeli ve Kürdistanlı gruplarca ortaklaşa sürdürülen açlık grevleri büyük bir başarıyla sonuçlandı.

Avrupa devrimci-demokratik basını ile Türk ve Kürt emekçileri tarafından yaygın olarak sahip çıkılan eylemin henüz bütün dökümanları toplanmış olmamasına rağmen açlık grevlerini, nedenlerini ve sonuçlarını kısaca anlatmaya çalışacağız.

NEDEN AÇLIK GREVLERİ ?

Bilindiği gibi, Türkiye'de askeri-faşist generaller çetesinin yönetimi gasb edişinin üzerinden iki yıla yakın bir süre geçti. Bu süre boyunca halklarımıza ve önderlerine karşı uygulanan vahşet insan aklının uzanamayacağı korkunç boyutlara ulaştı. Kürdistan halkı için tarihinde çokça görülebilen zulüm dolu günler bir kez daha yeniden yaşanmaya başlandı.

Sömürgeci-faşist cunta, dibinden kof sesler gelen çürümüş düzenini zorla da olsa yaşatabilmek için ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi veren mazlum halkarımıza karşı bütün zamanların en kanlı yoketme savaşlarından birini başlattı. Adı ilan edilmemiş bu savaşa iki yıl boyu amansızca devam edildi. Devlet, "ayakta kalabilen" tek örgütlü gücü olarak kabul edilen ordusunun 3/4'ünü, hem de en seçme askerlerini seferber ederek Kürdistan'ı adeta yeni baştan işgal etti. Halka ve devrimcilere yönelik ırkçı-faşist baskıları sürdü gitti. Devam edilen muazzam çaptaki askeri operasyonlarda faşist cellatlara karşı benzersiz kahramanlık örneklerini sunan yüzlerce yiğit genç-ihtiyar hunharca katledildi. Binlercesi tutuklanarak işkence tezgahlarına gönderildi. Gözaltına alınanların önemli bir kesimi çoğu zaman aylarca süren vahşi uygulamalar neticesinde yarı-ölü ve sakat durumа getirilerek öylece serbest bırakıldı. Geride kalanlar ise Nazi kamplarını anımsatan esir kamplarına dönüştürülmüş zindanlara hapsedildi. Zindanlar halklarımızın en değerli evlatlarıyla dolduruldu. Paha biçilmez hayatlarını ülkeleri için soylu kavgalarda katık eden yüzlerce savaşçı, devrimci-demokrat ve komünist, insanlık onurunu ayaklar altında çiğneyen zalim ve şerefsiz bir düşmanın işkencehanelerinde can verdi.

Zindanlardaki politik savaş esirleri üzerinde uygulanan zorbalık her geçen gün daha da şiddetlenerek sürdü. Devrimci mücadelenin ta ortasında düşmana esir düşen soylu dava insanları imha edilerek halklarımızın kurtuluş ufukları karartılmak istendi.

Yaşanan bu süreçte Alemdağ Askeri Cezaevinde üç devrimci saldırı sonucu şehit düştü. Asılan on devrimcinin ardından son olarak İzmir'de TKEP yanlısı üç yiğit devrimci darağacına gönderildi. Durum, işkence, katliam ve idamların artarak sürüp gideceğini açık göstermekteydi.

Nitekim öyle de oldu. Faşist cunta, beş bine yakın politik tutuklu ve hükümlünün bulunduğu Diyarbakır Askeri-Faşist Cezaevinde içlerinde Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin kurucularından, Merkez Komitesi üyesi, eşsiz önder Mazlum DOĞAN'ın da bulunduğu çok sayıda PKK kadrosunu sinsice hunharca katletti.Oldukça kabarık sayıdaki devrimci tutukluyu da ağır yaraladı. Gelen son haberlere göre katliam, hücrelerin ateşe verilmesi, boğulma ve yanma neticesinde gerçekleştirildi. İlk tespitlere göre on, halk arasında yaygınlaşan söylentilere göre de otuzsekiz devrimci hayatını kaybetti.

Diyarbakır zindanlarında, yapılan katliamın ardından diğer devrimci tutuklularn da sessizce öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya oldukları doğrultusunda haberler alınınca, zaman kaybedilmeksizin, hem yapılan katliamı açığa çıkarmak, hem de yapılması muhtemel yeni katliamları engellemek, en azından asgariye indirmek için harekete geçildi.

Duisburg Açlık Grevi

SERXWEBÛN ve BİRKOM tarafından dağıtılan Türkçe ve Almanca bildirilerde olay, ilk elden devrimci demokratik kamuoyuna duyurularak, katliamın nedenleri, sonuçları ve yapılması gerekenler üzerinde açıklamalarda bulunuldu. Ortaya konulan görüşlerde tüm Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci ve demokratik gruplardan ve uluslararası kuruluşlardan gerekirse tek tek, gerekirse birlikte, ama mutlaka, katliamın önüne geçilmesi ve bunun yollarının aranıp bulunması istendi. Vakit geçirilmeksizin eylemlerin yapılmasında ısrar edildi. Bugün Diyarbakır'da gerçekleştirilen vahşete yarın diğer zindanlarda devam edileceği belirtildi. İnsanlık haysiyet ve onurundan yana olmanın, görev yapmada en asgari ölçü olduğu yaygın olarak savunuldu.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yapılan girişimler sonucu geniş bir propaganda ve teşhir kampanyası yapıldı. Fransa'da Le Monde, LİBERATİON, Danimarka ve İsveç gazeteleri de olaya yer verdiler. Fransız Televizyonu, BBC ve çeşitli radyo istasyonları katliamı Avrupalı çevrelere duyurdu. Türkiyeli ve Kürdistanlı çeşitli devrimci akımlar katliamı lanetleyen bildiriler dağıttılar.

Uluslararası Af Örgütü ile girilen ilişkiler sonucu, bu örgüt, olayı açığa çıkarabilmek ve yönetimi açıklama yapmaya zorlayabilmek için Türk devleti nezdinde girişimde bulunarak, generallerden açıklama istedi.

Altı Alman SPD (Sosyal-Demokrat Partisi) milletvekili, DKP (Alman Komünist Partisi) Merkez Komitesi üyesi Richard Scheringer çeşitli üniversite profesörleri, demokrat çevreler, tanınmış kişiler ve Latin Amerika halkları otuz ulusal kurtuluş gücü protesto telgrafları yollayarak savaş esirlerinin hayatlarından endişe ettiklerini belirtip, açıklama yapılmasını istediler.

Çeşitli kiliseler anti-faşist gruplar, Fransa'da Sosyalist Parti, İnsan Hakları Komisyonu, İsveç ve Belçika'da çeşitli parti ve örgütler sömürgeci-faşist cuntadan hesap sormaya başladılar.

Dünyanın gözlerinden uzak, 21-22 Mart'ta sinsice uygulanan katliam, Nisan ayı ortalarına doğru gerçekleştirilen yoğun propagandalar neticesinde açığa çıkarıldı. Cinayetleri gizleyemeyen cunta, dışişleri bakanlığı aracılığıyla radyolardan yaptığı açıklamalarla olaya sahip çıkmak zorunda kaldı. Ama bu açıklama yetersiz ve özü çarpıtılarak yapıldığından tatmin edici olmadı. Bu açıdan, hem yapılan çarpıtmayı (cunta, Diyarbakır'daki ölümlerin doğru olduğunu, ama katliam sonucu değil, hastalık, intihar vs. gibi nedenlerden meydana geldiğini utanmazca duyurmuştu.)açığa çıkarmak, hem de her geçen gün sürekli artış gösteren, ama uygulanan sansürden ötürü gerçek sayısı tespit edilemeyen katliamı durdurabilmek için mutlaka propagandadan daha aktif eylemlerin hayata geçirilmesi gerekiyordu. Geride kalan devrimci önderlerimizin hayatları kurtarılmalıydı.

KÖLN'de yapılan ilk toplantıda BİRKOM, bazı grupları da çağırarak Avrupanın 23 merkezinde hemen açlık grevleri yapılmasını istedi. Bu toplantıda BİRKOM (Serxwebûn, Devrimci İşçi, Kıvılcım, Emekçi, İşçinin Sesi, Devrimci Savaş) PARTİZAN'ın ve ilk haftadan sonra Birlik yolu-Cephe'nin katılma kararı ile, cuntanın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki idam, işkence ve katliamlarına karşı açlık grevlerini başlatma kararı aldı. (Açlık grevlerine çağrılan bazı grupların katılmama kararları almasının yanısıra, özellikle Türkiye'de direnişi temsil eden, zindanlardaki devrimci direnişin ne olduğunu, kendi direnişlerinden ötürü çok iyi bilmesi gereken ve bunlara sahip çıkılmasının önemini en iyi biçimiyle kavradığını sandığımız Devrimci Sol'un bazı basit gerekçelerle böylesi büyük ve kutsal bir eylemin dışında kalmasını henüz bir anlam(!) veremediğimizi de üzülerek belirtelim.)

Böylece Avrupa'nın sekiz ülkesinin yirmiüç şehrinde 24 Mayıs'tan itibaren, yaklaşık 382 kişinin katıldığı süresiz açlık grevlerine başlandı.

Açlık Grevlerinin başlıca talepleri şunlardı:

1) Diyarbakır Askeri Cezaevinde Mart ayı sonlarında On'un üzerinde devrimci katledilmiştir. İsimlerini öğrenebildiklerimiz; Mazlum DOĞAN, Tahir ŞAHİN, Cemal KILIÇ, Garabet DEMİRCİ, Önder DEMİRKOL,...dur. (Açlık grevleri devam ederken Diyarbakır'dan yeni bir katliam haberi daha geldi. 20 Mayıs'ta PKK önder kadrolarından Ferhat KURTAY ve Çermik'li bir kadro olan Yaşar ÖNER (Nesimi)'in de içinde bulunduğu altı devrimci daha katledildi. -SERXWEBÛN-)

Ocak ayında İstanbul-Alemdağ Askeri Cezaevinde Hakan MERMEROĞLU, Bahadır DUMANLI, Şerif SAR katledildi. Çeşitli Avrupa hükümetlerinin konuya ilişkin olarak cuntadan açıklama isteyip basına açıklaması,

2) Bağımsız bir heyetin oluşturulması ve Diyarbakır, Mamak, Metris cezaevlerini ziyaret etmeleri,

3) Uluslararası hukuk kuruluşlarının 4.000'nin üzerinde idam talebinde bulunulan kitlesel davaları izlemeleri,

4) Çeşitli Avrupa parlamentolarında, Türkiye aleyhine, insan hakları çiğnendiğinden dolayı tartışma açılması.

Bu somut taleplerden başka, yürütülen eylemin bir diğer önemli amacı daha vardı: o da, Türkiye ve Kürdistan emekçi halkları arasında örülmeye çalışılan direniş cephesinin ve birlik espirisinin önemini kitlelere kavratmak ve gruplar arasındaki sıcaklığı ve dialoğu daha ileri düzeylere götürmekti.

Eylemin kısmen olumsuz bazı maddi koşullarda gerçekleştirilmeye çalışılması zorluklara neden olurken, buna karşılık Türkiye-Kürdistan devrimci yapılanmalarının faşist cuntaya karşı politik planda en üst örgütlenmesine FKBCD'sine kavuşması girişimleride açlık grevlerinin başarısı için önemli nedenlerden biri oldu. En olumsuz anlarda bile bundan cesaret alarak görevimizi yerine getirmeye çalıştık.

İlk haftasında yaygın bir propaganda ile basını olumlu yönde etkilemeyi hedef alan grevciler, gerçekten, grevin başlamasından üç-dört gün sonra büyük bir destekleme kampanyası sağlayabilmişlerdi.

Avrupa'nın en ücra köşelerindeki ufak anti-faşist gruplardan tutalım da partilere ve hükümet yetkililerine kadar desteklemeyen kişi ve kuruluş kalmadı.

AÇLIK GREVLERİNİN İKİNCİ AŞAMASI

İlk haftalarda basına ve kamuoyuna yönelik soyut propaganda olarak hedeflenen yerel çalışmalarda elde edilen desteğin istenen ölçülere varmasıyla birlikte birinci aşama tamamlanmıştı. Geriye yaygın kamuoyu zemininde ortaya çıkan ürünleri açlık grevlerinin somut talepleri doğrultusunda toplamak kalıyordu.

Bu amaçla, çoğunluğunu grev komiteleri üyelerinin oluşturduğu bir toplantıda eylemlerin amacına ulaşabilmesi için bir müddet daha sürdürülmesi, kısa zamanda sonuç aldırıcı hızlı bir çalışmaya girilmesi, grevleri destekleyici yeni eylem biçimlerinin hayata geçirilmesi ve bütün bunların başarılmasını sağlayacak koordine ve merkezileşmeye ağırlık verilmesi konuları tartışılarak karar altına alındı.

Zenginleştirilerek sürdürülen yeni çalışmaların ışığında açlık grevleri en

hareketli son on gününe girdi.

–10 Haziran Bonn'daki NATO toplantısını ve Reagan'ın Almanya'yı ziyaretini protesto etmek için çeşitli demokratik örgütlerce büyük bir barış yürüyüşü düzenlenmişti. Yürüyüşe Türkiyeli ve Kürdistanlı gruplar da aktif olarak katılmaktaydı. Gösteriye dörtyüzbinin üzerinde kişi katılmıştı. Açlık grevine katılanlar adına BİRKOM'un yaptığı konuşmada cuntanın faşist niteliği ve uygulamaları dörtyüzbin kişiye doğrudan anlatılarak teşhir ve tecriti doğrultusunda önemli bir adım atıldı. Böylece 10 Haziran barış yürüyüşü grev için çok önemli bir aşama oldu.

–Açlık grevlerinin düzenlendiği bölgelerde basın toplantıları yapıldı.

–Yine grevlerin yürütüldüğü bölgelerde çeşitli yürüyüşler yapıldı. Türkiye konsoloslukları önünde protesto eylemleri düzenlendi.

–Grevdekilerle dayanışma geceleri düzenlendi. Şehirlerde yaygın propaganda ve sergi masaları açılarak propagandaya hız verildi.

–Fransa'da "Le MONDE" gazetesinin işgali oldukça geniş yankılar uyandırdı.

Açlık grevlerinin yapıldığı şehirler şunlardır:

BAŞLAMA TARİHİ		KATILIM
26-5-1982	KÖLN	16 Kişi
24-5-1982	FRANKFURT	23 "
24-5-1982	BERLİN	23 "
25-5-1982	DUİSBURG	14 "
24-5-1982	WUPPERTAL	14 "
24-5-1982	BREMEN	18 "
24-5-1982	HANNOFER	19 "
25-5-1982	HAMBURG	35 "
24-5-1982	MANHEİM	29 "
24-5-1982	ŞTUTTGART	19 "
24-5-1982	NÜRNBERG	11 "
24-5-1982	MÜNİH	16 "
24-5-1982	LÜBECK	3 "
28-5-1982	FLENSBURG	5 "
26-5-1982	PARİS (FRANSA)	22 "
2- 6-1982	STOCKHOLM (İSVEÇ)	7 "
5- 6-1982	VİYANA (AVUSTURYA)	10 "
24-5-1982	LONDRA (İNGİLTERE)	16 "
24-5-1982	AMSTERDAM (HOLLANDA)	27 "
24-5-1982	ROTTERDAM (HOLLANDA)	25 "
1- 6-1982	CENEVRE (İSVİÇRE)	14 "
1- 6-1982	ZURİCH (İSVİÇRE)	10 "
29-5-1982	HASSELT (BELÇİKA)	6 "

AÇLIK GREVLERİNİN SONU

Artık uzun ve yorucu çalışmaların sonuna gelinmişti. 24 Mayıs'ta yirminin üzerinde merkezde yapılan açlık grevleri otuzuncu gününe yaklaşıyordu. Somut taleplere uygun sonuçlar yavaş yavaş alınmaya başlamıştı. Grevler, amaçlandığı, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki işkence ve katliamları Avrupa demokratik kamuoyuna yaygın olarak duyurmuştu. Basın ve televizyon kuruluşları olaya geniş yer verdiler. Sorun, hemen hemen bütün ülkelerin parlamentolarında uzun uzun tartışıldı. Bazı hükümetler, grevi destekleme kararı alarak mali ve diplomatik yardım yapacaklarını bildirdiler. (Bu yazı yayınlandığında halâ bazı diplomatik destek alma girişimleri sürmekteydi.) İngiltere, Fransa, Belçika, İsviçre ve Almanya'da tanınmış kişiler ve demokratlardan oluşan heyetler oluşturuldu. Bu heyetler Diyarbakır, Metris ve Mamak Askeri Cezaevlerinde gözlemlerde bulunacak ve tutuklu devrimcilerle görüşmeye çalışacaklardır.

Grevde gelinen noktada artık girişilecek temasların daha fazla sonuç yaratmayacağı ortaya çıkmıştı. Bu açıdan grevi daha fazla uzatmanın yararı yoktu. Kazanılan desteğin vakit geçirilmeksizin harekete geçirilmesi şarttı. Aksi takdirde kazançların kaybedilmesi sözkonusu olabilirdi.

Ayrıca grevler birçok merkezde otuz güne yaklaşmaktaydı. Sağlık koşulları nedeniyle hergün katılımda azalmalar oluyordu. Böylece açlık grevlerine (Hollanda hariç) 20 Haziran'da son verildi. Hollanda'da ise 30 Haziran'da sona erdirildi.

Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu açısından oldukça kritik bir dönemde planlanan ve uygulamaya konulan açlık grevlerinin iki önemli amacı vardı: ilki, amaçlandığı gibi, gelişmeleri Avrupa'nın devrimci-demokratik kamuoyuna yansıtmak ve istenilen somut talepleri elde etmek, ikincisi ve belki de daha önemlisi ise; Türkiye ve Kürdistan devrimcilerinin yeni döneme uygun politik örgütlenme (FKBDC) çabalarına paralel olarak kadro ve kitleler düzeyinde uyumu sağlamak, daha ileri düzeydeki işbirliği çalışmalarına elverişli zeminler yaratmaktı.

Eğer bu amaçları gözönüne alınarak eylemin genel bir değerlendirmesi yapılacak olursa, her iki amaç açısından da bazı eksiklikler ve olumsuz faktörler olsada, söylenebilecek şey; aslında istenilen noktaya varılmış olduğudur. Bundan sonrası için sözkonusu olan; daha ciddi, disiplinli ve planlı eylemlerin uygulanması için halklarımıza duyduğumuz yüksek sorumluluğun bilincinde olarak hareket etmemizdir.

Zafer, Türkiye ve Kürdistan Halklarının Birleşik DİRENİŞ CEPHESİNİN Olacaktır!

AÇLIK GREVİNİ DESTEKLEYEN KURULUŞLARIN BAZILARI

ALMANYA

- Uluslararası Af Örgütü
- Ezilen Halklar Cemiyeti
- Protestan Ögrenci Cemiyeti
- Sosyal Demokrat Parti (Bazı Eyaletlerde)
- Hür Demokrat Parti (Bazı Eyaletlerde)
- Alman Komünist Partisi
- Yeşiller Partisi
- Alman Sendikalar Birliği (Bazı Eyaletlerde)
- Sosyalist Alman Gençliği.....

İSVİÇRE

- Dünya Sendikalar Federasyonu
- İsviçre İşçi Partisi
- Sosyal Demokrat Parti
- İlerici Hukukçular Birliği
- İsviçre Sendikalar Federasyonu
- Bağlantısız Doktorlar Birliği
- Uluslararası İnsan Haklarını Koruma Komisyonu.....

FRANSA

- Fransa Sendikalar Federasyonu
- Fransa Sosyalist Partisi
- Fransa Komünist Partisi
- Uluslararası İnsan Hakları Komisyonu .....

İNGİLTERE

- İşçi Partisi Milletvekilleri
- Büyük Britanya Komünist Partisi
- Avukatlar Birliği
- Maden, Gazeteciler, Mühendisler, Memurlar Sendikaları
- İşçi Partisi Öğrenci Örgütü

HOLLANDA

- Hıristiyan Demokrat Parti
- Pasifist Sosyalist Parti
- Radikal Parti
- Sosyal Demokrat Parti
- Hollanda Sendikalar Birliği
- Avukatlar Barosu

BELÇİKA

- Sosyalist Parti
- Kızıl Haç
- İnsan Hakları Komitesi
- Sosyalist Sendikalar Birliği
- Katolik Sendikalar Birliği

DİĞERLERİ

- Portekiz Sendikalar Birliği
- Şili Sosyalist Partisi
- Şili Devrimci Sol Hareketi
- Filistin Demokratik Cephesi
- Filistin Halk Kurtuluş Cephesi
- Yunanistan Sosyalist Partisi (PASOK)
- İtalya Komünist Partisi
- Türkiye Komünist Partisi
- Afrika Ulusal Kongresi
- Latin Amerika İşçiler Birliği
- Halkın Fedaileri
- Halkın Mücahidleri

AÇIKLAMA

FKBDC'sinin kurulduğuna ilişkin olarak yayınladığımız haberde, sizlere verdiğimiz özel sayı yayınlama sözünü, belirtmiş bulunduğumuz toplantı belgelerini Cephe kendi yayın organında yayınlayacağı için ayrıca yayınlamamıza gerek kalmadı.

Ancak, bizim bu konuda belirttiğimiz söze dayanarak FKBDC'si içinde yer alan siyasi örgütlerden TKP-ML'nin, toplantı belgelerinden "Cephe Platformu" başlıklı yazının altına belirtmiş bulunduğu kendisine ait özel durumu, bu belgeyi o sayımızda yayınlama imkânı bulamadığımız için bu hareketin durumunun yanlış anlaşılmasına yolaçabilecek bir eksiklik ortaya çıkmıştır. TKP-ML'nin FKBDC'si belgelerinin altında kendisine ait olarak koyduğu dipnot aynen şöyledir:

"TKP-ML bu tartışmalara katılmış fakat yetkili organlarında konuya ilişkin tartışmalar halen sonuçlanmadığı için Platforma imza atamamıştır."

SERXWEBÛN

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULU

Baştarafı Geçen Sayıda

Ama görüldüğü gibi bu alan karmaşık sorunlarla doludur. Ulusal ve toplumsal parçalanmışlık, bu parçalanmışlığı yaratan hakim ulus otoriteleri, bunların iç ve dış politikaları bu sorunları daha da karmaşık hale getirmektedir. Ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi için içe ve dışa yönelik genel programların geliştirilmesini güçleştirmektedir. Bunun bir sonucu olarak da her parça, zaman zaman yalnız kendi çıkarlarını düşünebilmekte, diğer parçaların kendisiyle olan ilişkisini yeterince kavrayamamakta, bazan kendisini bütünün yerine koyarak ve kendisini tüm parçaların temsilcisiymiş gibi görerek sonuçta önemli zararlara sebep olabilmektedir. Bu durum ulusal kurtuluş problemini etkilemekte, ulusal ve toplumsal parçalanmışlık ortamında hangi parçanın bütünü temsil edebileceği sorununu karşımıza çıkarmaktadır. Kürdistan genelini hangi parçadaki ulusal ve toplusal yapı temsil edecektir? Acaba tüm parçalar eşit bir düzeyde geneli temsil gücüne ve yeteneğine sahip midirler? Coğrafya ve nüfus yapısına uygun olarak ulusal ve toplumsal bileşimleri eşit değerde bir temsil yeteneğinde midir; yoksa içlerinden temsil etme güç ve yeteneğinde olan mı vardır? Bütün bu soruların açıklığa kavuşturulması gerekmektir. Bu bakımdan parçalar arasındaki ulusal ve toplumsal farklılıklar gözönüne getirilerek, parçaların özelliğinin hangi oranda hesaba katılacağı ve hangi oranda katılmayacağı; ya da hareketin genel çıkarlarının hangi anlamda özel çıkarlara hakim kılınacağı ve hangi anlamda kılınmayacağı, sorunlarının açığa kavuşturulması için durumun yerli yerince tahlile tabi tutulması gerekemektedir.

Geçmişte de parçalardaki farklı ulusal ve toplumsal biçimlenişin ulusal kurtuluş problemine ve çözümüne etkisi yeterince gözönüne getririlmemiş, geneli temsil etme yeteneğinde ve gücünde olmayan bir parçaya, ulusal ve toplumsal bileşime, tüm Kürdistan'ı temsil etme yetkisi tanınmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluşunu radikal bir tarzda ele almayan, kendi sınıfsal ve hatta ailesel ve aşiretsel çıkarlarını ön planda tutan bu güçler, içinde yaşadıkları parça çok cılız ve yetersiz olmasına,, coğrafyası, nüfusu, ulusal ve toplumsal biçimlenişi ile geneli temsil etmekten uzakda bulunmasına rağmen kendi çıkarları uğruna tüm parçaların ve Kürdistan toplumunun çıkarlarını feda edebilmiştir. Bu durum ise, problemin daha da ağırlaşmasına, içinden çıkılmaz bir hale gelmesine yol açmıştır.

Her parçanın, Kürdistan bütünlüğü içinde belli bir konumu olduğu gibi, egemen ulustaki ulusal ve toplumsal problemlerle de iç içe yaşadığı ayrı bir gerçektir. Bu anlamda, her parçanın, egemen ulusun devrimci sınıf mücadelesiyle yakın bağlar içinde bulunduğu, bununla ilişkisini doğru ayarlamak zorunda olduğu, ve hatta bunun birincil derecede gözönüne alınması gereken kesin bir gerçek haline geldiği kavranmalıdır. Kürdistan ulusal kurtuluş probleminde, bir yandan her parçanın diğer parçalarla olan ilişkisi gözönüne getirilirken, öte yandan, aynı zamanda her parçanın egemenliği altında yaşadığı ulusun emekçileriyle de hangi oranda çıkarbirliği içinde olduğu görülmelidir. Bütün bunların, Kürdistan somutunda bütün-parça ilişkisinin ve egemenliği altında yaşanılan ulusun emekçileriyle, sosyal ve ulusal yapısıyla ilişkisinin sıkı bir irdelenmesi ve bu temelde her parça için sinin sıkı bir irdelenmesi ve bu temelde her parça için oluşturulacak program, strateji ve taktiğin, yine ülke geneliyle ve egemenliğinde yaşanılan ulusun sosyal kurtuluşçu güçleriyle ilişkisi, ittifakı ve birliği sorunlarına açıklık getirilmesi gerekmektedir.

C - Problemi Ağırlaştıran Subjektif Etkenler

Kürdistan'ın parçalanmışlığı, ulusal ve toplumsal yapıdaki siyasal parçalanmışlık etkisini üstyapı kurumlarında ve özellikle ideolojik, politik gelişme üzerinde şiddetle hissettirmektedir. Herşeyden önce, bu durum, birleşik bir ideolojik-politik eğilimin gelişimini daha başlangıçta zayıf kılmakta; Kürdistan geneli için ideoloji ve politika üretmeyi zor bir hale getirmektedir. Parçalar arasındaki farklılık ve yine her parça üzerinde hakim ulusun ideolojik-politik etkisi arttıkça, Kürdistan genelini tanıma, tahlil etme, proğram önerme, örgüt ve hareket geliştirme çalışmaları da güçleşmektedir. Bu doğrultuda, ortaya çıkan ideolojik-politik akımların, hangi oranda üzerinde şekillendikleri parçayı temsil ettikleri, hangi oranda tüm Kürdistan'ı temsil ettikleri ve yine hangi oranda hakim ulus içindeki güçleri temsil ettikleri, açık olmaktan uzaktır.

Bu parçalanmışlık ortamında, bazan bir parçada ortaya çıkan bir ideolojik eğilim, o özel parçayı bile temsil etmekten uzak, daha çok hakim ulusun toplumsal ve ulusal yapısının tahlili temelinde oluşabilmekte ve daha başlangıçtan itibaren ulusal inkârcı bir akım olabilmektedir. Yine bir parçada ortaya çıkan bir ideolojik -politik eğilim, parçanın genel içindeki özgüllüğünü doğru ve tam olarak ortaya koymadan, hiç de geneli temsil etme yeteneğinde olmadığı halde kendisini genelin temsilcisi durumunda görebilmekte, bir ideoljik-politik akım için çok önemli olan ulusal ve toplumsal farklılıkları gözardı ederek en subjektif, en yanılsamalı, en hayali sonuçlara ve en uy[illegible]anamaz çözümlere varabilmekte, böylece de problemin çözümüne ufak bir katkı getirmediği gibi, ulusal kurtuluş probleminin daha da ağırlaşmasına yol açabilmektedir. Özellikle geçmişte olduğu gibi günümüzde de bu duruma çokça düşülebilmekte, parçaların rolü yapay bir biçimde ya öne çıkarılmakta, ya da öne çıkarılması gereken parça geriye itilmektedir.

Kürdistan'ın parçalanmışlığından doğan farklılığın etkisini ideolojik-politik eğilimler daha ortaya çıkarken bile en olumsuz bir biçimde yaşamaktadırlar. Hele hele bu eğilimler egemen sınıftan ya da orta sınıflardan kaynaklanıyorsa, bunlar bilimsel bir ideolojik-politik yaklaşıma sahip olamadıkları için, somut durumu ve kendi konumlarını bir yığın subjektif, hayali doğru olmayan tahlillerle örtbas etmeye çalışmakta, bu temelde oluşturdukları eylem ve hareketler ağır yenilgilerle karşı karşıya gelmekte, ve o parçadaki halk kitleleri bundan büyük zarar görmektedirler. Her parçadaki egemen sınıf, kendi çıkarlarını ön planda tutmak ve herkesi kendi ideolojik-politik eğilimine hizmet ettirmek istediğinde sadece o parçadaki halkın çıkarlarına zarar vermekle kalmamakta, aynı zamanda o parçayı egemenlik altında tutan ulusun emekçi sınıflarının çıkarlarına ve etkilediği oranda tüm Kürdistan halkına zarar vermektedir. Özellikle egemen güçlerin sınıfsal ve ailesel çıkarları genel ulusal çıkarlara egemen kılındığında bu zarar daha da büyük ve yakıcı olmaktadır.

Bütün bunlar gösteriyor ki, ideolojik-politik alanda da önemli problemler vardır. Kürdistan'daki mevcut ideolojik ve politik eğilimler, hangi oranda Kürdistan genelini temsil edebilirler? Bunların, özele (parçaya) ve genele ilişkin yaklaşımları nasıl olmalıdır? Hangi temel ideolojik-politik akım Kürdistan genelini temsil edebilir ve diğerlerinin katkı derecesi nedir? Bu ideolojik ve politik eğilimler, biribirleriyle nasıl bir ilişkiye girebilirler? Tek bir politik güce dönüşebilirler mi? Daha somut bir deyişle bütünleşmiş bir parti daha başlangıçta yaratılabilinir mi? Ülke genelinde bir siyasal proğrama nasıl ulaşılabilinir ve hangi parça bu konuda öncü rolü oynayabilir? Bütünleşmiş bir stratejisi ve ortak davranış hangi oranda gerçekleştirilebilinir? Tek bir partinin, tek bir cephenin, tek bir askeri stratejinin ortaya çıkarılması hangi oranda mümkündür? Eğer mümkün değilse hangi koşullar bunu engellemektedir? Ne zaman ya da hangi koşullarda mümkün hale gelebilecektir? İdeolojik ve politik eğilimler ülke genelinde ne tür ilişkileri hangi oranda geliştirebilirler? En doğru ilişki biçimleri, ittifaklar nasıl olmalıdır? Hangi parça ülkenin nabzını elinde tutabilir ve hangi parçada oluşan doğru ideoloji ve politika genelin problemini çözmede belirleyici etki yapabilir? İdeolojik ve politik eğilimler ortaya çıktığında tüm bu problemlerin açıklığa kavuşturulması gerekir. Yine Kürdistan'ın her parçasında hakim ulustan kaynaklanan çeşitli ideolojik-politik eğilimler vardır. Bu eğilimler, hakim ulusun şoven milliyetçiliğini mi temsil ediyorlar, yoksa ezilen sınıfın temsilciliğini mi yapıyorlar? Kürdistan somutundan kaynaklanan ideolojik-politik eğilimlerle, hakim ulusun toplumsal yapısından kaynaklanan ideolojik-politik eğilimler biribirleriyle hangi oranda dost, hangi oranda düşman olabilirler? Aralarındaki ilişki düzeyi ne olmalıdır? Yine tüm hususların açıklığa kavuşturulması gerekmektedir.

Günümüzde Kürdistan problemi tüm bu özellikleriyle, yani coğrafyası, nüfusu, toplumsal ve ulusal yapısı ve bunların üzerinde yükselen genelde tüm üstyapısı ve özelde de ideolojik-politik biçimlenişiyle yeterli bir tahlile tabi tutulmadığı için tam bir karmaşıklık hüküm sürmektedir. Ulusal kurtuluşun çözüme gitmesindeki ve ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesindeki zayıflık, hatta ulusal kurtuluş siyasetinin belirlenmesinde ve gündemleşmesindeki zayıflık bu karmaşıklığı daha da artırmaktadır. Doğrunun nerede olduğunu, gerçeğin nerede ve nasıl geliştiğini görebilmeyi zorlaştırmaktadır. Çözümü sağlayabilecek bir ulusal kurtuluş hareketi düzenlenebilmiş olsaydı, karmaşıklık önmeli oranda tasfiye edilmiş olacaktı. Ama günümüzde böyle bir durum olmadığı gibi, çok yanlış tahlillere dayanan ve bazı fırsatlardan yararlanarak şurada burada ortaya çıkan hareketler, somut koşulların tahlilinden uzak çeşitli ideolojik ve politik eğilimler vardır. Bunlar, Kürdistan bütünlüğü içinde parçaların rolünü ortaya koymadan ve parçalar arasındaki ilişki biçimini belirlemeden bir hareket olduklarını, hem de en ileri, önder bir hareket olduklarını iddia edebilmektedirler. Tabii ki, bilimsel bir tahlilden yola çıkılarak sorunlar çözüme kavuşturulmadığı için de, tüm bu güçler, ağır yenilgilerle karşılaşmakta ve ne gariptir ki, bu yenilgilerini bile doğru izah edememektedirler.

Kısaca, günümüz Kürdistan'ında ulusal kurtuluş problemi için çözümler geliştirilirken, problemin bünyesinde varolan bu faktörler de ortaya konulmak zorundadır. Çözüm daha çok problemin iyi ve doğru tanınmasından geçecektir. Problemi doğrudan tüm etkenler doğru bir biçimde tahlil edilmediği zaman, çözümü de daha başlangıçta olanaksız hale getirilmiş olacaktır. Bu açıdan çözüme gitmeden önce problemi doğuran faktörlerin tahlilini yapmak gerekmektedir ve bizim de yaptığımız budur. Bu genel belirlemeler ışığında her parçayı ayrı ayrı ve daha yakından ele alıp incelersek, sorun daha iyi aydınlanacaktır.

Güney Kürdistan:

Güney Kürdistan'daki hareket, geçmişte, olumsuz yapısıyla Kürdistan genelindeki problemin temelinde yeraldığı gibi, günümüzde de bu problemlerin derinleşerek devam etmesinin birinci derecede sorumlusu durumundadır. Gerek hareketin geçmişte ortaya çıkış tarzı, gerek dayandığı coğrafya, nüfus yapısı, ulusal ve toplumsal temelleri ve gerekse günümüzdeki ideolojik ve politik yapısıyla Güney Kürdistan'daki hareketin durumu ve içinde taşıdığı problemler, Kürdistan genelindeki problemlerin en çok somutlaştığı, kendisini en çok hissettirdiği, temel problemlerdir. Bu nedenle, Güney Kürdistan'daki problemlerin iyi bilinmesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin önündeki problemlerin iyi anlaşılmasına yolaçacaktır.

Biraz yakından incelendiğinde, Güney Kürdistan' daki problemlerin keyfi olarak ortaya çıkarılmış ve bu temelde gelişmiş problemler olmayıp, yapısal problemler oldukları görülecektir. Herşeyden önce, Güney Kürdistan'ın, Kürdistan bütünlüğü içindeki konumu ve özel durumu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketi içindeki yerinin sınırlı olmasını gerektirmektedir. Kürdistan geneli içinde Güney Kürdistan'ın coğrafyası ve nüfusu %15 civarındadır. Ulusal ve toplumsal gelişim düzeyi, Kürdistan genelindeki ulusal ve toplumsal gelişim düzeyinden geridir. Bu durumuyla, Güney Kürdistan' ın objektif yapısının Kürdistan genelini temsil etmesi mümkün değildir. Böyle sınırlı bir temele dayanan ideolojik ve politik akımlar, Kürdistan genelini temsil etme yeteneğinden uzaktırlar. Bundan da öteye bugünkü akımların ortaya çıkışına temel teşkil eden hareket, belli bir ideolojik ve politik gelişme temelinde değil, 1958 Irak Devriminin yarattığı elverişli koşullardan yararlanarak ortaya çıkmıştır.

Güney Kürdistan hareketi, başlangıçta ideolojik, politik, örgütsel bir yapıya dayanmayan, 1958 devriminin yarattığı fırsattan istifade ederek örgütlenen bir hareketti.Bu hareketin, Güney Küdistan'ın toplumsal yapısı. Kürdistan'ın geneli, Güney Kürdistan'ın Kürdistan geneli içindeki yeri ve genele katkısı, Kürdistan hareketinin bölge ve uluslararası bağlantıları, vb. konularında gelişmiş ve açık bir tahlili yoktu. Böyle bir tahlilden çıkacak olan doğru devrimci bir siyasal proğram geliştirmekten uzaktı. Sıcak savaşıma dönüştüğünde uzun vadeli bir stratejisi yoktu ve bu stratejiye hizmet edecek taktikler geliştiremiyordu. Ayrıca tüm Kürdistan parçaları açısından geliştirilmiş bir stratejisi ve genelde davranış birliği yaratabilecek bir taktik hattı yoktu.

Elbette bütün bunların temelinde yatan en önemli neden, hareketin önderliğini elinde tutan toplumsal güçtü. Feodal toplum yapısı, en gerici bir tarzda henüz yeni yeni burjuva topluma dönüşmeye başlamıştı. Aşiretçi-feodal unsurların burjuvalaşması biçiminde bir süreç yaşanıyordu. Böyle bir toplumsal yapıda harekete önderlik edenler, yarı-feodal, yarıburjuva kesimler (aşiret reisleri, feodal beyler, din adamları ve bazı küçük-burjuvalar) idi. Bunlar, kendi çıkarlarını, Kürdistan ve Irak'ta devrimci bir hareketin geliştirilmesinde değil, bazı sınırlı reformlarla durumlarının düzeltilmesinde görüyorlardı. Bu doğrultuda sloganlaştırdıkları otonomi perspektifi, kendi sınıfsal konumlarının ifadesi olarak, Irak'ta devrimci-demokratik bir hareket geliştirmek yerine bazı reformlarla kendi burjuva dönüşümlerini sağlamayı hedefliyordu. Siyasal proğramları otonomiyle sınırlıydı ve staratejik, taktik anlayışları böyle bir hedefe hizmet ediyordu. Ve böyle bir hareket, Kürdistan genelinde de ancak otonomi hastalığını bulaştırabilirdi. Otonomi hedefini Kürdistan ulusal kurtuluş prob-

PROBLEMİ VE ÇÖZÜM YOLU

lemini çözüme kavuşturması bir yana, o tarihsel aşamada bu talebi bayraklaştırmak, ulusal kurtuluş hareketini saptırmak demekti. Ama buna rağmen, otonomi sloganı, daha bu yıllardan itibaren Kürdistan genelinde hakim kılınmak istendi. Ayrıca Kürt hakim sınıfları, otonomi talebini bile kendi öz güçleriyle gerçekleştirme yerine Irak'taki devrimci gelişmeye dayanarak, devrimin yarattığı olanaklardan, reformist amaçları için yararlanarak sağlamak istiyorlardı. Bu durum, devrimci mücadeleyi geliştirme değil, onu daraltma biçiminde bir etki yapıyordu. Ve giderek hareketin gelişim süreci içinde ilerici öğeler tasfiye edilip gerici öğeler hakim kılınarak problem çözülmeye çalışılıyordu ki, bu da sorunun daha da ağırlaşmasından başka bir sonuç doğurmadı.

Güney Kürdistan'daki hareketin geliştiği 1958'lerde genel olarak Kürdistan'da bir durgunluk, karanlık, baskı yılları sözkonusuydu. Modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini geliştirecek olan modern sosyal güçler fazla gelişmemiş, objektif şartlar olgunlaşmamıştı. Böyle bir gelişme, diğer parçalara oranla Güney Kürdistan'da daha geriydi. Mevcut hareket işte böyle geri bir temel üzerinde ortaya çıktı.

Kısaca, Kürdistan genelinde durgunluğun, karanlığın hüküm sürdüğü, modern toplumsal güçlerin ortaya çıkmadığı ve modern bir ulusal kurtuluş hareketinin objektif şartlarının henüz gelişmediği bir dönemde, Kürdistan genelini temsil etmekten uzak küçük bir parçada, gelişmemiş bir toplumsal yapı üzerinde, mevcut krallık rejiminin yıkılmasıyla doğan fırsattan yararlanarak ve hazırlıksız bir biçimde ortaya çıkan bu hareket, bütün bu özellikleriyle kendisini tüm Kürdistan'ın temsilcisi olarak görebilmiş ve gösterebilmiştir. Bu doğrultuda, Kürdistan'ın diğer tüm parçalarında kendi anlayışını yerleştirmeye çalışmıştır. Ve mevcut önderlik Kürdistan'ın bu parçalarındaki farklı toplumsal bileşimleri, kendi dar yar-feodal, yarı-burjuva çıkarlarına hizmet eder hale getirmek istemiştir. Özellikle bu parçalarda hızla gelişmekte olan modern sosyal güçlere değil, ayakta kalan yarıfeodal, yarı-burjuva öğelerle ilişki kurarak bunların yeniden güçlenmelerine önem vermiş, bu güçler önderliğinde ilkel Kürt ulusçuluğunun bu parçalarda da gelişmesine zemin hazırlamıştır. Bu durum bile, Güney Kürdistan'daki hareketten kaynaklanan gelişmelerin Kürdistan genelindeki gelişmelerle ne kadar ters olduğunu, diğer parçalarda gelişmekte olan modern güçlerin önünde nasıl gerici bir engel oluşturduğunu açıkça ortaya koyar.

Halbuki, o dönemde, Kürdistan genelinde yarıfeodal, yarı-burjuva önderliğin mücadele geliştirme devri kapanmıştır. Doğu Kürdistan ve özellikle de Kuzey-Batı Kürdistan'da yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin, burjuva ulusçuluğu anlamında bile gelişmesi artık çok zordur. Ama fırsatlardan yararlanarak ortaya çıkan Güney Kürdistan hareketi, her parçada KDP'ler biçiminde bir kol oluşturma ve böyle bir önderliği geliştirme çabası içine girebilmiş, yarı-feodal, yarı-burjuva sahte bir ulusçuluğa destek sağlayarak o yıllarda özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'da çıkması muhtemel olan modern bir ulusal hareketin önünü tıkamıştır. Aslında eğer şartlar zorlansaydı 1960'lı yıllardan itibaren Kuzey-Batı Kürdistan'da modern ulusal kurtuluşçu akımlar gelişebilir, o dönemlerde ortaya çıkan Dr. Şıvan önderliğindeki hareketin gelişme şansı olabilirdi. Eğer yarı-feodal, yarıburjuva önderlik önünü tıkamamış olsaydı, ya da bu önderlik aşılabilseydi, küçük-burjuva milliyetçiliği karakterinde de olsa bazı gelişmeler içine girilebilir, devrimci bir milliyetçiliğe ulaşılabilirdi. Yine aynı yıllarda, Doğu Kürdistan'da da KDP'den gelme bazı unsurlar daha da ilerleyerek radikal bir milliyetçiliği geliştirebilirlerdi, ama Güney Kürdistan'daki gerici önderlik buradaki radikalleşmeyi de engellemiştir. Ve yine Güney Kürdistan'ın kendisinde de 1964'lerden itibaren küçük-burjuva milliyetçiliği gelişmek istemiş, ama yarı-feodal, yarı-burjuva önderlik onun da önünü tıkamıştır. Aynı durum Suriye egemenliğindeki Kürt toplumu bünyesinde de sözkonusudur.

Bütün bunlar şunu açıkça ortaya koyar ki, Güney Kürdistan'daki bu hareket gerek üzerinde oluştuğu coğrafya, nüfus, ulusal ve toplumsal bileşim ve gerekse başlatılış tarzı, programı, stratejisi, taktiği, iç politikası, ve Kürdistan'ın diğer parçaları ile uluslararası güçlere ilişkin politikaları bakımından, Kürdistan geneli açısından ulusal kurtuluş problemini çözüme götürme değil, bizzat çözümünü engelleme, güçleştirme gibi bir fonksiyona sahip olmuştur. Herşeyden önce hareket, yarı-feodal, yarı-bujuva önderliğiyle aşılmış klasik bir Kürt hareketi durumundadır. Çağla uyuşmayan, modern bir ulusal kurtuluş hareketi yeteneğinde olmayan, aşiret ve dinsel bağlarla bağlı çok ilkel bir milliyetçilik ideolojisi, gelişmemiş, dar, reformist bir siyasal program ve yine gelişmemiş stratejik ve taktik anlayışlarla yüklüdür. Bütün bu özellikleriyle Güney Kürdistan'ın, Kürdistan geneli içinde kendisini böyle bir güç olarak ortaya koyması ve böyle bir eyleme götürmesi bir talihsizlik; Kürdistan Ulusal Kurtuluş probleminin ağırlaşmasında önemli ve somut bir etkendir. Halbuki bu çağda, dünya genelinde ulusal kurtuluş hareketleri, proleter sosyalist dünya devriminin etkin bir parçası olarak, en hızlı gelişme dönemlerini yaşamaktadırlar. 1960'lı yıllar, dünya genelinde klasik sömürgeciliğin tasfiye edildiği, bağımsız ve özgür ulusların hızla doğup geliştikleri yıllardır. Küba, Vietnam, Cezayir gibi bir çok ülkede en şanlı, en modern, en devrimci ve ilerici ulusal kurtuluş hareketleri, bu yıllarda gelişmektedirler. Ama bu yıllarda Kürdistan'da ortaya çıkan yarıfeodal, yarı-burjuva çağdışı önderlik, Kürdistan ulusal hareketini dünya modern ulusal kurtuluş hareketlerinin bir parçası olarak geliştirmekten uzak olduğu gibi, onun yönünü doğru belirlemekten ve onu çağla bütünleştirmekten de uzaktır. Ve Kürdistan ulusal potansiyelini, içte ve dışta en gerici siyasal hedefler ve ilişkiler içinde tüketerek, 1975'lerde en kötü bir şekilde yenilgiye uğratmıştır. Dünya genelinde ulusal kurtuluş hareketlerinin hemen tümünün zafere gittiği bu dönemde, Kürdistan ulusal hareketinin böyle kötü bir yenilgi alması, onun önderliğinin bu yapısından, doğru devrimci bir siyasal program, doğru bir stratejik anlayış ve eylem hattı geliştirememesinden ötürüdür. Ve 1975'lere gelindiğinde ise, bu hareketin yıkıntıları içinde bile bir yığın problem ortaya çıkmıştır. Bir yandan Kürdistan genelinde ulusal kurtuluşa inançsızlık ve bir yığın işbirlikçi gücün türemesine yolaçarken, öte yandan ideolojik ve politik olarak gelişmemiş bir yığın güç bunlardan kaynaklanan bir yığın hastalığı miras olarak bırakmıştır.

Güney Kürdistan'da klasik yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin yenilgisinden sonra gelişen ideolojikpolitik akımlar, henüz geçmişteki hastalıklardan kurtulmuş değildirler. Onlar, yine Güney Kürdistan'ın gerek coğrafya ve nüfus olarak gerekse ulusal ve toplumsal bileşim olarak özgül konumunu ve Kürdistan geneli içindeki yerini ve rolünü doğru ve tam olarak belirleyememişlerdir.

1975'lerden sonraki dönem, Irak ve Güney Kürdistan'da devrimci-ilerici gelişmelerin sağlanabileceği bir dönemdir. Özellikle 1978'de İran'da ortaya çıkan devrimci gelişmeden sonra Güney Kürdistan'da da devrimci gelişme için şartlar elverişlilik kazanmıştır. Ama bu sefer de geçmişteki ile aynı tür hatalar içine düşülmüştür. Güney Kürdistan'ın problemli yapısı, bu defa başka bir önderlik, küçük-burjuva yanı ağır basan önderlik tarafından devralınmıştır. Aynı hastalıkları bu sefer de küçük-burjuva yanı ağır basan önderlik taşımış ve o da aynı hataları işlemiştir. Hemen hemen yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin sahip olduğu aynı siyasal programla ve aynı stratejik, taktik anlayışla çalışmış, daha çok bazı fırsatlardan yararlanarak sonuca gitmek istemiştir. Yine otonomi amacından vazgeçilmemiş, ve Kürt hareketi, burjuva ulusçu bir hareket olarak bazı reformlarla sonuca ulaştırılmak istenilmiştir. Kürdistan'da devrimci bir ulusal kurtuluş programını Irak'ta devrimci-demokratik bir programın çözümlenmesinde temel bir faktör olarak geliştirmek yerine, siyasal iktidarın özüne dokunulmadan, hatta siyasal iktidarın kişilerini bile değiştirmeden sonuca gitmek, reformist otonomi programı gerçekleştirilmek istenmiştir.

Halbuki geçmişten alınması gereken dersler vardı. Herşeyden önce uzun bir süre devam eden geçmiş hareketin kendi bünyesinde bir yığın olumsuzlukları ve Kürdistan genelinde geliştirmiş olduğu önemli hastalıklar vardı. Bunların doğru bir tahlili yapılmalı, doğru devrimci bir program ortaya çıkarılmalı ve böylece hareket yeni temeller üzerinde geliştirilmeliydi. Ama, feodal önderlerle birlikte çalışabilen küçük-burjuva önderlik, bütün bu sorunları görmezlikten gelerek aynı problemli yapıyla sonuca gitmek istedi, ve tabii ki bu durumuyla, sorunların daha da ağırlaşmasından başka bir sonuca ulaşamadı.

Güney Kürdistan hareketi, bu olumsuz yapısını günümüzde halâ sürdürmektedir. İçinde farklı örgütleri taşıyan Güney Kürdistan hareketi ve bu örgütler, halâ Kürdistan geneli içinde Güney Kürdistan'ın yeri ve rolünün ne olduğunu saptamış olmaktan, Irak'taki devrimci-demokratik program içinde Güney Kürdistan'ın yeri ve rolünü belirlemekten, Güney Kürdistan'daki bu burjuva ulusçu hareketi devrimci-yurtsever bir hareket haline getirmekten, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla sağlıklı bir ittifak geliştirmekten, uluslararası devrimci ve ilerici güçlerle doğru ve sağlam bir ilişki, ve ittifak geliştirmekten, kapitalist-emperyalist sisteme nasıl bakılması gerektiğini doğru bir tarzda ele almış olmaktan, uzaktırlar. Tüm eski kalıpları olduğu gibi uygulamaya devam etmektedirler. Burada şekillenen ideolojik ve politik eğilimler, kendi programlarını, stratejik ve taktik hatların Kürdistan geneline hakim kılmak, geneli bu anlayışları içinde yoruma tabi tutmak istemektedirler. Yine Irak'ta bir devrim programı geliştirmek yerine, en bayağı reform talepleriyle sonuca gitmek istemektedirler. Bütün bu hususlar dikkate alınırsa, Güney Kürdistan'da, gelişmiş ulusal kurtuluşçu bir potansiyel olmasına rağmen, dayandığı ideolojik yapı, çizmiş olduğu siyasal perspektif ve stratejik anlayış nedeniyle mevcut hareket mücadeleye olumlu katkılar getirebilmekten uzaktır. Uzun süreli bir eylem olmasına rağmen, hareketin siyasal hedeflerindeki darlık, yetersizlik ve gerilik, stratejik anlayışındaki hatalar, pratik ilişkilerindeki akılalmaz olumsuzluklar, Güney Kürdistan güçlerinin, modern ulusal kurtuluş hareketi içindeki yerlerine oturmalarını engellemektedir. Güney Kürdistan'daki harekat, bugün Irak ve Kürdistan genelinde devrimci hareketin gelişmesinin önemli bir gücü olması gerekirken, önemli oranda bu gelişmeyi engelleyen bir güç haline gelebilmektedir. Bu nedenle de, devrimci mücadele açısından problem teşkil etmektedir.

Sonuç olarak, Güney Kürdistan'daki hareketin hata ve eksikliklerini, problemli yapısını kısaca özetlersek: **Birinci olarak**, mevcut ideolojik ve politik eğilimler, coğrafya ve nüfus yapısıyla Güney Kürdistan'ın, Kürdistan geneli içindeki yeri ve rolünün ne olabileceğini doğru belirleyememişlerdir. **İkinci olarak**, geçmişte yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin yaptığı gibi, bugün küçük-burjuva yanı ağır basan önderlik de, bu yapısıyla Kürdistan genelinde önderlik edemeyeceğini halâ kavrayamamaktadır. **Üçüncü olarak**, mevcut önderliğin ortaya koyduğu siyasal perspektif ve gündemleştirdiği otonomi amacı, hem Irak'taki devrimci-demokratik dönüşümler açısından, hem de modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi açısından yetersizdir, gericidir. Buna rağmen, mevcut ideolojik ve politik eğilimler, bu durumu doğru biçimde ele alamamakta, kavrayamamakta ve aşamamaktadırlar; Irak ve Kürdistan bütünlüğü için devrimci-demokratik bir program ve bu program içinde Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun devrimci tarzda çözümünü formüle edememektedirler. **Dördüncü olarak**, mevcut ideolojik ve politik eğilimler örgütlenmelerini modern ulusal kurtuluşçu bir biçime dönüştürememişlerdir. Klasik öğelerle modern öğeleri, komünist öğelerden ilkel milliyetçi öğelere kadar bütün güçleri karmaşık bir tarzda bir arada tutabilmektedirler; bu durum ise modern örgütlenmenin yaratılmasını engellemektedir. **Beşinci olarak**, mevcut ideolojik ve politik eğilimler üzerinde yükseldikleri toplumsal yapı için doğru bir strateji geliştirememişler, Kürdistan geneli içindeki stratejik konumlarını, yerlerini ve rollerini doğru belirleyememişlerdir. Bu doğrultuda, kendi içlerindeki cephe ilişkisini doğru ele alıp pratikte somutlaştıramadıkları gibi, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla ve Irak devrimci-demokratik hareketiyle de ilişki, ittifak ve cephe sorununu doğru bir biçimde ele alamamakta ve eski anlayışlarını devam ettirmektedirler. **Altıncı olarak**, Kürdistan ulusal hareketinin uluslararası dost ve düşmanlarını doğru tespit edememekte, bu alanda da hatalı ilişki geliştirebilmektedirler. Mevcut politik eğilimler, bölge ve dünya devrimci güçleriyle, başta sosyalist ülkeler olmak üzere ulusal kurtuluş ve işçi sınıfı hareketleriyle doğru devrimci bir temelde ilişki kuramamışlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketini bu güçlerin bir parçası haline getirememişlerdir. Emperyalist sistemin Kürdistan'daki mevcut yapısının yaratıcılarından olduğunu, ister ABD'nin başını çektiği en gerici kanat olsun, isterse Avrupa sosyal-demokratlarının başını çektiği liberal kanat olsun, bütün bunların Kürdistan'daki problemin kaynağını teşkil ettiğini doğru bir biçimde kavrayamamışlardır. Geçmişte yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin Amerikan emperyalizmine sığınması gibi, bugün de küçük-burjuva ağırlıklı önderlik, Avrupa sosyal-demokratlarının başını çektiği liberal kanattan medet ummakta ve onlara dayalı bir dış politika geliştirmeye çalışmaktadır.

Bütün bu özellikleriyle Güney Kürdistan'daki hareketten kaynaklanan problemler, geçmişte olduğu gibi, günümüzde de, modern Kürdistan Ulusal Kuruluş Hareketinin gelişimine önemli zararlar verebilmekte, bu yapısıyla Kürdistan genelindeki problemin çözümünü daha da uzatabilmektedir. Halbuki geniş olanaklara ve tecrübeye sahip olan bu hareket, eğer doğru bir anlayışa kavuşsaydı, hem kendi alanında ve hem de Kürdistan genelinde Ulusal Kurtuluş hareketinin gelişiminde önemli roller oynayabilir, değerli katkılar sağlayabilirdi. Ancak bu konumuna halâ

KÜRDİSTAN ULUSAL KURUTULUŞ PROBLEMİ VE ÇÖZÜM YOLU

ulaşamamıştır ve bu yüzden de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketinin karşı karşıya bulunduğu problemlerin çoğunluğu bu hareketten kaynaklanmaktadır.

Doğu Kürdistan:

Kürdistan ulusal kurtuluş probleminde Doğu Kürdistan'daki hareketten kaynaklanan sorunlar vardır. Doğu Kürdistan, genel olarak 1978'lere kadar bir durgunluk dönemi yaşamış, bu nedenle, ulusal harekette önemli problemlerin ortaya çıktığı bir alan olmamıştır. Mahabat deneyinin ezilmesinden sonra içine girilen süreç, zorunlu olarak yaşanılması gereken bir süreçtir. Bu parçanın özgül konumu, özellikle toplumsal bileşimi, 1946'larla 1970'li yıllar arasındaki dönemde modern bir ulusal kurtuluş hareketinin geliştirilmesi için elverişli değildir. Kapitalist gelişmenin çok yavaş ve kapitalist dönüşümün çok cılız olması, modern bir ulusal kurtuluş hareketinin objektif koşullarını yetersiz kılmaktadır. Buna Şahlık rejiminin ağır baskıları da eklenince, Mahabat Cumhuriyetini geliştirmiş olan İ-KDP'nin, bu yıllarda dirilmesi, modern bir ulusal kurtuluş hareketine yönelmesi, buna önderlik etmesi, mevcut toplumsal koşullarda çok zordur.

Doğu Kürdistan'da yeni bir hareketin gelişmesi, ancak 1978'lerde Şahlığın yıkılmasıyla mümkün olmuştur. Bu olay, yani Şahlığın yıkılması, Doğu Kürdistan'da çok elverişli bir zeminin oluşmasına yol açmıştır. Ama bu zemin, ancak Kürdistan ve İran genelinde devrimci-demokratik bir programın hayata geçirilmesi için temel yapıldığı zaman, gerçek devrimci bir rol oynayabilir. Bu açıdan, Doğu Kürdistan'daki hareket, 1978'lerde hızla ortaya çıktığında, kısmi ayaklanma durumundan giderek gerilla hereketine dönüştüğünde, kendisini, İran genelinde devrimci-demokratik programın temellerinden biri olarak hazırlamalı Kürdistan geneli içinde, modern ulusal kurtuluş hareketinin önemli bir parçası haline getirmeli ve uluslararası alanda kendisini dünya devrimci sürecinin bir parçası olarak görebilmeliydi. Tüm bu alanlarda rolünü doğru kavrayabilmeli ve bu temelde devrimci bir programa, stratejiye ve davranış birliğine ulaşabilmeliydi. Ama, Doğu Kürdistan'daki toplumsal yapının geri olması, İran'daki devrimci gelişmenin giderek olumsuzlaşması, devrimci gelişmede hegomonya kuran mollaların önderliğinin giderek gericileşmesi, diğer güçlerin devrimci-demokratik bir program ve buna dayalı bir devrimci eylem geliştirmeyi başaramamaları ve bundan uzak olmaları gibi etkenler, Doğu Kürdistan'nın oynaması gereken rolü sınırlandırmış, İran genelindeki devrimci-demokratik dönüşümler için bir kale olmasını engellemiş, Kürdistan genelinde modern ulusal kurtuluş hareketinin temel parçalarından biri olması fonksiyonunu zayıflatmış, ve bütün bunların sonucunda, Doğu Kürdistan ve buradaki hareket ,zayıf ve problemlere kaynaklık edebilecek bir alan, bir hareket haline gelmiştir.

İran'daki rejimin gericileşmesiyle birlikte, bu rejimin devrim alternatifini giderek zayıflatması ve böyle bir alternatifin gelişememesinden sonra, Doğu Kürdistan'daki hareket, kendisini yapay, belli bir süre sonra tasfiye edebilecek bir çelişkiye dayandırarak gelişme yolunu tercih etmiş, varlığını böyle bir konumda sürdürür hale gelmiştir. Nasıl ki Güney Kürdistan hareketi geçmişte İran ve Irak arasındaki çelişkiye dayalı olarak varlığını sürdürmüş ve bir anlaşma sağlanmasıyla yıkıma gitmişse, Doğu Kürdistan hareketinin bugün içine girdiği rota da buna benzer bir konumu ifade etmektedir. Bu konum, hareketin hem talihsizliğidir ve hem de çok problemli bir süreç yaşamasına yol açmıştır. Irak rejimi ile içine girdiği, taktik olmaktan çok öteye uzanan ve stratejik bir özelliğe sahip olan ilişki tarzı, bu hareketin en zayıf taraflarından birisidir. Yine uluslararası alanda dünya devrimci güçleriyle ilişki geliştirmek yerine, emperyalist sistem içinde sosyal-demokratların başını çektiği liberal kanatla ilişki geliştirebilmesi ve bu temelde ve uluslararası bağlantılar araması, bu hareketin diğer bir zayıf yanını oluşturur. İçerde devrimci-demokratik bir program temelinde ilişki geliştirememesi, tersine liberal burjuva ve küçük-burjuva eğilimlerle ilişki halinde olması, bu hareketin problemli diğer yanını teşkil eder. Ve Doğu Kürdistan hareketi, bu bağlantılarıyla burjuva ulusçu bir hareket olmaktan kurtulamaz.

Doğu Kürdistan'daki hareketin böyle bir karekterde olmasının ve bu tür bağlantılar kurmasının temelinde, üzerinde yükseldiği toplumsal yapının geriliği ve zayıflığı vardır. Burada kapitalist dönüşüm ve modern sosyal gelişme sınırlıdır. Modern ulusal kurtululş hareketine önderlik edebilecek sosyal güçlerin ve özellikle işçi sınıfının gelişmesi, yetersizdir. Bu yetersizlik, hareketin kendi karekterini belirlediği gibi, aynı zamanda İran genelindeki, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve uluslararası alandaki güçlerle olan ilişkilerini de belirlemektedir.

Doğu Kürdistan hareketinin bugünkü burjuva ağırlıklı önderliği, sınıf konumunun bir gereği olarak, Kürdistan sorununa devrimci bir tarzda yaklaşmak yerine, otonomi sloganı etrafında bazı reformist dönüşümlerle, ulusal sorunu çözme adı altında, gerçekte kendi sınıfsal gelişmesini sağlamak istemektedir. Ulusal problemi kendi sınıfsal gelişmesinin bir aracı haline getirmek, kendi burjuvalaşmasını, ulusal problemin reformcu bir tarzda çözümüne dayandırmak istemektedir. Bu durum, mevcut önderliği, Kürdistan problemini uluslararası alanda, liberal eğilimli burjuvazinin istemleri doğrultusunda çözüme götürme zorunda bırakmaktadır. İstenilen Kürdistan, daha çok burjuvazinin bazı reformlarla geliştiği bir Kürdistan'dır ve Doğu Kürdistan temel alınarak, bu siyaset geliştirilmektedir. Böyle bir siyasetin Kürdistan genelinde ulusal problemi çözmesi düşünülemez.

Doğu Kürdistan hareketinin mevcut önderliği de, Güney Kürdistan'daki ideolojik ve politik eğilimler gibi, geniş bir tahlile ve doğru devrimci bir programa sahip değildir. Kürdistan genelindeki durum hakkında ve bu genel içinde Doğu Kürdistan'ın yerinin ve rolünün ne olacağı konusunda açık belirlemeleri yoktur. Doğu Kürdistan için doğru devrimci bir programa, toplumsal yapıya uygun bir stratejiye ve doğru bir taktik anlayışa sahip değildir. Bu doğrultuda, Doğu Kürdistan hareketinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi içindeki yerinin ve katkısının ne olacağını diğer parçalarla ilişkisinin nasıl geliştirileceğini ve parçalardan ne bekleyeceğini tam olarak belirleyememiştir. Tüm Kürdistan için ne istemektedir? Dar otonomi talebi dışına halâ çıkamamış ve bu doğrultuda diğer parçalarla bazı taktik ilişkiler kurmaktan öteye geçememiştir. Bu konumuyla da tüm Kürdistan'a önderlik etme gibi bir iddiadan halâ vazgeçmemiş, Kürdistan'da geliştirilmek istenen burjuva ulusçu hareketin, yatağı haline gelmiştir. Özellikle dünya devrimci süreci içinde yer alması gereken, proleter sosyalist dünya devriminin bir parçası olması gereken Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini Avrupa emperyalizmiyle ilişkiye çekmeye ve bu konuda bir köprü olmaya çalışmaktadır. Güney Kürdistan'daki kendi benzeri olan, yani küçük burjuva yanı ağır basan eğilimle birleşerek, ilerde daha hızlı gelişecek olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketini, batı kapitalizmine bağlamaya ve Kürdistan ulusal problemini kapitalist-emperyalist sistem içinde çözüme götürmeye çalışmakla, gerçekte Kürdistan'daki problemin temel kaynaklarından birisi olma durumundadır.

Kısaca, bugün Doğu Kürdistan'daki hareket, programıyla ancak reformist burjuva dönüşümleri taleb eden, stratejik yapısıyla yerelde burjuva liberal güçlerle ittifak kuran ve uluslararası alanda kapitalist-emperyalist sistemin dışına çıkmayan, taktik alanda düşman olarak görülmesi gereken iki güç arasındaki çatışmadan yararlanmayı taktik çalışmalarının temeline alan, hatta giderek bu yararlanmayı stratejik düzeye çıkaran bir hareket konumundadır. Bu programıyla, bu stratejik ve taktik ilişkileriyle Doğu Kürdistan'daki hareket, Kürdistan Ulusal Kurtuluş probleminin çözümünü yakınlaştırıcı bir güç olmak yerine, problemi daha da derinleştirici, özellikle bugün dayandığı savaşın bitimiyle birlikte yıkımı daha da geliştirici, problemi daha da ağırlaştırıcı bir güç görünümündedir. Eğer mevcut ideolojik, politik, örgütsel yapısı böyle sürdürülürse, doğru devrimci temellerde değiştirilmezse, bu hareketin problemli yanı daha da ağırlaşarak devam edecektir.

3) Kuzey-Batı Kürdistan:

Kürdistan Ulusal Kurtuluş probleminde, Kürdistan'ın bu parçasındaki reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinden kaynaklanan sorunlar vardır. Kuzey Batı Kürdistan, gerek coğrafya, gerek üzerinde yaşayan nüfus, gerekse ulusal ve toplumsal gelişim düzeyi olarak Kürdistan genelinde, modern ulusal kurtuluş hareketinin gelişimi açısından belirleyici bir öneme sahiptir. Klasik ayaklanmalar döneminin daha 1925-40 yılları arasında kapanmış olması ve 1940-70 döneminde modern bir ulusal kurtuluş hareketi için gerekli olan objektif temelin gelişmiş bulunması, elverişli coğrafya ve nüfusla birleşince, modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin daha çok Türkiye'nin egemenliğindeki bu parçadan kaynaklanacağı, bu parçanın böyle bir önderlik konumunda olması gerektiği, açıkça ortaya çıkar. Ve bu önderliğin de daha çok bu parçada ortaya çıkan modern sınıf yapısından kaynaklandığı, yani ezilen ve sömürülen kesimlerin en devrimci sınıfı olan proletaryanın, en gelişmiş bir biçimde burada ortaya çıkmış olmasının, bu parçayı, Kürdistan'daki problemlerin aşılmasında temel bir alan haline getirdiği açık bir gerçektir.

Kuzey-Batı Kürdistan'da klasik önderliğin daha 1925-40 döneminde tasfiye edilmesi, 1940'lardan sonra yarı-feodal, yarı-burjuva bir hareketin ortaya çıkamaması ve sosyal gelişmesi zayıf olduğundan dolayı, proletarya önderliğinde modern bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişememesi sonucunda küçük-burjuvaziden kaynaklanan eğilimler erkenden gelişme ortamı bulmuşlardır.Böyle bir ortamda küçük-burjuvazi bazı ideolojik ve politik eğilimler içine girebilmiş ise de, sınıf olarak oluşum tarzı ve sahip olduğu özellikler, içine girdiği ideolojik ve politik eğilimlerin yanılgı ve sahteliklerle dolu olmasına yol açmıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'da küçük-burjuvazi, milli kapitalizmin gelişmesi temelinde ortaya çıkan bir sınıf değil, daha çok, Türk sömürgeciliğinin gelişmesi temelinde oluşma ve eski feodal yapıdan kaynaklanma gibi ikili bir özelliğe sahip olan bir sınıftır. Yani küçük-burjuvazi, sömürgeci kapitalizmin gelişmesi, eski feodal yapıyla işbirliğine girmesi ve onu reformist tarzda üstten dönüştürmesi temelinde ortaya çıkmıştır. Bu temel özelliği, bu sınıfın Kürdistan somutunda ulusal kurtuluşa yönelmedeki olanaklarını son derece sınırlamıştır.

Bir sınıfı siyasal yönelime veya konumuz açısından, ulusal hareket içinde, şu ya da bu rolü oynamaya iten temel etken, o sınıfın oluşum özellikleridir. Oluşum özellikleri itibariyle küçük-burjuvazi, bu yıllarda, Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın bir çok ülkesinde devrimci bir milleyetçiliğe yönelip, ulusal kurtuluş hareketlerinde önderliği üstlenerek, bunları zafere bile götürmüştür. Ama bu ülkelerin konumu değişiktir ve bu ülkelerde küçük-burjuvazinin devrimci bir milliyetçiliğe yönelebilmesinin tarihsel ve toplumsal nedenleri vardır. Biz de küçük-burjuvazinin tarihsel ve toplumsal oluşum özellikleri, bu benzerleriyle aynı karekterde olmasını engellemiştir. Kürdistan'ın parçalanmış olması, diğer parçalarda feodal yapının ağır basması, bu parçadaki kapitalist dönüşümün yetersizliği ve özellikle üst yapıda feodal kalıntıların güçlü olması, Türk sömürgeciliğinin azgın ulusal imhacı karekteri ve Kürtlük adına ne varsa hepsini yoketme eğilimi gibi nedenler, Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük-burjuvazinin hareket olanaklarını daha da sınırlamıştır. Küçük-burjuvazi, Kürdistan'ın diğer parçalarında eylem içinde değildir ve özellikle Güney Kürdistan'da eylem halinde olan yarı-feodal, yarı-burjuva önderlik, Kürdistan genelinde küçük-burjuva önderliğin gelişmesini engellemektedir. Kendi parçasında, daha 1964'lerde küçük-burjuva eğilim, yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğe karşı çıkarak önderliği ele geçirmek istediğinde feci bir yenilgi ve en kötü uzlaşmalar içine girmekten kurtulamamıştır. Daha bu örnek canlı bir biçimde yaşanırken, Kuzey-Batı Kürdistan'da küçük-burjuvazinin kendi önderliğinde bir hareket geliştirmesi iyice zorlaşmaktadır.

Kısaca, bir yandan azgın ulusal baskı, öte yandan diğer parçalarda ağırlıklı olan feodal yapı ve Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva ulusçu hareket, 1946-70 döneminde Kuzey-Batı Kürdistan'da küçük-burjuvazinin bir hareket geliştirememesinin temel etkenleridir. Yine Kürdistan'ın bu parçasında da feodal kalıntıların önemli oranda yaşaması ve azgın yayılmacı ve özümsemeci özelliğe ve güce sahip olan Türk burjuva ulusçuluğunun özellikle kent küçük-burjuvazisi ve küçük-burjuva aydınlarına özümsenmiş bir yaşamı kabul ettirmiş olması da, Kuzey-Batı Kürdistan küçük burjuvazisinin radikal bir ulusal kurtuluş akımı, devrimci milliyetçi bir akım geliştirmesini engelleyen, önemli objektif etmenlerdir. Bu objektif koşullar dikkate alınırsa, Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük burjuvazinin ağırlıklı olarak, bir yandan hakim ulus içindeki liberal reformist eğilimlerle uzlaşmayı arayacağı, öte yandan, Kürdistan genelinde de başlangıçta Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva önderlikli ve daha sonra da Doğu Kürdistan'daki burjuva yanı ağır basan önderlikle ittifaklar arayacağı, bu temellere dayanarak gelişim kaydetmek isteyeceği açıkça görülür. Kendi temel özellikleri, bağımsız bir eylem geliştirmesine olanak vermeyince, daha çok bu ittifaklara dayanarak kendi reformist eğilimini geliştirip güçlendirmek isteyeceği açıktır. Nitekim yaptığı da bu olmuştur.

Daha 1960'larda Türkiye'de gelişen reformist liberal akımlar içinde doğan küçük-burjuva eğilim, 1965'lerden sonra Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva önderlikle de ittifaka girerek kendisini partileştirmeye ve oluşan KDP içinde hakim bir kanat olmaya, özellikle 1970'lerin başında, Dr.Şıvan önderliğindeki harekette görüldüğü gibi, kendisini devrimci milliyetçi bir harekete dönüştürmeye çalıştı. Ama esas olarak kendisinin bu dayanakları (yani TİP gibi Türkiye'deki reformist küçük-burjuva hareketlerle, Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva önderlik) böyle bir amaca ulaşmasına engeldi. Türkiye'deki reformist hareket, Türk halkının demokrasi mücadelesine doğru bir temelde yaklaşamadığı gibi, Kürdistan ulasal sorununa da doğru bir yaklaşım ge-

KÜRDİSTAN ULUSAL KURUTULUŞ PROBLEMİ VE ÇÖZÜM YOLU

tirmekten uzaktı. Aynı biçimde Güney Kürdistan'daki önderlik de Irak için devrimci-demokratik bir program geliştirmediği gibi, Kürdistan geneli için de devrimci-yutrsever bir hareket yaratmaktan uzaktı. Böyle olunca da, bu müttefiklere dayanarak küçük-burjuvazinin, 1970'lerde devrimci milliyetçi bir önderlik haline gelmesi son derece zordu. Ve bu durum, dayanmış olduğu güçlerin dayanıksızlığı ve 12 Mart rejiminin azgın faşist darbeleri sonucunda, bu akımın önderlerinin imhasıyla sonuçlandı.

Özellikle burada belirtilmesi gereken en önemli husus, bazılarının iddia ettiği gibi böyle bir sonuca gitmenin nedeni basit bir suikast ya da komplo değil, Kürdistan'daki ulusal problem karşısında küçük-burjuvazinin çözümsüzlüğü ve sonuçsuzluğudur. Bu durum, Kürdistan somutunda, küçük-burjuva devrimciliğinin ve önderliğinin önünün tıkalı olduğunu, küçük-burjuva önderlik yaratmaya çalışmanın anlamsızlığını ortaya koyar. Bu, bir tesadüf değil, düpe düz Kürdistan'daki somut pratiğin dayattığı bir sonuçtur. Kürdistan pratiği henüz küçük-burjuva önderlikli bir ulusal hareketin gelişmesine elverişli değildir. Her iki taraftan da önü tıkalıdır; yani hem Türkiye'deki devrimci-demokratik dönüşümler için doğru devrimci önderlik sözkonusu değildir (parantez içinde belirtelim ki, Türkiye'nin bugün de devam eden o koşullarında, böylesi dönüşümleri gerçekleştirme işini ancak proletarya önderliği sağlayabilirdi, küçük-burjuva önderliği bunu yapamazdı ve bu durum onların dostları olan, bizim küçük-burjuvalar için ikinci bir talihsizliktir) hem de o dönemde Kürdistan'a önderlik etmeyi üstlenen Güney Kürdistan hareketi buna kapalıdır. Bu durumu doğru tahlil edememenin sonucu ise, bizde doğmaya çalışan küçük-burjuva önderliğin sonu olmuştur.

Türkiye'de 12 Mart rejiminin yavaş yavaş sona ermesi ve Güney Kürdistan'daki yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin yenilmesi ile birlikte, 1975'lerden itibaren Kuzey-Batı Kürdistan küçük burjuvazisi, kendi önderliği için tarihsel bir fırsat doğduğunu sanmıştır. Bu yıllar, sadece bu parçada değil, aynı zamanda Doğu ve Güney Kürdistan'da da küçük-burjuva milliyetçiliği için en elverişli gelişme yıllarıdır. Hele hele İran'daki devrimci gelişmeyle birlikte, Kürdistan genelinde, küçük-burjuvazinin kendisini en şanslı gördüğü yıllar doğmuştur. Bu yıllarda, yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin en olumsuz bir biçimde ihanete gitmesi ve henüz yeni yeni doğmakta olan komünist eğilimin zayıf olması fırsat bilinerek, Kürdistan'ın tüm parçalarında küçük-burjuva nitelikli ideolojik ve politik formasyonlar oluşturulmuştur. Daha da gelişmiş bir sosyal yapıya ve daha büyük bir parçaya dayanması açısından, Kuzey-Batı Kürdistan'daki çeşitli gruplardan oluşan ve bu eğilim, 1975'lerde kendi önderliğini hakim kıldığını sanmıştır. Güney ve Doğu Kürdistan'daki gelişmelerin kendi çıkarlarına olması yanında, özellikle Türkiye solunun da Kürdistan ulusal sorununa sosyal-şoven ve reformist bakış açıları işlerini daha da kolaylaştırınca, küçük-burjuva eğilim bu yıllarda hızlı bir gelişim içine girebilmiştir. Ama bütün bu elverişli koşullar bile, daha önce belirttiğimiz gibi objektif temeli zayıf olduğu için, bu sınıfın, devrimci milliyetçiliğe yönelmesini sağlayamamış, reformist bir milliyetçilikte çakılıp kalmasını önleyememiştir.

Reformist küçük-burjuva milliyetçiliği, her şeyden önce modern ulusal kurtuluş hareketinin, tarihin, çağın doğru bir tahlilini, ve Kürdistan'daki ulusal ve toplumsal yapının, siyasal durumun doğru bir değerlendirmesini yapamamıştır. O, tahlil gücünden, yani teori üretmekten yoksundur. Bunun sonucunda, yarı-feodal, yarı-burjuva önderliğin programı yerine bir ulusal kurtuluş programı geliştirememiş, KDP'lerin 1965'lerden kalma programını, ulusal kurtuluş problemini daha da ağırlaştıran otonomili programı kendisine temel almıştır. 1975'lerdeki program, halâ T-KDP programıdır ve bundan bir milimetre bile ileri gidilememiştir.

Reformist küçük-burjuva milliyetçiliği Kuzey-Batı Kürdistan'ın, Kürdistan geneli içindeki yeri ve rolünü, Türkiye devrimi içindeki yerini, Ortadoğu'daki devrimci gelişmeler içindeki konumunu doğru bir biçimde kavrayamamıştır. Kısaca, berrak bir stratejik hat belirlemek şurada kalsın, strateji sorununu ciddi bir biçimde ele bile alamamıştır. Kürdistan devriminde işçi sınıfı mevzilenmesini ve devrimin temel gücünü, Kürdistan devriminin Türkiye devrimiyle ilişkisini, Kuzey-Batı Kürdistan'ın değer Kürdistan parçalarıyla bağını ve genel içindeki konumunu, Kürdistan devriminin uluslararası dost ve düşmanlarını, dünya devrimci sürecinin neresinde, ne zaman ve nasıl yer alacağını-bütün bu sorunları doğru bir biçimde ortaya koyamamış ve açıklığa kavuşturamamıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'ı diğer parçalara tabi olarak görme, burada bağımsız bir mücadele geliştiremeyip o parçalara hizmet etme anlayışı bu güçler tarafından günümüze kadar sürdürülmüştür. Özellikle 1975'lere kadar Güney Kürdistan'ın bir yedeği olarak görülen Kuzey-Batı Kürdistan, 1978'lerden sonra Doğu Kürdistan'ın bir yedeği olarak görülmeye başlanmıştır.

Reformist küçük-burjuva milliyetçileri, kapsamlı bir stratejik anlayış geliştirme gücünde olmadıkları gibi, doğru devrimci bir taktik çizgi, eylem çizgisi geliştirmekten de uzaktırlar. Kuzey-Batı Kürdistan'daki modern ulusal kurtuluş hareketinin temel eylem çizgisi ne olacaktır ve kendileri hangi temel mücadele biçimiyle sonuca gidecektir: Parlamentoyla mı? Ayaklanmayla mı?, halk savaşıyla mı?,...Ulusal bilinci, ulusal uyanmayı ve giderek ulusal kurtuluşu hangi temel mücadele araçlarıyla geliştireceklerdir? Bu konuda ciddi ve açık bir belirleme yapamamışlar, düşüncede bile buna cevap verememişlerdir. Pratikte ise ciddi bir hazırlıkları ve çalışmaları olmamıştır. Gerçekte onlar; tüm umutlarını, "Türkiye'de burjuva demokrasisi gelişirse biz de otonomiyi gündeme getiririz, yada Güney veya Doğu Kürdistan'da otonomi elde edilirse buna dayanarak biz de Kuzey-Batı Kürdistan'da otonomiyi gündemleştiririz" biçimindeki safsataya bağlamışlardır. Onlar dil ucuyla ulusal kurtuluştan sözetmelerine rağmen, siyasal programlarına ve pratik davranışlarına bakıldığı zaman, yalınkat bir otonomici, yani reformist burjuva ulusçu bir hareket yaratma peşinde oldukları görülecektir. Hem de en eylemsiz bir biçimde, bir yandan Türkiye devrimci hareketinin sırtına dayanarak, diğer yandan Doğu ve Güney Kürdistan'daki hareketlerin sırtına basarak ve en tehlikelisi Avrupa sosyal demokratlarının işbirlikçiliğine bel bağlayarak, kendilerini geliştirmeyi ve programlarını gerçekleştirmeyi, siyasal uğraşlarının temeli haline getirmişlerdir. Bu güçler, Kuzey-Batı Kürdistan'ın özgüllüğünü kavrama, bu özgüllükten kaynaklanan bir siyasal program geliştirme, yine bu programa uygun bir politik ve eylem hattı çizme gücünde olamamışlar, modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinde kendi yerlerini doğru belirleyip, ona sahip çıkamamışlar, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla, Türkiye devrimci hareketiyle ve dünya devrimci güçleriyle ittifakı doğru bir biçimde ele alıp rayına oturtamamışlar, ne parti, ne cephe ve ne de ordu konusunda doğru bir örgütlenme anlayışı ve pratiği geliştirememişler, tüm bu sorunlarda suspus olmuşlar ya da çok cılız düşünce kırıntıları üretmekten öteye gedememişlerdir. Ama, bütün bunlara rağmen, elverişli bir zemin bulunmasından ötürü en çok gürültü koparanlar, yine küçük-burjuvazinin reformist-milliyetçi temsilcileri olmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemini değil çözme, problemi doğru bir biçimde ortaya koyma gücünde bile olmadıkları halde, kendilerini ve temsil ettikleri sınıfı böyle bir güç yerine koymuşlar ve başkalarına da böyle göstermişlerdir. Geliştiremedikleri ideolojik ve politik eğilimi şurdan burdan kırıntılarla, kopyelerle, aktarmalarla idare etmeye, kendileri eylem geliştiremeyince, şunun bunun sırtına dayanarak gelişme sağlamaya çalışmışlardır.

Bütün bunlar, küçük-burjuvazinin özelliklerinden kaynaklandığı gibi, ulusal kurtuluş probleminin çözümü konusunda onun yeteneksizliğini, yetersizliğini ve acizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Yine bütün bu yaklaşım tarzlarıyla, modern Kurdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi önünde bu sınıfın problemli bir yapı arzettiği, geliştirdiği mevcut ideolojik ve politik anlayış ve davranışlarla bir engel teşkil ettiği, problemin açık bir çözümü yerine, en karmaşık yöntemlerle ona yaklaştığı, bu yapısıyla da, problemi daha da ağırlaştırdığı açıkça görülmektedir.

Parçalara ilişkin açıklamalarımızı genelleştirir ve bir sonuca bağlasak: Kürdistan ulusal problemine karşı, 1970'lerin sonuna kadar, çeşitli grup ve örgütler biçiminde de olsa kendini açıkça ortaya çıkaran iki eğilim gelişmiştir. Bunlardan birincisi, daha çok Güney Kürdistan'da somutlaşan ve 1975'lere kadar önderlik konumunda olan, yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimdir. Bu eğilim, çağ, Kürdistan'ın tarihi ve toplumsal yapısı konularında doğru ve ciddi bir tahlil yapamamış, doğru bir program, strateji ve taktik geliştirememiş, Kürdistan ulusal problemini doğru ve yeterli bir biçimde ortaya koyamamış, geliştiği dönemde dünya genelinde klasik sömürgecilik tasfiye edilirken kendisi bir ulusal kurtuluş hareketi yaratamamış, tersine bu tür gelişmenin önünde, önemli bir engelleyici güç olmuştur. Yine bu eğilim, Kürdistan'ın tüm parçalarında yarattığı KDP'ler biçimindeki örgütlenmelerle, Kürdistan genelinde devrimci bir eğilimin gelişmesini engellemiş, bu dönemde oluşmaya çalışan küçük-burjuva eğilimin -Kuzey-Batı Kürdistan'da Dr.Şıvan önderliğindeki, Güney Kürdistan'da Celal Talabani önderliğindeki ve Doğu Kürdistan'da Süleyman Muini önderliğindeki hareketlerde olduğu gibi- gelişmesine ve radikal bir milliyetçiliğe yönelmesine olanak vermemiştir. Yarattığı ilkel bir milliyeçilikle Kürdistan'ın yarı-feodal, yarı-burjuva güçlerini birleştirmeye çalışmış, emperyalizm ve bölge gericiliğiyle işbirliğine yönelerek kendini ihanete ve hareketi yenilgiye götürmüş, Kürdistan halkının ulusal kurtuluşçu potansiyelini kendi çıkarları doğrultusunda çarçur etmiş ve bütün bu yapısıyla Kürdistan ulusal sorununu çözümleyici bir güç değil, tersine varlığıyla sorunu daha da ağırlaştırıcı bir güç olmuştur.

Yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin 1975'de yenilgisiyle birlikte küçük-burjuva eğilim için, gelişme ortamı oluşmuştur. Böyle bir ortamda, Kürdistan'ın tüm parçalarında değişik grup ve örgütler biçiminde ortaya çıkan bu eğilim, teori, program, strateji ve taktik konularında ciddi bir çalışma yapmamıs. Kürdistan ulusal kurtuluş problemini doğru bir biçimde ortaya koymamış ve genel olarak tüm bu alanlarda yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin yarattığı anlayışları aşamayarak, onları kabul etmiş ve aynı hastalıkları devam ettirmiştir. Kürdistan'da küçük-burjuvazinin oluşum özelliklerinden dolayı, yani bir yandan sert ulusal baskının ağır özümseyici gücünden ve öte yandan güçlü olan aşiretçi-feodal yapının ağır etkisi altında oluşmasından ötürü küçük-burjuva ideolojik ve politik eğilim de, kendisini bunların etkisinden kurtaramamış, bağımsız bir hareket geliştirememiş, devrimci bir milliyetçiliğe yönelemeyerek Kürdistan için devrimci-demokratik bir program çıkaramamış, genel olarak otonomi talebini aşamamıştır. Yine bu eğilim, devrimci bir stratejik ve taktik anlayış geliştirememiş, reformist bir burjuva ulusçuluğunda çakılıp kalmış, genel olarak yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin ortaya çıkardıklarının ötesinde bir gelişme sağlayamamış, ve en önemli olarak da, kendi taleplerini gerçekleştirmek için bile, ciddi bir eylem geliştiremeyerek, tam bir eylemsiz yapı sergilemiştir. Bütün bu özellikleriyle küçük-burjuva eğilim, yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimde olduğu gibi, Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin çözümleyici bir gücü değil, tersine bu yapısıyla ve önderlik yapısıyla problemin çözümünü engelleyici, geciktirici ve problemi daha da ağırlaştırıcı bir güç durumundadır.

Bu iki eğilimin çözümsüzlüğüne karşılık, Kürdistan toplumsal pratiği, problemin çözümleyici gücünü de ortaya çıkarmış ve çözümü dayatmıştır. Diğer parçalarda zayıf olmasına rağmen, Kuzey-Batı Kürdistan'da önemli bir güç olarak gelişen işçi sınıfının, ideolojik ve politik eğilimi, 1973'lerden itibaren hızla gelişmeye başlamış, 1978'lerde bu parçada somut bir güç haline gelmiş ve 1980'lerin başından itibaren tüm Kürdistan'ı etkilemeye, Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin çözümleyici bir gücü haline gelmeye başlamıştır. Şimdi de böyle bir sınıfın, yani proletaryanın, kendi sınıf özelliklerine uygun olarak Kürdistan ulusal kurtuluş problemine bakış açısını ve probleme getireceği çözümü inceleyelim.

ÜÇ
PROBLEMİN ÇÖZÜM YOLU

Yarı-feodal, yarı-burjuva eğilim ile küçük-burjuva eğilimin Kürdistan ulusal kurtuluş problemini, doğru bir biçimde ortaya koyamayışı ve problemin çözüm yolunu doğru bir biçimde belirleyemeyişi, bu eğilimlerin sosyal temellerinden kaynaklanmaktadır. Özellikle ağır ulusal baskı koşullarında ve eski feodal yapının üstten dönüşümü temelinde gelişen bu sınıflar, bu oluşum özellikleri nedeniyle ulusal kurtuluşa devrimci bir tarzda yaklaşamamaktadırlar. Ve zaten ulusal baskıcı güçlerin elde etmek istedikleri sonuç da budur. Onların tüm çabaları ve ana politikaları, modern ulusal kurtuluş hareketine önderlik edebilecek kesimleri geliştirmemek ya da modern kesimler ortaya çıktığında, bunları zorla ulusal asimilasyondan geçirerek, ulusal kimliklerini değiştirmek olmuştur.

Ama, her ulusal baskının temel bir amacı olan ekonomik sömürgeciliğe ulaşılmasıyla ve özellikle emeğin sömürülmesi sürecinin başlamasıyla birlikte, eski feodal sosyal yapı belli oranda aşılarak, modern sınıf ve tabakaların ortaya çıkması kaçınılmaz olmaktadır. Bu yeni sosyal temel, aynı zamanda, ulusal kurtuluş probleminin ortaya doğru konulması ve siyasal çözüme götürülmesi için, zorunlu olan sosyal temelin oluşması anlamına da gelmektedir.

Eğer 1960'lı yıllarda Kürdistan'da küçük-burjuva ideolojik ve politik eğilim ortaya çıkmaya başlamış ve 1975'lerden sonra ulusal harekete önderliği elde etmek istemişse, ve yine eğer çeşitli engelleme ve bastırmalara rağmen, 1970'li yıllarda proleter eğilim ortaya çıkıp küçük-burjuva eğilimle önderlik mücade-

KÜRDİSTAN ULUSAL KURUTULUŞ PROBLEMİ VE ÇÖZÜM YOLU

lesine girişmişse, bütün bunlar, 1960'lardan itibaren Kürdistan'da modern sosyal yapının gelişmeye başlamış olmasına yakından bağlıdır. Ve yine, gerek yarı-feodal, yarı-burjuva çizginin ve gerekse küçük-burjuva çizginin eleştirisi ağırlıklı olarak Kuzey-Batı Kürdistan şartlarında yapılmışsa, bunun nedeni de, bu parçadaki sosyal yapının daha çok gelişmiş olmasıdır.

Kürdistan'da proletarya eğiliminin, en önce, Türk burjuvazisinin egemenliği altındaki Kürdistan parçasında ortaya çıkması ve bu alanda, bir yandan hakim ulusun, öte yandan ezilen ulusun küçük-burjuva eğilimleriyle, sert bir mücadele içinde gelişmiş olması, tesadüfi değildir. Herşeyden önce, bu, Kuzey-Batı Kürdistan'ın, Kürdistan genelindeki sosyal gelişmenin en ileri bir alanı olması ve bu temelde modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin gelişebileceği en elverişli zemini teşkil etmesidir. Ve proletarya eğiliminin de, Kürdistan koşullarında, ulusal kurtuluş problemini çözümleyecek tek önder güç olmasından ileri gelmektedir.

Kürdistan'da proletarya eğilimi, işe, herşeyden önce, doğru bir tarihsel yaklaşımla başlamak zorundaydı. Çünkü, gerek yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin ve gerekse küçük-burjuva ağırlıklı eğilimin geçmişte bir türlü doğru değerlendiremediği Kürdistan tarihinin, doğru bir biçimde değerlendirilmesi, özellikle olumsuz tarihsel zeminin nedenlerinin bulunup, açıklanması gerekiyordu. Çünkü tarihsel bir eleştiri, Kürdistan'ın bugünkü kötü durumunun, ulusal ve toplumsal yapıdaki geriliğin izahını verecekti. Özellikle, Kürdistan tarihindeki olumsuzlukların, sosyal nedenlerini ortaya çıkaracaktı. Ve bu durumun, daha çok Kürt hakim sınıflarının yapısından ileri geldiğini, bu güçlerin olumsuz mirasının bir sonucu olduğunu gösterecekti. Proletarya eğilimi, böyle bir mirasın, modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine tarihi temel yapılamayacağını, ister eski dönemlerden kalma olsun, isterse yakın tarihi süreç içinde olsun, Kürdistan'da egemen sınıf pratiğinin ağırlıklı olarak Kürdistan halkına ve ulusal değerlerine sürekli bir yıkım getirdiğini göstermek durumundaydı. Ve proletarya eğilimi, diyalektik materyalist yöntemle tarihi eleştirdiği oranda, karanlıkta kalmış olan bir yığın gerçeği açığa çıkararak, ulusal kurtuluş probleminin tarihsel temellerini ortaya koydu. Tarihin, doğru bir değerlendirilmesi geliştirildiği oranda, Kürdistan'daki gerçek ulusal ve sosyal durum anlaşılmaya başlandı. Böylece, proletarya eğilimi, o güne kadar Kürdistan'ın sosyal ve ulusal durumunun değerlendirilmesinin ne demek olduğunu bilmeyen ya da bunları aklına bile getirmek istemeyen güçlerin, yine ulusal ve toplumsal yapının sadece olumlu taraflarını ele alan, hatta olumsuzlukları bile olumlu olarak gösteren sağ milliyetçi anlayışların, somut gerçeklikten ne kadar kopuk ve sahte olduğunu açığa çıkardı.

Proletarya eğilimi, böyle bir tarihsel değerlendirmeyi süreç içinde, Kürdistan'ın coğrafya, nüfus ve toplumsal olarak parçalanmışlığını ve bunun sonuçlarını irdelemeye kadar götürdü, ve bu irdelemeyi geliştirdiği oranda, modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin zeminini ortaya çıkardı. Herşeyden önce, Kürdistan'ın coğrafi yapısının nasıl bir ulusal kurtuluş mücadelesine zemin olabileceğini ve parçalanmışlığın etkilerini incelemeye tabi tuttu. Böyle bir yaklaşımla, coğrafya ve nüfus yapısı, günümüzdeki siyasal çalkalanmışlığı gözönüne getirildiğinde, Güney ve Doğu Kürdistan parçalarının ve bu parçalardaki mevcut hareketlerin tüm Kürdistan'ı temsil etme yeteneğinde olmadığını, bu güçlerin böyle iddiada bulunmalarının, aslında problemin ağırlaştırılmasında önemli etkisinin olduğunu, dolayısıyla, modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin temel gelişim alanı olarak bu parçaların alınamayacağını, buraların rolünün, önder seviyede olamayacağını açıkça ortaya koydu. Bu parçalardaki yarı-feodal, yarı-burjuva ve küçük-burjuva akımların, oluştukları parçayı temel ve önder olarak, diğer parçaları ise, sadece kendileri için çalışacak yedekler olarak görme biçimindeki anlayışlarının, bütün olumsuzluğunu açıkça sergiledi. Ve modern ulusal kurtuluş zemininin, hem coğrafyasıyla, hem nüfusuyla ve hem de toplumsal gelişim düzeyiyle, tüm Kürdistan'ı temsil etme yeteneğinde olan Kuzey-Batı Kürdistan'da aranmasını, bu zeminde böyle bir akımın yaratılıp geliştirilmesini zorunlu gördü.

Proletarya eğilimi, o döneme kadar zaman zaman Güney Kürdistan'a ve zaman zaman da Doğu Kürdistan'a verilen Kürdistan ulusal hareketindeki önderliğin Kuzey-Batı Kürdistan'a verilmesi gerektiğini, Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin çözümünün kalbinin, Kuzey-Batı Kürdistan'da attığını, emperyalist sistem içinde stratejik bir yer tutan Türkiye'de ileri düzeyde olan kapitalist gelişmenin kendi egemenliğindeki Kürdistan parçasını da etkileyerek burada yeni bir sosyal yapı ortaya çıkardığını ve ayrıca coğrafya ve nüfus büyüklüğü olarak da burasının modern bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesi için elverişli ve yeterli olduğunu, zafere gidebilme koşullarının ağırlıklı olarak burada bulunduğunu belirterek, Kürdistan ulusal kurtuluşu önündeki problemlerin aşılmasında, Kuzey-Batı Kürdistan'ın temel alınması gerektiğini, aynı zamanda bu parçada gelişecek harekete dayanarak, Güney ve Doğu Kürdistan'daki hareketlerin, içinde bulundukları çıkmazları aşabileceklerini açıkça ortaya koydu.

Ne var ki, yarı-feodal, yarı-burjuva eğilim ile küçük-burjuva eğilim, eski konumlarını terk etmeyi ve gerçek yerlerine oturmayı, özellikle Güney ve Doğu Kürdistan'da elde etmiş oldukları avantajları bırakmak ve önceliğin Kuzey-Batı Kürdistan'a verilmesini kabul etmek istemiyorlardı. Kendi alanlarını temel alan olarak görme ve bu alanlarda geliştirmiş oldukları ideolojik, politik ve örgütsel yapılarını tüm Kürdistan'a yayarak tüm parçaları kendi önderliklerine tabi kılma biçimindeki anlayışlarında ısrar ediyorlardı. Ama doğru bir tarihsel yaklaşımla birlikte, coğrafyanın, nüfusun ve toplumsal yapının doğru ve bilimsel bir değerlendirilmesi bu anlayışlara ağır bir darbe indirdi. Kuzey-Batı Kürdistan hakkındaki yanlış değerlendirmelerini önemli oranda yıkarak, ortamı daha çok proletarya eğiliminin gelişmesine ve bu eğilimin ulusal kurtuluş akımında önder bir güç olarak ortaya çıkmasına bıraktı. Özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük-burjuva eğilimin, bir yandan Güney ve Doğu Kürdistan'daki küçük-burjuva milliyetçiliğine, öte yandan Türkiye'deki küçük-burjuva reformizmine dayanarak geliştirmek istediği tüm engelleme çabalarına rağmen, durumun böyle gelişmesi durdurulamadı. Bütün bu çabalar, ulusal kurtuluşun, tarihi, ulusal ve toplumsal temellerinin doğru devrimci bir teorik yaklaşımla ele alınmasını engelleyemedi.

1978'lere gelindiğinde proletarya eğilimi, diğer teorik belirlemeleriyle birlikte şunları ortaya koyuyordu: Kürdistan'da modern bir ulusal kurtuluş hareketinin objektif koşulları oluşmuştur. Bu objektif temelin en çok geliştiği olduğu alan Kuzey-Batı Kürdistan'dır. Kürdistan genelinde ulusal kurtuluş hareketinin önderliğini, Kuzey-Batı Kürdistan üstlenmelidir. Güney Kürdistan'daki hareketin geçmişte ağır hataları olmuştur ve bunlar halâ devam etmektedir. Özellikle ideolojik programı, stratejik ve taktik çizgisi büyük yanlışlıklarla doludur. Bu yapısıyla, Kürdistan geneline hizmet etmesi bir yana, Güney Kürdistan halkına bile verebileceği olumlu bir şeyi yoktur. Onlarca yıldan beri Kürdistan halkının, çok kan dökerek ve büyük acılar çekerek geliştirdiği mücadeleyi, ağır bir yenilgiye götürmüştür. Yarı-feodal, yarı-burjuva eğilimin bu yenilgisinden sonra, aynı parçada gelişme gösteren küçük-burjuva eğilim de, eski hatalı ve yanlış anlayışları büyük oranda devam ettirmektedir. Bu yapısıyla bu eğilim de, Güney Kürdistan için bile, modern bir eğilim haline gelemez ve hareketin çıkmazlarını daha da derinleştirmekten başka bir sonuca ulaşamaz. Aynı şekilde Doğu Kürdistan'da var olan hareket de, önemli zaaflar taşımaktadır ve bu yapısıyla radikal bir ulusal kurtuluşçuluğa ulaşamaz. Güney ve Doğu Kürdistan'daki bu hareketlerin, içinde bulundukları çıkmazdan kurtulmaları, Kuzey-Batı Kürdistan'da, modern bir ulusal kurtuluş hareketinin geliştirilmesine yakından bağlıdır. Bu bakımdan, Kürdistan'daki parça-bütün ilişkileri doğru bir biçimde ele alınmalı ve eğer parçalardan birisine öncelik verilecekse, bu parçanın Kuzey-Batı Kürdistan olması gerektiği kavranmalıdır.

Proletarya eğilimi açık bir biçimde bu tesbitlere ulaşırken, kendisini modern bir güç olarak gören küçük-burjuva eğilimin, tüm bu konularda, belirlediği ciddi bir şey yoktu. Özellikle, Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük-burjuva eğilimi, bu parçanın yerini ve rolünü doğru kavramak bir yana, tümüyle bu parçadaki gücü; ya Güney Kürdistan'daki ya da, Doğu Kürdistan'daki bu hatalı çizgilerin yedeğine verebiliyordu. Ya da değişik yönden, Kuzey-Batı Kürdistan'ın devrimci-yurtsever potansiyelini, Türkiye'de "burjuva demokrasisi yaratma savaşımının" bir uzantısı olarak değerlendirme cüretini gösterebiliyordu. Kuzey-Batı Kürdistan'daki mevcut potansiyel güçle, neler yapılabileceğini bir türlü kavramıyor, yada kavramak istemiyor; bu potansiyelin tarihsel rolünü doğru koymaktan, ısrarla kaçınıyordu. Küçük-burjuva eğilimin bu durumuna karşılık proletarya eğilimi, Kuzey-Batı Kürdistan'da bağımsız bir ulusal kurtuluş hareketinin gelişebileceğini ve zafere ulaşabileceğini, Güney ve Doğu Kürdistan'daki çıkmazların aşılmasında belirleyici bir rol üstlenebileceğini ve yine Türkiye'deki devrimci-demokrasi sorununun çözümünde, önemli bir rol oynayabileceğini, daha 1975'lerde açıklayabiliyordu. Küçük-burjuva eğilimin bu konulardaki bulanıklığı ve tutarsızlığına rağmen, çok genç olan ve yeni gelişen proleter eğilim, tüm bu konularda son derece berraktı.

İşçi sınıfının eylem klavuzu olan Marksizm-Leninizmin, Kürdistan somutuna bağımsız olarak uygulanabileceğini, bu doğrultuda Kürdistan proletaryasının öncü örgütünün yaratılabileceğini ve bu örgüt önderliğinde modern bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirilebileceğini belirleyerek, proletarya eğilimi daha da ileri gitti. Yaptığı teorik çalışmalarla, bir yandan proletarya hareketinin teorik temellerini geliştirirken, öte yandan ortaya çıkardığı teorik sonuçları güçlü bir ideolojik mücadele aracı haline getirerek ve böyle bir mücadele yürüterek, yarı-feodal, yarı-burjuva eğilim ile küçük-burjuva eğiliminin yanlış tesbitlerini, programlarını, örgütsel, stratejik ve taktik anlayışlarını eleştiriye tabi tuttu ve bunların sahteliklerini önemli ölçüde açığa çıkararak, teşhir etti.

Proletarya eğilimi, Kürdistan'daki problemin bir ulusal kurtuluş problemi olduğunu, bu problemin ise devrimci bir ulusal kurtuluş hareketi yaratılarak çözümlenebileceğini, böyle bir hareketin Kürdistan'daki sömürgeciliği yıkarak, bağımsız bir ülke; geri feodal yapıyı tasfiye ederek de demokratik bir toplum ve özgür bir halk yaratmayı amaçlaması gerektiğini, açıkça ortaya koydu. Dünya halklarını zafere götüren çağdaş ulusal kurtuluş akımının, Kürdistan halkını da içine alacağını ve mutlaka zafere götürebileceğini; hiç bir baskı gücünün, halkın ulusal kurtuluşa yönelmesini ve bunu zafere götürmesini engelleyemeyeceğini belirtti.

Proletarya eğilimi, böyle bir çalışma içinde partileşmesini, yani devrimci programını ve örgütlenmesini geliştirerek, küçük-burjuvazinin bu alanlardaki çözümsüzlüğünü ve yetersizliğini aştı. Reformist program yerine devrimci parti programını, yine örgütlenme adı altında örgütsüzlüğü teşvik eden ve gizlilik ya da dernekçilik adına tasfiyeciliği geliştiren anlayışları hızla eleştirerek, modern örgütlenmenin biçimlerini ortaya koydu. Ve bu alanlarda gelişme sağlandıkça, yarı-feodal, yarı-burjuva program ve örgütlenme ile küçük-burjuvazinin bu ölçekleri pek aşmayan program ve örgütlenmesi hızla aşılarak, Kürdistan'da yeni bir dönem, proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel önderliğinde yeni bir gelişme, ulusal kurtuluşa yönelme, ulusal kurtuluş hareketi yaratma dönemi başladı. 1980'lere gelindiğinde bir de görüldü ki, küçük-burjuvazinin kendi tarihsel gelişme evresi olarak ilân ettiği bu yıllar, proletaryanın ideolojik ve politik önderliğinin hızla geliştiği yıllar haline gelmiştir.

Kürdistan'da proletaryanın öz örgütünün, yani partisinin doğuşu, aynı zamanda, ulusal kurtuluş hareketinin başlaması anlamına da gelir. Zaten pratikte de, partileşme geliştikçe modern ulusal kurtuluş akımının da geliştiği ve hızla bir hareket haline dönüştüğü görülmüştür. Kürdistan'da proletarya partisinin biçimlenişi, katıksız bir proletarya enternasyonalizmiyle birlikte; proleter yurtseverliğinin doğuşu olarak da anlaşılmalıdır. Bu durum, partinin siyasetinin, başlangıçta bir ulusal kurtuluş siyaseti olması gerektiğini ortaya koyar. Nitekim proletarya partisinin oluşması, sadece yanlış ideolojik ve politik eğilimleri teşhir etmekle kalmamış, bunların yerine doğru bir siyaseti, ulusal kurtuluş siyasetini de koyabilmiştir.

Proletarya hareketi, gelişim sürecinde, ulusal kurtuluş siyasetinin dayandığı teori ve programı geliştirdiği gibi, onu pratiğe dönüştürecek stratejik ve taktik çizgiyi de belirledi ve geliştirdi. Kürdistan'daki problemin bir ulusal kurtuluş problemi olduğunu, ve esas meselenin modern bir ulusal kurtuluş hareketi yaratmakla çözümlenebileceğini ortaya koyarak, yarı-feodal, yarı-burjuva hareket ile küçük-burjuva çizginin Kürdistan sorununu doğru bir biçimde ortaya koyamamaları sonucunda yaratmış oldukları, dünya ve bölge devrimci-ilerici güçlerinden tecrit olmuşluk durumunu hızla aşıp, Kürdistan ulusal kurtuluş devrimini, proleter sosyalist dünya devriminin bir parçası ve yine bölge ve dünya ulusal kurtuluş hareketlerinin bir parçası olarak görme, ulusal kurtuluşu Kürdistan halkının kendi öz sorunu olarak ele alma biçimindeki, stratejik yaklaşımını geliştirdi.

Proletarya hareketi, Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin, proletaryanın ideolojik, politik ve örgütsel önderliğindeki işçi, köylü ve devrimci aydınlar temel bloku etrafında birleşecek olan tüm yurtsever güçlerin ulusal kurtuluş cephesi temelinde gelişip zafere gideceğini; bu cephenin, kendine en yakın müttefik olarak Türkiye devrimci-demokratik hareketini alması gerektiğini; Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ile Türkiye devrimci-demokratik hareketi arasındaki ittifakın, stratejik düzeyde, Türkiye'deki devrimci-demokrasi sorunu ile Kürdistan'daki ulusal sorunun çözecek, her iki halkın iktidar sorununu çözümleyecek

KÜRDİSTAN ULUSAL KURUTULUŞ PROBLEMI VE ÇOZUM YOLU

bir ittifak olduğunu doğru bir biçimde ortaya koydu. Böylece, proletarya hareketi, Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük-burjuva çizgilerin, yetersizliklerini, ulusal kurtuluş siyasetine devrimci bir tarzda değil, reformist bir tarzda yöneldiklerini, ulusal kurtuluşun halkın öz gücüyle sağlanacağı konusunda inançlarının yetersiz olduğunu, ulusal kurtuluşu, ya Kürdistan'ın diğer parçalarında görme ya da Türkiye'de "doğacak burjuva demokrasisinden" bekleme biçimindeki esas anlayışlarının ve siyasetlerinin yanlışlığını ortaya koymuş, teşhir etmiş, bunun yerine kalıcı çözüm olarak, kendi doğru çizgisini koymuş oluyordu. Yine, oluşum özelliklerinden dolayı önderliğe yükselme gücünden yoksun olan, işbirlikçilikle ulusal kurtuluşçuluk arasında sürekli bocalayan, koşullara göre bazen işbirlikçiliğe yönelirken, bazen de ulusal kurtuluşçuluğa yaklaşan küçük-burjuva eğilimlere karşı dikkatli hareket ederek, etkin ideolojik eleştiri temelinde, sürekli, tabanı kazanmaya çalışıp zikzaklar çizen önderliği teşhir etti. Özellikle işbirlikçiliğe yöneldiğinde amansız bir eleştiriyle önderliğin maskesini düşürdü ve ulusal kurtuluş siyasetini çarpıtmasını herzaman engelleyebildi. Ve esas olarak, bu güçlere karşı ideolojik eleştiri temelinde esnek bir politika izlenmesini, ulusal kurtuluş hareketinin sağlıklı gelişimi açısından gerekli gördü.

Devrimin temel alanında, böyle bir stratejik anlayış geliştiren proletarya hareketi, Kürdistan ulusal kurtuluşunda diğer parçaların rolünü de doğru bir biçimde ortaya koydu. Bu parçaların coğrafya ve nüfus durumlarını ve toplumsal yapılarını dikkate alarak, Kürdistan geneli için bu parçalarda bir ulusal kurtuluş hareketi geliştirilemeyeceğini, bu tür anlayışların gerçekte kendileri için bir çıkmaz oluşturduğunu, bu çıkmazdan kurtulabilmeleri için Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselecek olan modern ulusal kurtuluş hareketiyle ittifaklarını geliştirmeleri gerektiğini belirtti. Bu parçalarda şekillenmiş olan hareketlerin daha önce geliştirmiş oldukları yanlış teorik belirlemelerin yerine doğru teorik belirlemeleri, reformist programları yerine devrimci ulusal kurtuluş programı, hatalı stratejik ve taktik anlayışları yerine doğru anlayışları geliştirmeleri gerektiğini belirterek, doğru bir ideolojik eleştiri ve esnek politik yaklaşımla, bunların, ulusal kurtuluş mücadelesi içinde zararlı olmalarını engellemeye ve doğru bir temelde çıkmazdan kurtulmalarına yardımcı olmaya çalıştı. Ancak böyle bir anlayış temelinde kendi çıkmazlarını aşabileceklerini, modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi içinde kendi gerçek yerlerini belirleyebileceklerini ve mücadeleye hizmet edebileceklerini ortaya koydu. Mevcut ortamda bu tür olumsuzlukların var olduğunu gözönüne getirerek, bu parçalardaki hareketlere karşı her alanda ciddi eleştiriler geliştirmeden, ulusal kurtuluşçuluğun kesin sınıf çizgilerini belirlemeden, onlarla alelacele bir ittifak oluşturma yerine, ulusal kurtuluş devriminin teorisi, programı, stratejisi ve taktiği konularında açık belirlemeler, ciddi ve kapsamlı eleştiriler yaparak ve bu temelde onları yanlışlıklarından arındırarak ittifak oluşturma anlayışını geliştirmeye, ve bu tür gelişme sağlandığı oranda da ittifak yaratmaya çaba harcadı. Bundan da öteye, bu parçalardaki hareketlere, kendilerini tecrite götüren otonomi programı yerine devrimci ulusal kurtuluş programı geliştirmelerini, bu programlarını sömürgeci ülkeler halklarının devrimci-demokratik programlarıyla stratejik düzeyde birleştirmelerini ve ittifak oluşturmalarını, bu ülkelerde devrimci-demokratik bir halk diktatörlüğü programına ve bu program temelinde ulusal sorunun devrimci bir çözümüne ulaşmalarını, eski yetersiz teorik, programsal ve örgütsel yaklaşımlarını bu temelde değiştirmelerini salık verdi. Böyle bir yapı içine girdikleri oranda, devrimci yurtseverliğe yönelebileceklerini ve çıkmazdan kurtulabileceklerini belirtti.

Devrimci proletarya hareketi, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun uluslararası kamuoyunda tanınmamasını, geçmişteki yarı-feodal, yarı-burjuva çizgisiyle küçük-burjuva çizgiye bağlayarak, bunların politikasının Kürdistan'ı dünyada tanınmaz hale getirdiğini ve tecrite götürdüğünü, doğal müttefiklerinden kopardığını açıkladı. Bu durumun, bunların, ulusal kurtuluş problemini kapitalist-emperyalist sistem içinde çözme anlayışlarından ileri geldiğini, gerçekte ise Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin, proleter sosyalist dünya devriminin ayrılmaz bir parçası olduğunu, modern ulusal kurtuluş hareketleri içinde yer alması gerektiğini, Ortadoğu'daki ulusal kurtuluş hareketleri içinde en belirgin bir yere sahip olduğunu belirterek, bu stratejik yaklaşımıyla Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin, kapitalist-emperyalist sistem içinde değil, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketleri içinde çözüme gideceğini ortaya koydu, ve bu uğurda, yanlış anlayışlara kıyasıya bir mücadele verdi. Ve teoride geliştirdiği bu doğru belirlemeleri, giderek pratikte de adım adım gerçekleştirmeye başladı.

Böyle bir stratejik anlayışa sahip olan proletarya hareketi, bu anlayışını hayata geçirmek için, öncelikle ulusal sorunu ve Türkiye'deki devrimci-demokrasi sorununu doğru bir yaklaşımla ele alarak, bu temelde Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle ittifak geliştirmeye, yanlış anlayışlarından sıyrılmaya başladıkları oranda, Kürdistan somutundaki hareketlerle ilişki kurmaya ve başta Filistin Kurtuluş Hareketi olmak üzere, bölgenin devrimci-ilerici güçleriyle ilişki geliştirmeye, bu temelde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini modernize etmeye, çağa ve müttefiklerine tanıtmaya çalışmaktadır. Yine sosyalist ve ilerici ülkelerle ilişki kurmaya çalışarak ve özellikle Avrupa işçi sınıfı hareketiyle bu temelde ilişki kurarak, modern Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini geliştirilmesinde bu alanda da elverişli bir biçimde yararlanmak istemektedir. Pratikteki örgütlenme ve mücadele, bu stratejinin hayata geçirilmesine yakından bağlı olmakta, ve çalışmalar geliştikçe çeşitli düzeylerde ittifaklar, birlikler ve cepheleşmeler oluşmaya başlamaktadır.

Devrimci proletarya hareketi, böyle bir stratejiye bağlı olarak, doğru bir taktik çizgi de geliştirerek, pratikte uygulamaktadır. Daha mücadelesinin başlangıcından beri, ulusal kurtuluş siyasetinin, belli bir gelişme sağladıktan sonra, ulusal kurtuluş savaşına yol açacağını belirtmiştir. Kürdistan'ın tarihi ve toplumsal özelliklerinin her yönüyle tahlil edilmesi ve çağımızdaki ulusal kurtuluş pratiklerinin incelenmesi, proletarya hareketini, tereddütsüz olarak bu sonuca götürmüştür. Böylece, Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin çözümünde, askeri strateji ve taktiklerin geliştirilmesi de zorunlu olmuştur. Kuzey-Batı Kürdistan gibi elverişli bir coğrafyaya, yeterli bir nüfusa ve gelişmiş bir toplumsal temele sahip olan bir alanda, küçük-burjuvazinin, vebadan kaçar gibi, sürekli eylemden kaçtığı ve bu yöndeki her adımı "maceracılıktır, provakasyondur" diyerek tecrit etmeye çalıştığı bir ortamda, Doğu ve Güney Kürdistan'da, tarihsel tesadüflerden yararlanarak ortaya çıkmanın adeta bir alışkanlık haline gitirildiği bir dönemde, Kuzey-batı Kürdistan'da şekillenen proletarya hareketi, başlangıçtan itibaren sistemli bir biçimde yapılan ideolojik, politik ve pratik çalışmayla güçlü bir ulusal kurtuluş mücadelesi yaratabileceğini ortaya koymuştur. Ve Kuzey-Batı Kürdistan temelinde, ulusal kurtuluş için halk eylemi geliştirilmesinin imkânsız olmadığını, en ilkel donatımla bile yola çıkıldığında, küçümsenemeyecek başarının sağlanabildiğini, 1980'lere kadarki pratiğiyle dosta ve düşmana göstermiştir.

Kuzey-Batı Kürdistan'daki küçük-burjuva akımlar, kendi eylemsizliklerini örtbas etmek için, "tarih katliamlarla doludur, çok zayıf bir konumda olan halk yeniden eyleme yöneldiğinde tümüyle imhası kaçınılmazdır" gibi teslimiyetçi ve boyun eğmeci anlayışlar geliştirerek, fakat bunun yerine hiçbir çözüm yolu getirmeyerek, özellikle ulusal kurtuluş devriminin temel mücadele biçiminin ne olacağı sorunundan ısrarla kaçındılar. Güney ve Doğu Kürdistan'daki benzerlerinin tarihsel tesadüflere ve kendi çalışmaları olmadan ortaya çıkan fırsatlara dayanarak ve plansız da olsa bir hareket geliştirebilmelerine karşılık, böyle tesadüflerin Türkiye'de gelişmesi mümkün olmadığı için, Kuzey-Batı Kürdistan küçük-burjuvazisi, rastlantıya bağlı bir eyleme de kendisini dayandıramayarak, tümüyle eylemsiz bir yapı içinde kaldı. Böylece bu güçler, tümüyle umutlarını, ya diğer parçalarda elde edilecek burjuva kazanımlara, ya da, Türkiye'de elde edilecek "burjuva demokratik" kazanımlara dayayarak bir güç haline gelmeye çalıştılar.

Küçük-burjuvazi bu çıkmaz içinde kıvranırken, devrimci ulusal kurtuluş siyasetini ve kendi partileşmesini geliştiren proletarya eğilimi, ulusal kurtuluş siyasetinin belli bir pratik çalışma sonunda, ulusal kurtuluş savaşına dönüşeceğini, dünya halklarını zafere götüren ulusal kurtuluş savaşlarının bir benzerinin de, çok güçlü bir potansiyele sahip olan Kürdistan'da geliştirebileceğini, hiç de tarihsel tesadüflere bel bağlamadan, sistemli ve planlı bir ideolojik, politik ve pratik çalışmayla böyle bir mücadele seviyesine ulaşılabileceğini, Kürdistan'daki sosyal yapının, coğrafya ve nüfus yapısının buna uygun olduğunu açıkça belirtti. Ve bununla da yetinmeyerek, böyle bir mücadelenin ilk örneklerini ve ilkel bir donatımla kendi kadroları temelinde sergiledi. Ayrıca modern Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının daha çok Kuzey-Batı Kürdistan'da şekillenebileceğini, böyle bir mücadele geliştirmek için, dış koşulların da elverişli olduğunu, yani Lenin'in, daha 1916'larda, ulusal kurtuluş savaşlarının zafere gidebilmesi için gerekli gördüğü koşullardan, çok daha elverişli koşulların bulunduğunu, sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketlerinin kapitalist-emperyalist sisteme karşı yarattığı dengenin güçlü olduğunu, dünyanın büyük bir bölümünde sosyalist insanın gerçekleştirildiğini, klasik sömürgecilik sisteminin dünya çapında tasfiye edilmiş olduğunu belirterek, adeta işgal, istilâ ve klasik sömürgecilik altında kalan sayılı ülkelerden birisi olan Kürdistan'ın, bu çağdışı statüye, böyle devrimci bir savaşla aşmasının hiç de imkânsız olmadığını açıkça ortaya koydu.

Proletarya hareketi küçük-burjuva akımların yaymak istedikleri reformist, teslimiyetçi ve boyun eğmeci anlayışların maddi ve teorik geçerliliklerinin olmadığını, halk kitlelerinin ulusal kurtuluşa duydukları güçlü arzu ve istekleriyle ulusalararası koşulların, bu eylemsizliği reddettiğini, kendi pratiğiyle açıkça göstererek, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının stratejik ve taktik çizgisine ulaşabilmiştir. Temel mücadele biçimi konusunda geliştirilen tüm örtbas etme çabalarına rağmen, genel olarak Kürdistan ulusal kurtuluş devrimine ve özel olarak da bunun Kuzey-Batı Kürdistan'daki somutlaşmasına ilişkin askeri çizgi, giderek netleştirilebilmiştir. Bununla da yetinilmeyerek, bu çizginin pratiğe aktarılmasının sanıldığı gibi uzun bir evreye tekabül etmeyeceği; pratik hazırlıkların yapılması, iç ve dış bağlantıların kurulması, özellikle ulusal kurtuluş siyasetinin kitleselleşmesi, yani iç ve dış bağlantılarıyla cepheleşmesinin sağlanması ile birlikte, bu siyasetin hızla bir ulusal kurtuluş savaşına dönüşebileceği, askeri hazırlıkların da belli bir oranda yapılmasıyla birlikte, Kürdistan'da içine girilecek sürecin bir ulusal kurtuluş savaşı süreci olduğu açıkça gösterilmiştir. Ve bütün bunlar, sadece tahlil düzeyinde değil, pratik mücadelenin planlanması ve bu planın pratikte uygulanması olarak ele alınmış, ve böylece küçük-burjuvazinin bir de bu alandaki korkunç derecedeki yeteneksizliği, yetersizliği ve acizliği açığa çıkarılarak, aşılabilmiştir.

Sonuç olarak, Kürdistan'da modern bir ulusal kurtuluş hareketinin, objektif şartlarının gelişim doğrultusunda bağlı olarak oluşan subjektif şartlar ve özellikle bununda en başta partileşme biçiminde somutlaşması, Kürdistan'da yeni bir dönemi başlatmış ve onu modern bir gelişme dönemi içine itmiştir. Kürdistan'da işçi sınıfının öncü devrimci partisinin doğuşu, yeni ve tarihi bir evreyi oluşturur. Küçük-burjuva milliyetçiliğinin bir türlü başlatamadığı modern ulusal kurtuluş evresi, toplumsal ve siyasal bir güç olarak proletaryanın tarih sahnesine çıkmasıyla açılmıştır. Proletaryanın ideolojik ve politik önderliği, Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin doğru bir biçimde ortaya konulmasını sağlayabildiği gibi, bunun doğru çözüme götürülmesinin temel araçlarının da yaratabilme özelliğine sahiptir. Ve bu önderlik, Kürdistan'ın tarihi ve toplumsal tahlilinin yani somut şartların somut tahlilinin doğru yapılmasını, bu temelde doğru devrimci bir siyasal program, stratejik çizgi ve taktik anlayışın siyasi ve askeri alanda geliştirilmesini gerçekleştirebilmiştir. Kürdistan'daki problemin teoride böyle doğru çözümlemesinin yapılabilmiş olması, onun pratik çözümü için de temel bir başlangıç, zorunlu bir koşul ve sağlam bir güvence olarak, bu teorik yaklaşımın kabul görmesi oranında, pratik çözümün de sağlanabileceğini açıkça göstermiştir. Bu teorik belirlemeler kabul edildiği, bu eleştiriler ve ortaya konan doğru çözümler yerli yerine oturduğu oranda, yani, bugün konumlarına uygun olmayan iddialarda bulunan güçlerin, bu eleştiri ve önerilerden doğru sonuçlar çıkararak kendi gerçek yerlerine oturup, yapabilecekleri şeylere sahip çıktıkları ve esas olarak görevi omuzlayacak militanların ise, bu belirlemeleri doğru kavrayıp, pratiğe başarıyla uyguladıkları oranda problemin pratik çözümü gerçekleşecektir.

Eğer Kürdistan ulusal kurtuluş probleminin teorik çözümlenişi bu biçimde başarılmışsa, bu durum, artık pratik çözümlerin de yavaş yavaş ve uygun adımlarla gerçekleşebileceği anlamına gelir. Ve böyle bir teorik çözüm geliştirebilen Proletarya Hareketi, günümüze kadar yürüttüğü ideolojik ve politik mücadele içinde sağladığı yetkinleşme ile, başta Kuzey-Batı Kürdistan olmak üzere, Kürdistan genelindeki devrimci mücadelede ve bu mücadelenin direkt olarak ilgilendirdiği ülkeler halklarının kurtuluş mücadeleleri karşısında, üzerine düşen devrimci görevi pratikte de yerine getirebilecek gücü ve güveni kendinde görebilmekte dir. Bu güçle, bundan sonraki bölümde, modern Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmeye en çok aday olduğu Kuzey-Batı Kürdistan somutu için pratik önerilerini sunacak, ve bu temelde, stratejik anlayışına uygun olarak, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla, hakim uluslar içindeki devrimci-demokratik hareketlerle bölge ve dünya devrimci-ilerici güçleriyle doğru devrimci ilişki biçimi için pratik önerilerini Proletarya Hareketi bunu, hem yurtseverlik ve hem de enternasyonalizm anlayışının bir gereği saymaktadır. Bu inançla pratik önerilerini sunarken, bu önerilerin hayata geçirilmesi için, bütün gücüyle mücadele edeceğini, burada bir kez daha belirtir.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Cepha Yekitiya Berxwedana Lı Dıji Faşizmê Sazbû

Lı hawidorê platformeka şıriki lı ser bıngehê pıştgırtına tevger û Tekoşina Rızgarıya Netew Kurdistan û tevger û tekoşina Demokratik ya Şoreşgeri Tırkiyê, jıbo kû lı dıji Faşizmê Cepha Yekitiya Berxwedanê bê sazkırın, PKK, Dev-Yol, SVP û TKEP bıryar sıtendın. Jı berpırsiyarên van rêxıstına komita bı rêxıstıni, jı çend mehan vê de bı xebata xwe û jı bersıvên erini kû jı rêxıstınên dı hatıne, jıber vê dı cıvineka fırehi de; TKEP, TKP (ML), Acilciler, Devrimci Savaş, û bı "İşçinin Sesi" dı 1 ê Hezıranê 1982 a de belavok hate belavkırın, bı vi awayi CYBDF, sazbûna wê hate diyarkırın.

Em vê belavokê bı rewşa wê dıdın diyarkırın. Dı vê cıvinê da, platforma şıriki destûra gışteki sıtendiye û hêviyên zû hewce ji emê, dı vejınandına rojnama me lı ser Cephê dı hejmara Serxwebûn da bı weşinın.

Gışteki mafên siyasi hatıne sıtendın jı dest û bê mafê çarenûsi dıbın kedxwari û zılma emperyalizmê da gelên me; û welatê me; jı hêla banka, holding û hevalbendên wan axa, kırıne wek poxaneki. Jıbo jıbın zılma cunta leşkeri a faşist, gel bê rızgarkırın û sazûmana demokrati ya geli sazbıbe, Cepha Yekiti ya Berxwedana lı Dıji Faşizmê hatiye sazkırın.

İro bê rıza û xwestına gel û welatên me, gel û welatê me dıbın sımê emperyalista, kedxwar û dıbın sımê hevalbendên wan generalê NATO yê deye.

Pışti qırkırınên faşisti û sûiqastên, bı navê huzur û aşiti dı 12 ê İlonê 1980 i de sazûmanê klixa generala, welatê me dı meşinın tariti û kuritiya faşizmê. Lı çar hêlên welatê me; lı dıji gel êriş û zorbaziyek'ka bı sistem dıajo. Mafên demokrati, mafên bıngeha azadiyê jı holê hatıne rakırın, bı hêsani ji imkana jiyana me jı destên me hatiye sıtendın. Jıbona jindariya mırovi, xwedibûna mafên demokrati û seknandına vê kedxwarıyê bê pêl û bêl ancak, bı pelışandına vê zılmê û bınxıstına sazûmana faşist bı imkane.

Cunta bı pıştgırtıya sazûmanên leşkeri, burjuvaziyên yekdest û emperyalista û bı alikarıya hevalbendên xwe sazûmanê xıstiye bın destê xwe. Zılm û zorbaziya dewletê lı welatê me; bıngeha kedxwarê sermaya mezın tine holê. Zılma abori û siyasi parê vê sazûmanê ne û jı hev nayên qetandın. Ancak bı zılm û zorbaziyeka dıjwar; tengasiya burjuvaziyê yekdest û bıngeha wanê lı Kurdistanê axatiya erdi tê sazkırın û jindar dıminın. Barên tengasiya aboriyê datinın ser pışta xebatkara, gırseyên gel dıherıkinın bın dıjwariya abori û sosyali. Burjuvaziyê mezın karê lı ser karê avadıke, lê tengasiya abori hê kûrtır dıbe û bê kari wek bahozê mezın dıbe. Dı rewşa tengasiya abori û siyasi de pariyên sazûmanê, beri kû bên gırtın ji top avêtıbûn. İro diktatoriya faşist ancak bı zoraki lı piya dımine. Rewşa sazûmanê, ên siyasi û huqûqi ji hatiye qedexekırın. Rêxıstınên karker, gundi û gışteki xebatkara hatıne pelışandın û lı dıji rêxıstınên pêşverû û şoreşger ji qampanyeka dıjwar jıbo tınekırınê tê ajotın. Şiyarbûna demokrati-netewi lı Kurdistan a Tırkiyê lı dıji teadeya sistem a netewi pêşve çûne bı berdevkên xwe yê lı Kurdistan dıdın perçıqandın. Bı sedan welatparêz dı zindana dene.

Rejima faşist lı dıji gelê me, bı her awayi dı êrişê daye. Maf gerandına gel û pozberıya xwe ya bine holê bı xwin û agır tê bendkırın. Dı vê rewşê da, jıbo gel tenê rê, şoreşê û bınxıstına diktatoriya faşist û avakırına sazûmana demokratiye.

Bı zelali xuyaye kû; gelê me lı ber tekoşineka dıjware. Rêxıstına leşkeri a emperyalizmê NATO û cettê generalê faşist tevihevın. Politiqa ya abori ya cuntayê İMF û OECD hwd. sazûmanên sermayê emperyalist nişan û diyardıkın û pıştgırtiyên xwe pêktinın. Hebûna leşkeriya ABD lı welatê me bı lez tê zêdekırın. Jı sazûmanên huqûq ta çandi gışteki sazûmanên dewletê tên leşkerkırın, û çetê faşist tên bı cih kırın. Lı karxana garnizon avabûne. Welatê me dıbın işxala ceşê xwe daye. Lı polis ekibên eziyet û lêdanê, lı cendırmê, ekibên qırkırınê hatıne çêkırın. Dıbın destê tekelade, weşan û TRT derewa dıweşine û pıştgırtiya sazûmanê dıke. Lê, lı dıji vê êrişa dıjwar kû lı ser gelê meye disa iro berxwedan berdewam dıke. Ev jı saleki zêdetır dı hepsa bın dezgê lêdan û eziyeta de û lı ber darxıstınan û lı çiyan berxwedana bê sısti nişana bahoza pêş me dıde diyarkırın. Mafên ê sendiqi, mırovati û rewşa jiyaneka mırovi ancak bı berxwedana lı ser bıngeha tekoşina kedkara, lı dıji diktatorıya faşisti evē mecal be. Serketına vê wazifê bı zelali xuyaye kû ancak yekiti bı gışteki hêzên geli hewceye. Lewra, rêya; helkırına yek bi yek pırsgırêka hatiye gırtınê. Û gıştek dı pırs gırêka sazûmanê dane. Gıştek refên gel dıbın erişa sazûmana faşist dane. Dı vê zıvranoka diroki de hêzên qetên tevger û tekoşina şoreşgeriya Tırkiyê û qetên tekoşina rızgarıya netew-Kurdistan a Tırkiyê wek yek çemi dıbe bı herıkandın bın.

Cepha yekitiya berxwedana lı dıji faşizmê lı dora vê armancê, rêxıstınên gelên mê ê siyasi aniye cemhev. İro; Devrimci-Yol, PKK, "Emekçi", SVP, TKEP, TKP (ML), Acilciler, Devrimci Savaş, û rêxıstına "İşçinin Sesi" dı vê tekoşinê da yekiti kırıne. Jı va pêştır, dı vê rêyê da jıbona gışteki rêxıstınên demokrat û şoreşger bo yekitiya wa tê xebatkırın. Û ev xebat berdewam dıke. Bı bawerine ku ev xebata me ewê serfıraz bıbe û Cephe ewê reh bıde nava gel.

Armanca me jı ana ve ilke demokrasi a geli; dı nava dan û sıtendınê hêzên gel da cih bıgrın û bı jiyan bıbın. Ev yekbûni dı nava xwe da bızrên sazûmanên gel jıbo avakırıne dı hêle û ewê diktatorıya faşist bınbıxe.

Dı pêşiya 12 ê İlonê de, şoreşgera; jıbo hêza şoreşgeriya gel pêşde bıvın, dıji erişên faşista bı wezife bûn. Lê ana hê bı wezifên tevi-hev, dıbın teadeyên sazûmana leşkeri ya faşist de, gışteki hêzên demokratik û rêxıstınên şoreşgeri bo sazûmaneka geli bê avakırın, gıştek rêxıstın bı rêbıxın bı wezifana gırêdayine. Jıbo serfırazıya vê wezifê bı heqi bı cih were Cepha Yekitiya lı Berxwedana Dıji Faşizmê xwediyê berpırsiyariyeka dirokiye.

Cepha Yekitiya Berxwedana lı Dıji Faşizmê;

Çina karker û gundiyên Tırkiyê û gışteki gırseyên gel, ew diktatoriya leşkeri a faşist kû wan têdıxe tengasiya abori û dıbın koletiya siyasi de dıhêle, lı dıji vê sazûmê jıbo dı rêya rızgariyê da sazûmaneka demokrati bê avakırın, jıbo tekoşinê bangi we dıke.

Cephe Yekitiya Berxwedana lı Dıji Faşizmê;

Dıbın zılma netewi da lı Kurdistan a Tırkiyê, jı hêla rejima faşist û axayên erdê da tê qırkırın û gundiyên belengaz û gışteki bındestan kû pêşketına wana netewi hatiye seknandın, gıştek mafên wanê insanetıyê daye perçıqandın, jı vê sazûman diktatorıya faşist kû bê tınekırın, jıbo bı gelê Tırkiyê ra pıştgırt û yekdest şerbıkın, lı ser bıngehên serbıxwe û azad bı gelê Tırkiyê ra yekbûnê pêk binın dı tekoşinê da bangi we dıke.

Cepha Yekitiya lı Dıji Faşizme gelên belengazê Rojhelata-Navin, ev rejima faşist kû lı mıntiqa me qerekola emperyalizm a ABD ê, siyonizmê û paşverûtiya mıntiqê ra bı dan û sıtendıne û armanca işxalê dı Rojhılata-Navin de dıajo dıji vê rejimê bı gelê Tırkiyê ra bo pıştgırtiyê û tekoşinê bangi we dıke.

Cepha Yekitiya Berxwedana lı Dıji Faşizme;

Lı dıji emperyalizmê û hevalbendên wi kû lı mıntiqa Rojhılata-Navin kırine wek fıçiya barûdê û dıji sazûmana militarist ya rejima faşist a Ankarê jıbo pıştgırtına tekoşina gelê me bang darê gışteki mırovên parêzvanê aşiti û seknan xwazê çeki dıke.

Tu tıştek jı serxwebûn û azadıyê bı rûmetır nine!

Bı tekoşina berxwedana yekitiya gelê me ewê zafer bı cih were!

Bıji Cepha Yekitiya Berxwedana lı Dıji Faşizmê

CYBDF 1 Heziran 1982

Qırkırınên Cunta Faşiste Kedxwar Lı Zindanên Diyarbekır Berdewam Dıbe

Lı hember gışteki bendkırınên cunta leşkerıya faşist dı serê meha Nisanê de, hım dı nav welat, hım ji, lı derveyi welat, bı alemê kû hate bıhistın û dıjitiyê ani holê. Qırkırına Bûyera Zindana Diyarbekırê;Rojnama me dı hejmara 5 a de weşandı bû. Bûyer dı weşin û rojnamên dınê da bı fırehi çıngini kır. Alema gışti û hêz û sazûmanên pêşverû lı dıji vê yekê bı hêrs bı deng bûn. Wê hıngê cunta faşist jı tengasiya xwe bo kû bûyerê veşêre dest bı leystıka kır.

Bûyera qırkırına Zindana Diyarbekır bı mecbûri man û endamê KM ya PKK Mazlum Doğan kuştına wi dane diyarkırın û Bûyer bı vi awayi derkete der. Dı dawayên PKK ê Diyarbekır de bella parastına siyasi dıkır, bo vê yekê bı her grûbi ra Mazlum Doğan derdıxıstın mahkemê. Mazlum Doğan bı gelê Kurdistan baş dıhate naskırın û jı nêzkahi alikari gel dıdayê. Yek dıji jı ber kû dosyayê dawaya alema gışti dıhat zanin û jı ber bella kû dan û sıtandınê wi bı maliyên wi re hebû, weşartına kuştına wi bê imkan ma û ev bûyer derkete derve.

Pışti cenazê Mazlum Doğan dıdın maliyên wi, pışde lı dû hev laşên ew şoreşgerên kû dı hejmara me ya berê da navê wan hatıbû diyarkırın ji, laşên van şoreşgera ji dan maliyên wan. Lê bı pırani jı dılxwaz û kadroyên PKK ê, kû hejmara wan me dı rojnama xwe da 40 kesi dabu diyarkırın, jı nav van hın, yên navên wan bella kû bûyer veşarti hatiye seknandın bo vê yekê navên wan nehatiye weşin û ew kesên kuşti kine ev bê bersıv maye wek kû jı rojnama mera hatiye diyarkırın, dı nivê meha Gulanê de ji, disa lı dû hev 6 kesên dı dıdın maliyên wan.

Ta neha ê kû navên wan derketıne der, jı şehidê serxwebûn û azadiyê; her dû jı Viranşehirê, yek ji, jı Dêrıka Çiyayê Mazi (Mazı dağı), Çêrmûk (Çermik), Kızıltepe û yek ji, jı Hilvanê ye. Jı vana şehidê me yê Kızıltepe; endam û kadroyê PKK ê, muhendis ê elektirikê a bılınd Ferhat Kurtay, yê jı Çêrmûkê ji, disa tekoşerê PKK ê bı bernavê "Nesimi" Yaşar Önere.

Maliyên Ferhat Kurtay, bı kuştına vi rêberê komunist pışti 20 ê Gulanê bı guman dıbe lê laşê wi dı 31 ê Gulanê de dıdın dê û bav ê wi û dı wê rojê de ji, lı Kızıltepe tê bınerdkırın.

Ferhat Kurtay ji, kuştına wi weki Mazlum Doğan ku nê veşartın xwediyê endametiyê bû.

Dı sala 1977'de dev jı karê xwe berda û lı hêla Mêrdinê dest bı xebata şoreşgeri bı bıryar û canfêdai kır. Ferhat Kurtay dı hêlêda dı nav gel de bırêberi hate naskırın û gel, wi jı xwe ra rêber did. Dı xebat û tekoşina xwe da jı dıjmınê xwe ra tu cari şop nedaye. Dı gırtına xwe ya 1979'da ji, dıbın eziyet û lêdanê de, bı wê berxwedana nişani kır kû dıjmın nizamê xwe ji, jı holê rake û wi bê mecal hıştıbû. Dema kû dı zindanê da ji, Ferhat Kurtay bı zanebûn û berxwedana xwe bûbû rêber û nişana rûmetiya jı ber van yekan ji, cunta faşiste kedxwar ya dest bı xwin bê bıngehiyên huqûqi, bı eziyet û lêdanê dıj mırovatiyê û ne lı gora aqlê insan pêşda serê wi jı hev parê dıke û sing û laşê wi dışewıtinın û bı wi rewşi dıkujın. Ancak jı ber van sebebên me da diyarkırın bı gışteki xebata xwe va ji, disa vê bûyerê sazûmanên serdest nıkarıbûn veşêrın û bı vê bûyerê sûç û rûreşi û zorbaziyên wan derketın der.

Kû gundiyên hêlê dema kuştına Ferhat Kurtay dıbıhizın dırıjên rêyên bajêr, dıbın zılm û zorbaziyên cunta faşista bı rewşeki rûmeti lê xwedi derdıkevın. Bı nêzikahi 150 taksi, laşê wi dı ketına Kızıltepe da pêşdar dıbın û ev welatpârêz kû hejmara wan bı nêzikahi 4.000 hes lı dıji hêzên cunta faşist lı berxwedıdın û dıkevın nav meşina laşê wi.

Bırayê Ferhat Kurtay ji, sala 1979'i de, jı hêla paşverûyan ve hatıbû şehidkırın. Pışti kû laşê Ferhat dane dê û bavê wi lı dû hev laşên pênc şoreşger ji, dıbın bendên leşgeri de dıdın maliyên wan. Û dıbın bendê leşgeri ê dıjwar de, lı hêla wan dıdın erdê.

Bı zelalbûna bûyerê ê kuştına tali, lı van jı van 6 kesan Ferhat Kurtay dı 20 ê Gulanê de, 5 şoreşgerê dı ji, bı gumaniyeka zêde dıbe kû dı qırkırına pêşi da hatıbın kuştın. Lı ser vê şıkê, şehiditiya mezın, Mazlum Doğan bı xwe ji, hıma gışteki jı wan laşê wana hatiye şewıtandın û hatıne xenıqandın. Lı ser laşê gışteka bırinê kûr hene.

Ev bûyera tali, kû derkete holê, zılm û zorbaziya cunta faşist kû lı ser gelê Kurdistan û rêber û endam û dılxwazê wê dımeşine daniye berçav. Lê, lı dıji vê amanca dıjmın, gırseyên gel û alema şoreşger û demokrati biryariya wana berxwedani hê tûjtır bûye.

Pêkaninên cunta faşista kedxwar naminın û ewê hesab mutlaqa bê pırsin. ★★★

Hevalên Hêja

Em hêvidarın kû, serfırazi para we be...

Roj bı roj; kerwanê şehidên rêya serxwebûn û azadiya Kürdistan mezıntır dıbe. Gelê Kurd; nıfş bı nıfş dara azadiyê, bı xwina xwe ya sor, jı rengê ala zahmetkêşan av dıde.

Bûyerên kû jı demeke ne pır dûrve lı Kürdistanê lı bajarê Diyarbekırê bûn, ne tenê hovberi û ne mırovaniya dıjmınan da xwiya kırın, belê ew, nişana ze'ifiy û tırsa dıjmınan bûn. Xwiya bû kû; ew şêr gellên Kürdistan seri hatewinın û bawerın kû, "berxwedan jiyane", weke kû navê pırtûka hevalê şehit MAZLUM DOĞAN dı de nişan kırın...

Helbestvaneki Ereb dıbêje, "dergehên azadiya sor, tennê bı destên bı xwin, têne lêdanê" de! em tev, canê xwe deynın lı ser lepên xwe û bı hemû hêza xwe bı destên xwe yê bı xwin lı dergehê azadiyê bıxın..!

Hevalên we yê dılsoz jı Bochum

JI TUTANAQÊN MAHKEMÊ, DOZA PKK

"TEKOŞİNA SERXWEBÛN Û AZADIYA KURDİSTAN JI TUTANAQÊN MAHKEMÊ BÛYE MALÊ DÎROKÊ"

Dest pêk dı hejmara derbasbûyı deye.

Dı derheqê Partiyê de hin nişandan kû tên kırın û bı taybeti ji. dı derheqê me da ceza tê sıtendın dı vi qısmi de. hın tış tê gotın. Bahsa armanca Partiyê kû tê kırın armanca vê tevgerê an ji vê Partiyê; kû gelê Kurd; jı hêla kedxwarıya Fars. Erep û Tırk de hatiye belakırın. Jı vê rewşê lı gora sistema Partiyê û bı tekoşinake şoreşi; armanca Kurdistaneka yekbûyi û serbıxwe. dewleteka Kurdistan avabıkın heye. Wek lı gora proxrama Partiyê tê xuyakırın. erdê kû dı bın cumhûriyeta Tırkiyê de. bı şereki çekdari bê gotın û ev der jı dewletê bıqetinın û jıbo dewleteka Kurdistan Marksist armanca tê gotın nıha. Dı bi fıkri de. rasti û çewti hene. Bı rasti Parti. kedxwariya Tırk. Erep û Fars gelê Kurd bındest gırtıne. û kedxwariya lı serê dajon. hwd. dıbêje. Û lı gora rewşa Kurdistan proxrameka azami û asgari daniye pêş xwe. Lê dan û nişandıneka Partiyê kû jıbona gelê Kurd "bı cıvatki jı holê hatiye rakırın" tıneye. Bı vi awayi negotiye. Jı xwe kû geleki bı cıvatki jı holê hatıbe rakırın bahs jê nayê kırın. Lê dı nişandanên ideolojiya Partiyê de ev heye; imkaneka bı vi awayi jı bona gelê Kurdistan heye vê dıbêje. Yani. armanca dewletê Tırk eve kû. dı nava "Misak-î Milli" de yek neteweki bıkar bine. Yên kû lı dıji vi armancê. ên milliyeta bı qırkırın û asimlasyonê helandına wan tê bahs kırın.

Lı vê derê tıştek awha heye. Lı ser bıngeha M-L. tekoşina soreşê tê gotın. Parti M-L. jı xwe ra rêber dıbine ev raste. Yani lı ser bıngehê M-L.ê idioloji xwe bı rewş dıke û lı ser vi bıngehi politiqa xwe dıajo. Lê armancên partiyê bı du qısmi dıbe kû mırov bıde berçav. Jı xwe ev dı Proxrama Partiyê de ji daye xuyakırın. Tışteki kû diqatê mın kışand ew ji kû lı ser vê. lı ser Proxrama Partiyê tê tış nayê gotın. Dı Proxrama Partiyê de wek tê biramın tıştek awha heye "armanca me ya bırûmet û bılın sosyalizm û komünizme" ev tê gotın. Ev ne asgariye ev proxrameka azamiye, Armanca nihaiye. Lê Proxrama Partiyê ê kû ana, proxrama şoreşa demokrati-burjuwayê proxrama asgari eve. Yani, proxrameka jıbo welateki serbıxwe, demokratik yek diktatorya geliye. Jıbo avakırına viye. Şoreş ne lı ser bıngehê M-Leninisti, ewê lı ser bıngehê netewi demokratiki û gelevani be. û şoreşeka bı vi awayi be.

Dı şoreşê de hêla milli, jı xwe dı proxramê de hatiye nişandan kû ewê lı dıji tehekuma ecnebi be. Hêla demokrati; dı nava welat de jı demên berê ve kû dı nava gelde kevneperesti maye. evê lı dıji vê paşverûtiyê be. kû gundi bıgıhijın erd. zılma lı ser pireka bê rakırın azakırına jına hwd. ye.

Yani şoreş dı nav xwe de dewlemende. Lê ew bı xwe şoreşa demokrati-burjuwaye. Lê. burjuwaziyê Kurdistan jı ber rewşa xwe ya tarixi. jı ber rewşa welat. şoreşeka bı vi awayi nıkare bıke. Jı ber vê yekê şoreşa-burjuwa. û demokratik. jıbo Kürdistaneka demokrasi û serbıxwebûnê vi şeri ewê proletarya û tabii bı navê proletarya partiya wi PKK. ewê rêberi bıke. tê gotın lı vê derê ev danişana şoreşa lı ser bıngeha M-L. ne raste. Şoreş bı bıngehi milliye-demokratike, û gelivane. Yani ê kû em xelk dıbinın; karker. gundi. esnafên bajêr. burjuwaziyên pıçûk. ronakbır û yên qısmên welatperwer tên hesıbandın. Û bı van ev tê meşandın. Politiqa ifadê aboriyê ye. Jı politiqêre idiolojiki rê dıkare nişan bıde. an ji politiqa bı sistemên idiolojiki tên formulkırın. Lê; politiqa lı ser bıngehi bılınd dıbe. bı esasi yê wek xwe. qurûmeka serbani re idiolojiye. İdioloji ya rê nişani politiqê dıde. an ji formula wê politiqê. gotınkırına wê. jı gırseyên gel ra bırına wê. bı tewreki sistemi tazahur dıbe tabii şoreş ewê netewi. demokratik û bı qarekterê gelvani jı ber kû ewê çêbıbe. İktidara vê şoreşê ji mutlaqa ewê netewi. demokratik û bı diktatoriya gelvani ewê bıbe. Evê dewleteki gel be. Dewlet nabe dewleteki M-Leninist. Dewlet ewê demokratik û netewi be. Jı ber vê sebebê lı vê derê "Kurdistaneka serbıxwe. yekhev û demokrati" tê gotın. Lı hın cihên dı ji. dewleteki Kurd Marksist-Leninist tê gotın.

Ez viya bıdım nişandan kû; dı proxrama PKK e da lı ser bıngeha M-L dewleteka Kurd nayê gotın. weki mın danişandan; welateki serbıxwe. yekhev û demokratik heye û ev dewlet ji evê netewi be. evê demokratik be. evê sazûmaneka gel bı xwe be. Dı proxramê da ewha tê formulkırın.

Dı İddianamê de xebata partiyê. faliyetên propaxandê bı gışteki weki propaxanda çekdari hatiye nişandan. Her tekoşinek. bı taybeti ji. tevgerên çekdari dı faliyeta propaxandê de tê nişandan. ev perçek jı vê faliyetê tê ditın. û tê bahskırın kû partiyê; propaxanda çekdari jı xwe ra rê sıtendıye. Lı vê derê eyni tıştek awha heye "hın rêxıstınên kû faliyeta 'bölücülük' dıkın. lı dıji vana. Partiya Karkerên Kurdistan jı yasayên burjuwa demokratik feyde sıtendın hebe ji. jı ber tengasiya yasayên burjuwa demokratik û jı ber kû dı demên pêş de ewê sazûman hê dıjwartır bıbın û ev xebat û imkan bı gıştki jı holê rabın vê rêyê nedaye ber xwe. jı nava gel û bı hêza geli bı modeleka rêxıstıni. rızgarkarên gel hêza dı nava wan bı xwe de ye û dawi gelên dı dınyayêde ên pêşverû û demokratik bı pıştgırtıka van M-L; ecıbandıye û lı gora van fıkra bı rêxıstıniyê pilanên xwe jıbo faliyetê çêkırıne.

Xeyni ji -ev qısmê jı vê xeyni gelek gıring- propaxandê bı eylemên şiddet ajotın. eylemên şiddetê qısmek jı xebata propaxandê hatiye qebûlkırın û ev tê parêstın,. Lı vê derê ji rasti û çewti hım lı cem hevın hım ji dı nav hevdane. Lı vê derê. ew qısmê kû mın ewıli xwend parti; jı yasayên kû dewletê daniye jê feyde bıstine. faliyeteka legal bımeşine lê bı esas ji rêxıstına xwe û faaliyeta xwe bı ilegali bajo. ev dan û nişandın raste. Ev ferqiya nav Partiye. PKK û rêxıstınên Kürdistanê ên burjuwayên netewanên. Ferqiya bıngehi yek ji eve. Ev dan û nişandan raste. Lê. ev dan û nişandana kû bı propaxanda dıva tevgerê zorê bıhevre pêk bine û bı esasi ji. tevgera pareki perê propaxandê bıbine û jıbo Partiya Karkerên Kürdistan armanca xwe bı cih bine ev dıbın serenavê proxrama "tüzük"ê de tê xuyakırın û jıbo ev bê ispatkırın bı mın û Yıldırım ra belge kû hatiye gırtın ew tê nişandan. Lı ser vê hın dıxwazım xeberbıdım.

Ana. lı vê derê dıbe kû du tışt jı hev bên ferakırın. Qanûn an ji "tüzük" jıbona "düzen"ê mûhafeze bıkın. qûralên kû lı ser sazûmanê bı kar tên evın. Dewleta Cumhuriyeta Tırkiyê çı dıke? Jıbo nizamê mûhafeze bıke. an ji berdewam bıke. hın qûrala datine. bı ceşê xwe. û bı polisê xwe bend dıke. "Tüzük" ji. bı cih anina organizasyoneki. an ji "kurum"eki jı hêla "organ"eki xebıtandına wê dıde der. Proxram jı ferqlitıre. Proxram bıkaranina ana nade nişandan. Vi "kural"i bıkar nayne. Proxram. jı irade. jı rewşa nıha pêş tıştên bên kırın datine holê. van nişandıde. Em bêjın kû. Proxrama PKK rewşa Kurdistanê ana nişandıde. Jı vê tespitê. dı pêşketınê de tıştê kû bıcih werın wan nişan dıde. Jı vi sebebi "tüzük"a proxramê nabe "tüzük"a rêxıstınê dıbe. Lê "tüzük"a proxramê nabe. Ev ne mumkune. Ya yekemin kû ev terimi ji xelete. Ya duyemin; ji tecruba welatên dın ez dıkarım bêjım; propaxanda çekdari. ne propaxanda tevgerekiye. misaleki cı çêbûye em bêjın. Dı rêberıya Partiya me de lı Batmanê. Ceylanpınarê. lı Qersê. lı vê derê û wê derê grewek. işxala erdek. mıtingek. cıvinek çêbûye propaxanda vi lı Elazizê. an ji lı Anqerê kû çêbıbe ev ne propaxanda çekdariye. An ji weki va. lı dıji ajaneki. paşverûyeki. an ji lı dıji çeteki rêxıstın bı çekdari tevgerek deyne. propaxanda vê tevgerê lı welat û lı derveyi welat lı vê derê û wê derê çêbe ev propaxanda çekdariye.

Propaxanda çekdari. jıbona armanca propaxandê bıkaranina çek bıxweye.

Parti. dı İddianamêde wek çeteki tê nişandan. an ji weki ordi ki tê nişandan. Bı esasi organizasyonên siyasi şerê iktidarê dıdın. Ev "araç"ên iktidarêne. PKKe ji. jıbona iktidarê armanceka wê heye. Xebateka wê heye. Dı tekoşina vê iktidarê de gelek rêxıstın -hınga tekoşin tê gotın wên bı taybeti hın sempatizana dıxın zaftê- tekoşin. bı tewreki tekoşina çekdari an ji. bı vi awayi tê xuyakırın. an tinın vê kırtê. bı esasi ne awaye.

Gellek parti hene. heryek jı van jıbo were iktidarê. an ji bıbe hukûmet xebat dıke û şerê vi dıde. Lê. jıbo hatına iktidarê û bûna hukûmetê gellek rê hene û "araç"ê wi hene.

Parti. ilem. ne alikarê xwinrıjandınê ye. Em ne wampirın. em ji insanın. Lê. ger şerê iktidarê bı mutlaqi zorê gerek ditıbe. ew rêxıstına iktidarê xıstiye pêşya xwe ev organizasyon jı vi nıkare bıreve. jı vê nıqtê mecbüre mêze bıke.

Ani. em insana nekujın. em insana hızbıkın. hurmet bıdın wan. em humanistın hınga bê gotın gerek ev jı bona şer ne manih be. Lı gellek welata. -xwazi sosyalist an ji kapitalist be- ê gışteki polisên wan hene. ceşên wan hene. dewleta wan hene. ev polis û ev ceş çıma tên çêkırın? Dema lazım bû jıbo kû şerbıkın.

Ani dı tevgera siyasi de zor ji. wek "araç" tê xebıtandın. Lê. tevgera siyasi tenê. tekoşina çekdari nayê hesıbandın. Gellek rêyê wê hene. Grew. meşin. rêxıstın. propaxanda ji "araç"ên rêxıstına siyasi ne.

HAKIMÊ DURIŞMÊ: Usûla kû PKK dı parêze çiye?

GIRTİ: PKK'ê wezifan daniye pêşiya xwe. armanca daniye pêşiya xwe. PKK nexwediyê vê ditınêŷe kû ev. an ji. bı tewreki dı usûla deyne pêş xwe.

HAKIMÊ DURIŞMÊ: Armanca van wezifan çıne?

GIRTİ: Ger destûr hebe. ezê bêjım. Jıbona kû bê gihandına armancê dıbe kû lı gohra vê armancê alet hebın. Weki kû; mın jı Avrûpê çûna Amerikayê dabe pêşiya xwe. dıbe kû ez ne bı hesp û kerê hwd. bıgıhijım armanca xwe. an ji. ne evın aletê armanca mın. Wê hıngê ezê bı wapûrê an ji. bı teyarê bıgıhijım armanca xwe. Ani bo armancê aletê lı gohra wê rewşê hewcene.

Partiya me wezifên bı rûmet daniye pêşiya xwe. Evani; armanca dûr-demi. bo kû cıvateka bê çini bê holê. yani çinan jı holê rakın. Bı her rengi kedxwariyê. zılm û zordestiyê bıdın seknandın. dawiya wan binın. hım bı vê wezifê. hım ji bı wezifa kêm demi; bo welateki serbıxwe û avayiya demokrasi bı cilı bine. Bı zelali xuyaye kû evê aletên wê ji lı gohra vê armancê bın. Ew aletên kû bı vê armancê dıj dıminın. bıkaranina wan bê imkane. Yani aletên makya velist dıji vê armancê bı rûmetın. Ev armanc û aletên bı vê rewşê lı hemberê hevın.

Bela kû armancên bı rûmet û mezın aletên lı gohra rewşa xwe dıxwazın. Jıbo kû bıgıhijın van armancên bı rûmet aletên bı qırêj nabe kû bı kar werın. Ezê dawiyê lı ser gotınên xerab kû tên ser partiyê bı peyıvım.

Ev wezife ji. lı gohra şert û şırûtên wi welati û gohra rewşa wê parti û organizasyonê tên berçav. Yani parti şert û şırûtên welat tine berçavê xwe û lı gohra wi aletan û metodan nişandıde. û dıecıbine. Dı nav van aleta de rojname hene. weşin hene ger kû bıxe destê xwe û pêk bine radyo heye. bı rêxıstına karker û gundiyan heye. Dı nav van aletan de -kû gıringe- bo zora çekdari avakırına rêxıstına leşkeri heye.

Bı kurti parti wek çeteki tê nişandan. Tışteki wûsa ne ya xeberdanê ye. û tışteki wûsa tıneye. Lê dı nava armancên partiyê da avakırına cepheki heye û pê gırêdayi avakırına rêxıstına ceşi heye. Ev raste. Ez jı van agahdarım. Bı taybeti ji. yek keseki kû idiolojiya vê partiyê dızanım.

Bellê dıxwazım lı ser nıqteki bısekınım. Bı tıştên ûmûmi va ew ji. berê em dıhatın û dıçûn vê derê. Ez bı grubên dı dıhatım û dıçûm. Maddeyê 168'yi bınge dıgrın û nêzi 30'yi madde tê jımartın. Bella kû dıdestê me de pırtûk ên qanûn tının. em nızanın kû ev qanûn çıne? Ez bı xwe nızanım ev qanûn tê de çê heye. Belki lê ecêpmayi bıminın. Lê tê de hın gotın derbas dıbın. Me hukûk bella ne xwendiye em nızanın tê çê manê. Gotına "aparat" derbas dıbe. Ev gotın. polis dı axaftınê xwe da an ji. ên hukûkê dıdın xebıtandın ez nızanım. Jı vê aparatê çê tê famkırın. em jı hevala pırs dıkın. Weki vêya gellek gotın derbas dıbın. Wek ez dızanım nêzi 30 madde derbas dıbın. Ev madde tên jımartın û derbas dıbın. Lê em nızanın çê dıxwazın.

Lê beri wejınandınên me hatıbû bo wê ji. madde yê 168 û 125 tê çê manê em jı wê hin bûn. Wek ez dızanım maddeyê 168'yi bı rengên armanca dıbe bı karanina çeta. bı vê armancê ji. dıbın çettê bı armanca siyasi.

Madda 125'a heye. Dema kaxızên me nû hatın. wê hıngê pırtûkeka qanûnê hebû me lê mêzekır. Lı wê derê "erdê dıbın sazûmana dewletê da. jı bın sazûmana dewletê derbêxıstın. bı sebebên dın wê derê ilhaq bıke an ji. bo dewleteki serbıxwe sûçê vê tevgerê bıdarvexıstıne" tê da tê gotın.

Lı gohra qeneetamın ger 168 an ji. maddeyên 450 û 170'ye an ji. maddên dınê bın -kû vana tên çê manê pê nızanım- ev maddê dı derheqê me da tê bı karanin maddê 125'a ye. Lı gohra me. hukm ji. lı gohra vê rewşê tê danin. Ev dı hışê me dabû. Yani em nızanıbûn. Ev ihtimal heye kû lı gohra 125. madde em tên mahkemekırın. Herçeqas me vê dızanıbûna ji. em dı vê qeneetêda bûn kû ewê lı gohra vi ceza bıhata danin. Yani maddê 168 ev. an yê dê wek ceşek şanidani gellek xelete. ne raste û ne lı gohra hukûkê ye. Lı gohra qeneeta mın mahkema we. ne lı gohra hukûkê dıbe. kû lı gohra rewşa mahkema siyasi be. 125 ji maddeki siyasiye û lı gohra rewşa siyasi bı kar tê. Maddeki lı gohra rewşên polisi. bûyerên tevli heva bı kar nayê. Lı gora rewşên siyasi bı kar tê. Bella kû dı destê mın de pırtûk û usûlên qanûnê tınene dı derheqên vê da gellek tışt nıkarım bı peyvım.

Dıxwazım lı ser nıqtek dı ji bı sekınım. kû dıbe wın ji dıxwazın û gırtiyên dı ji dıxwazın bê zelalkırın û bı tarixi ji gelek dıbi kû bê ronahikırın. Ger kû ifadek bı rewşeka qewi bı hatana holê evê bı imkan bûna.

Ger kû. me materyalê istihbaratê -kû me xwestıbû- û me bo kû ifadên xwe bı nıvis bıdana. pırtûkên qanûnê dı destên me da hebûna wê hıngê meyê hê bı fırehi karıbûna tışta bıda diyarkırın. Lê ez lı vê derê hıma çewa "iddianame"ê têxım destê xwe -kû ez ne "elektronik beyin"ım. ne ji. jir bılındım. mıroveki wek herkesi me- û gışteki hevi û dıxwazên xwe û tıştên mı diya jıbo kû mahkemê ji bıdım ronahikırın ne dı vê rewşê dame. Jı ber vê yekê ancak ew tıştên lı dıji partiyê tên gotın dıkarım lı ser wan bı peyvım. Lê ew heye kû. hın gotınên lı hemberê partiyê hene. Bersıvên vana ezê bıdım. Dı nav vana da tıştek ewha heye. tê nişandan kû. partiyê zılmê lı ser gel kırıye. ev tê gotın. Ger kû jı gotına gel; karker. gundi. ronakbır. xort û qısmên welatparêz tê famkırın. ev gotına dıji partiyê neraste. Lê kû axa. beg. aşir û komprador tê gotın wê hıngê ev gotınên jıbo partiyê tên holê rastın. Lı dıji vana partiyê jıbo xwe bı parêze zorê bı karaniye û dıji vana tekoşinê kırıye.

Ez bı dılzelali vi ji bıdme diyarkırın kû; kesên dı nava partiyê da. ê kû tekoşin dane. alikari kırıne. zanebûna idiolojiya wan ne wek heve. Ne lı qeysekine. Ev ne bı imkane. Yani insan jı qalıbek dernakevın. Ev kes dıbe kû bı navê partiyê. bı navê tevgerê teade lı kesa kırıbın. Lê ev nave çızgi ya. ditına a partiyê. Tışteki wûsa tuneye. Parti xwe jı nava gel derxıstiye qebûl dıke û bıngehê wi gele. Û şerê vê bıngehê parti dıde. Rêxıstına çina karkera lı ser bıngehê kedkara dısekıne. Lı ser vi bıngehi jıbo xwe kedkarên gel gışteki jı xwe ra bıngeh dıbine.

Nıvis Berdewam Dıke !

UMMAN'da devrimci mücadele yükseliyor...

Baştarafı S : 20'de

sonucunda yine 1960'larda ABD'nin zayıflaması ve hezimete uğraması gibi etmenler gerici yönetimlerin kendi aralarında bütünleşmesini ve hemen arkasından bu gerici yönetimlere karşı, devrimci yönelmeleri zorunlu kıldı.

Biz hassas bir bölge üzerinde bulunan Umman UHKC'si olarak, Arap yarımadası ve tüm Körfez ülkelerindeki yurtsever devrimci hareketlerle, bölgedeki diğer devrimci partiler ve ilerici halk hareketleriyle ve dünyanın diğer alanlarındaki tüm yurtsever örgüt ve partilerle ortak düşmana karşı mücadelede devrimci ilişki ve dayanışmayı zorunlu görüyoruz. Emperyalizmin bölge üzerinde beslediği gerici emellerine kavuşmak için şimdi ve gelecekte geliştireceği gerici plânlarını boşa çıkarmada, devrimci yurtsever hareketlerin üzerinde anlaşacakları devrimci bir program etrafında biraraya gelerek güçlerini birleştirmeleri konusundaki isteğimizi bir kez daha yineliyoruz.

Herhangi bir örgütün devrim mücadelesi, diğer örgütlerin devrim mücadelesini tamamlamaktadır. Bu nedenle tüm cephelerde devrimci mücadelenin yükseltilmesi acil bir zorunluluktur.

SERXWEBÛN: Arap gericiliği, Arap Ulusal Hareketi ve Filistin Devrimi ile ilgili görüşleriniz ve bu hareketlerin sizin kurtulus hareketinizdeki rolü üzerine söylemek istediğiniz şeyler nelerdir?

EBU MUNİR : Arap gericiliğinin durumu karmaşık olduğundan uzun bir açıklamayı gerektirir. Ama bugün bu gericiliğin emperyalizme yaptığı hizmetler ortadadır.

Emperyalizm ve bölge gericiliği tarafından çepçevre sarılmış olan bölgemizde, başta Umman işbirlikçi yönetimi ve emperyalizm olmak üzere tüm Arap gericiliğine karşı bizim konumumuz ise sabit, belirlenmiş ve açıktır. Programımızda Umman halkının kurtuluşunun ancak siyasi mücadelenin en üst biçimi olan silahlı mücadele ile sağlanabileceği belirtilmiştir. Devrimimizde işçi, köylü ve gençlik ittifakını kendimiz için temel alıyoruz.

Biz Filistin direniş hareketini ve tüm grupların meşru temsilcisi FKÖ'yü, işgal altındaki Filistin topraklarını kurtarma ve bağımsız bir devlet kurması temelinde destekliyoruz.

SERXWEBÛN : Körfez ve bölge devrimci hareketlerinin bir değerlendirmesini yapar mısınız?

EBU MUNİR : Arap Körfez ülkelerinde bulunan devrimci hareketler, kendi ülkelerinin, kendisine özgü niteliklerini açıklayarak oluşturdukları siyasi programları ve ekonomik tahlilleriyle bilinmektedirler.

UHKC'si ise, her Umman vatandaşının tüm sendikal ve siyasi alanda kendisine uygun bir ortam bulacağı demokratik-yurtsever bir yönetimin kurulması ve tam siyasi bağımsızlığın sağlanması için aktif bir mücadele yürütmektedir. Bu sorunun ileriye götürülmesi konusunda cephemiz yoğun çabalar harcamaktadır.

SERXWEBÛN : Bölgede ve hatta giderek uluslararası gericiliğin en önemli kaynaklarından birini teşkil eden Kürdistan'daki sömürgeciliğe karşı yönelen bağımsızlık hareketini nasıl değerlendiriyorsunuz? Kürdistan Devrimi ile Körfez ve Umman devrimleri arasında bir bağ görüyor musunuz?

EBU MUNİR : Her devrimci mücadele, dünyadaki diğer devrimci mücadelelerin bir parçasıdır. Bu nedenle her devrimci hareket, dünyadaki diğer devrimci hareketlere ayrılmaz bağlarla bağlıdır. İster Kürdistan'da ister Umman'da ve isterse dünyanın diğer alanlarında olsun nasıl ki emperyalistler, sömürgeciler ve gericilerin ortak bir hedefi ve amacı varsa,aynı şekilde yurtsever-devrimci güçlerin de ortak bir hedefi ve amacı vardır.

Gericilik son çabasında tüm yurtsever hareketleri boğmak ve susturmak istemektedir. Bu nedenle biz, baş düşmanlarımıza karşı ortak ve etkili mücadelemizde Kürdistan ve Umman devrimleri arasındaki ayrılmaz bağın bilincinde olarak UHKC'si ile PKK arasındaki iyi ilişkilerin sürekli geliştirilmesinden yanayız.

SERXWEBÛN : Bölge gericiliğinin yeni paktlar etrafında örgütlendirilmesine önderlik eden faşist Türk devletinin bölgedeki faaliyetlerinin yolaçacağı muhtemel sonuçlar ve buna karşı yükselen Türkiye Kürdistan'ındaki bağımsızlık mücadelesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

EBU MUNİR : Türkiye'deki faşist cunta, bizzat ABD emperyalistlerinin desteğiyle yönetime gelmiştir. Türkiye'deki son gelişmeler, bu faşist gericiliğin emperyalizmin tüm plânlarını uygulamada, Kürdistan ve Türkiye'deki devrimci hareketleri ve Ortadoğu'da başgösterecek diğer ilerici halk hareketlerini bastırmada temel bir rol oynayacağını göstermektedir. Bu faşist yönetim koşulsuz olarak her türlü gerici güçle işbirliğine girmekte, çeşitli emperyalist paktlar içinde yer almaktadır. Bu paktlar tüm bölge halklarının zararınadır.

ABD emperyalistleri aynı zamanda gerek Afganistan'daki gerekse İslâm Devrimi'nden sonra İran'daki ilerici güçlere yönelmede Türkiye'ye önemli görevler yüklemişlerdir.

Gerici Umman yönetimi ile faşist Türkiye yönetimi ve bu yönetimlerin baş destekçisi olan ABD emperyalizmine karşı, UHKC'si ile PKK arasındaki ilişkilerin daha da geliştirilmesi gerektiğini bir kez daha vurgulamakta yarar görüyoruz. Ve Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen Ulusal Kurtuluş ve Bağımsızlık Mücadelesini destekliyoruz.

SERXWEBÛN : Son olarak gazetemiz aracılığı ile, ülkemizin devrimci-demokratik kamuoyuna iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

EBU MUNİ: Yaptığınız bu röportajı gazetenizde yayınlamanız, ülkenizin devrimci-demokratik kamuoyuna gönderdiğimiz en büyük mesajımızdır. Ama, asıl önemli olan, aramızdaki ilişki ve iletişimi sürekli kılmamız askeri, siyasi, örgütsel, kısaca; her alandaki mücadele tecrübelerimizden karşılıklı olarak yararlanmamızdır.

Ulusal Kurtuluş ve Bağımsızlık Mücadelenizi sonuna kadar desteklediğimizi gazeteniz aracılığıyla bir kez daha duyurmak istiyoruz.

EBU MUNİR
UMMAN HALK KURTULUŞ CEPHESİ (UHKC)
Genel Sekreteri Adına

ABD emperyalizminin Kürdistan'a...

Baştarafı S : 1'de

hazırlanan gizli bir plan uyarınca Kuzey Irak'ı istila ederek Kerkük petrollerini ele geçirecektir.

New Statement's dergisi, Türk ve Amerikan yetkilileri arasında yüksek düzeydeki görüşmelerde bir dizi gizli plan üzerinde anlaşmaya varıldığını, ancak anlaşma hususlarının son derece gizli tutulduğunu ve kamuoyuna açıklanmasından kaçınıldığını öne sürmüştür. Dergiye göre, Türkiye ile Amerika'nın üzerinde anlaştığı gizli bir plan geçen ay Amerikan Hava Kuvvetlerine ait bir ulaştırma uçağının Doğu Anadolu'da düşmesiyle su yüzüne çıkmıştır.

New Statement's dergisi görüşlerini şöyle sürdürmektedir:

Amerikan resmi açıklamalarında, uçakta bulunan Amerika'lı subayların bir takım inşaatları denetlemekle görevli oldukları bildirilmiş olmasına karşın, bu görevlilerin Nebrasko eyaletindeki Omaha kentinde bulunan Stratejik Hava Komutanlığına bağlı subaylar oldukları anlaşılmıştır. Amerikan Kongresinin belgelerinden bu subayların Pirinçlik ve İncirlik üslerinde yapılan uçak pisti, hangarlar ve askeri kışla inşaatlarını özel amaçla ziyaret ettikleri anlaşılıyor. Bu subaylar bindikleri uçak düşmeden önce Bitlis, Van ve Kars havaalanlarına da uğramışlardır. Son zamanlarda bu havaalanlarında yoğun inşaat çalışmaları olmaktadır. Kars Havaalanı pisti genişletilmekte ve uzatılmaktadır. Bu alanlar, stratejik koruma gücü olarak bilinen B-52 tipi stratejik silahlar taşıyan ağır bombardıman uçaklarının iniş ve kalkışları için uygun hale getirilmektedir. Bu uçaklar, Amerikan Stratejik Hava-Komutanlığı Müdahale Birliğine bağlı uçaklardır. Türkiye'nin resmi onayını alan bu gizli plan uyarınca bu uçaklar bu bölgelerde üslenecekler ve Amerikan Çevik Kuvvet öncü birliklerinin Ortadoğu'ya müdahalesinde kullanılacaklardır. Ancak çevik kuvvetlerin genel karargahı Van kentinde olacaktır.

İngiliz dergisinin Amerika Dışişleri Bakanı Alexander Haig'in Türkiye gezisi sırasında yayınladığı bu ilginç haber bu kadarla da kalmıyor ve daha başka iddiaları da sütunlarına getiriyor.

Dergiye göre, ABD Savunma Bakanı *Weinberger* Türk meslekdaşı Haluk Büyülken'den bazı isteklerde bulunmuştur. Bu isteklerde Türkiye Milli Güvenlik Konseyinin çevik kuvvetleri genel kârargahının Doğu Anadolu'da olmasına izin vermesi, bölgeyi koruyacak savunma önlemleri alması ve ege ordusunun başka bölgere kaydırılarak yeniden yayılması istenmektedir. Türkiye'nin yoğun askeri yardımın yanısıra Amerika'dan, toprakları üzerinden Ortadoğu'ya yapılacak bir Amerikan askeri harekatına yönelik herhangi bir misillemeye karşı Suriye,Irak, İran ve Sovyetler Birliği sınırlarının korunmasını istediği öne sürülmektedir.

Dergi Türk askeri yöneticileri arasında Irak'a yönelik bir askeri harekâtı destekleyenlerden birinin de Milli Güvenlik Konseyinin eski genel sekreteri Orgeneral Haydar Saltuk olduğunu iddia etmektedir. New Statement's dergisi, bu görüşleri yüzünden General Saltuk'un, devlet başkanı Orgeneral Evren'le anlaşmazlığa düşerek pasif bir göreve atandığını da ileri sürmektedir. Ayrıca Orgeneral Haydar Saltuk'un İran'daki iç karışıklıklar ve Irak-İran savaşı bahane edilerek tek bir askeri darbeyle Kerkük'teki petrol alanlarının ele geçirilmesinin zayıf Türk ekonomisine yarar sağlayacağı ve bağımsızlık isteyen Kürt azınlıkların da bu şekilde susturulacağı görüşünde olduğu ileri sürülmektedir.

İngiliz dergisi, Ortadoğu ülkelerindeki istikrarsızlık nedeniyle Türkiye'nin bir karışıklıkta Irak'ın kuzeyini işgal etmesinin Amerika Birleşik Devletleri ve İsrail tarafından da desteklendiğini iddia ediyor".

ABDULKADİR ÇUBUKÇU

Baştarafı S : 3'te

bir ailededi.

Devrimci hareketle 1976'da ilişkiye geçerek kendini kısa sürede güçlü bir devrimci olarak yetiştirdi. Partiye ve yoldaşlarına son derece bağlı, cesur, fedakâr, soğukkanlı ve halkın değerlerine karşı saygılıydı. Tüm yaşantısında ve davranışlarında proleter bir anlayış egemendi.

Kitleler ve özellikle Batman Rafinerisindeki işçiler arasında propaganda ve örgütlenme çalışmaları yaptı: Devrimci hareketin kitleler içinde kök salmasında ve işçilerin örgütlenmesinde önemli çabalar harcadı. Bu çalışmalarından dolayı sömürgeciler tarafından aranır duruma düştü. Batman'da aşiretçi-feodal çete Raman'lara karşı devrimciler önderliğindeki mücadelenin başlamasıyla birlikte askeri alanda çalışmaya başladı ve birçok eylemde aktif olarak yer aldı.

Ölümünden önce Abdulkadir yoldaş, bir yandan kendisini geleceğin görev ve çalışma koşullarına hazırlarken, diğer yandan da proleter enternasyonalizminin bir gereği olarak Filistin halkının emperyalizme, siyonizme ve yerli gericiliğe karşı verdiği mücadelesine katkıda bulunmaktaydı. Güney Lübnan'ın "Nebatiye" kentine bağlı "Sigip" kalesinde, İsrail uşağı Suad Haddat'ın güçlerinin açtığı top ateşi sırasında başına isabet eden bir gülle ile, 2 Mayıs 1981'de Filistin şehitleri arasına katıldı.

Kürdistan halkının ve yüce önderi PKK'nin, Kürdistan'ın dörtbir tarafında emperyalizme, sömürgeciliğe ve yerli uşaklarına karşı yükselttiği mücadelede şehit verdiği sayısız yiğit savaşçısı yanında, ülkesinden kilometrelerce uzakta enternasyonalist dayanışmanın en güzel örneğini vererek Filistin hakının mücadelesinde şehit düşen Abdulkadir ÇUBUKÇU' nun mücadelemizde ayrı bir yeri vardır.

O, Filistin halkının soylu davası uğruna döktüğü kanıyla Kürdistan ve Filistin halklarının dostluk, kardeşlik ve dayanışma tohumlarının yeşermesine katkıda bulundu. O'nun ölümü, dar milliyetçi anlayışlardan ve bencil çıkarlardan arınmış komünist dayanışmanın en açık bir ifadesidir.

O, nerede bulunursa bulunsun bir komünistin inandığı soylu değerler uğruna yılmadan kavgayı sürdürmesi, dünya devrimci güçleriyle birlikte ortak düşmana, emperyalizm ve uşaklarına karşı savaşması gerektiğini pratiğiyle ortaya koydu.

Abdulkadir ÇUBUKÇU yoldaş enternasyonalist dayanışmanın bir simgesi olarak, Kürdistan ve Filistin halklarının yüreğinde ve beyninde onurlu bir yere kavuştu. Halklarımızın, O'nun şahsında birbirine karışan kanları, devrim önündeki tüm engelleri aşarak bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi mücadelesini zaferle taçlandıran bir güce dönüşecektir.

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
KAHROLSUN EMPERYALİZM, SİYONİZM VE YERLİ GERİCİLİK!

Devrimci Selamlar
T. Ç.

Diyarbakır

Baştarafı S : 2'de

Komitesi, 8 Mayısta Duisburg'da kuruldu. Kısa zamanda birçok şehirde temsilcilikler oluşturan komite, aynı zamanda çok sayıda Alman örgütleriyle de ilişkiler kurdu. Komitenin amacı, bu ilişkileri tüm Almanya ölçüsünde yaygınlaştırarak çalışmalarını sürdürmektir.

Amacımız, acil olarak yardımımızı ve dayanışmamızı bekleyen bu siyasi tutukluların durumunu her türlü çalışma metodlarıyla Alman ve dünya kamuoyuna duyurmak ve bu konuda ciddi çalışmalar yapmaktır.

Komitenin Diyarbakır Askeri Tutukevindeki kitle katliamını protesto etmek amacıyla başlattığı imza kampanyasını kısa sürede 10.000'in üzerinde Alman imzalamıştır. İmzalar Federal Alman hükümetine (SPD / FDP parlamento grupları) iletilerek, bu imzaların cunta yetkililerine (K-Evren'e) verilmesi ve SPD milletvekillerinden Klaus Thüsing'in, açlık grevleri sonunda oluşturulan ve Türkiye'ye gidecek olan bağımsız araştırma komisyonu ile birlikte gitmesi istenmiştir.

Komite tarafından Diyarbakır olayını dünya kamuoyunda güncel tutmak amacıyla, Türkiye'de direkt köylülerden alınacak fındık, ceviz, üzüm ve incir gibi yiyecek maddeleri az gelişmiş ülkeler satış mağazalarında (Dritte-Welt-Läden) Almanlar tarafından satılacaktır. Bunun sonucunda elde edilecek parayla Nikaragua'da, Diyarbakır ismini taşıyan kitaplıklar açılacak ve aynı zamanda tutukluların çocuk ve ailelerine maddi yardımda bulunulacaktır.

Adres: Solidaritätskomitee Diyarbakır,
c/o Baumann, Hochemmericher str. 1
4130 Moers

PKK Mardin davasında...

Baştarafı S : 1'de

Kuşkusuz sömürgeci-faşist Türk cuntasının Kürdistan'da özel bir uygulamaya tabi tuttuğu alanlardan birisi de, daha önceki dönemde yurtsever-devrimci mücadelenin büyük boyutlara ulaştığı Mardin yöresi olmuştur.

Kürtlerin yanı sıra Süryani, Arap ve Ermenilerin de yoğun olarak yaşadığı Mardin, bu yapısıyla önceleri milliyet çelişkilerinin alabildiğine körüklendiği, halkın köklü yurtsever duygularının burjuva-reformist çevreler tarafından sömürüldüğü bir alan durumundaydı.

Ama 1978'lerde başlayan Hilvan Direnişiyle birlikte hızla gelişen devrimci mücadelenin etkilerini derinden hisseden Mardin halkı da bu gerici yapısından çabuk sıyrılarak dört elle mücadeleye sarılmış, çeşitli hile ve entrikalarla devrimci mücadelesini saptırmak isteyen sömürgecilerin ve uşaklarının karşısına kısa sürede güçlü bir yapıyla çıkmasını başarmış, bağrından çıkardığı onlarca kadrosuyla Hilvan ve Siverek mücadelesine büyük katkılarda bulunmuş, eşsiz direniş örnekleri sergileyen nice şehitleriyle düşmanın yüreğine korku salmasını bilmiştir.

Bu nedenle 12 Eylül faşist cuntası Kürdistan'ın her tarafında estirdiği terörü Mardin'e de yaymış, yüzlerce devrimci-demokrat ve yurtseveri işkenceden geçirerek zindanlara doldurmuş, onlarcasını çatışmalarda ve zindanlarda katletmiş, halk üzerinde dizginsiz bir baskı ve yıldırma politikası uygulamıştır.

Aylar sonra göstermelik mahkemelerinin önüne çıkardığı savaş esirlerini en ağır cezalarla cezalandırması, bazı uyduruk gerekçelerle yeni yeni tutuklama kararları alması da uygulanan bu baskı ve yıldırma politikasının bir parçasıdır. ★★★

İnsan Hakları Komisyonu...

Baştarafı S : 1'de

katledildiğini çok iyi bilmekte, bilmenin de ötesinde işlenen insanlık suçuna karşı sesini yükseltmektedir. Özellikle son Diyarbakır Katliamı dünyada çok geniş yankılar bulmuş, kamuoyunun büyük tepkisine yolaçmıştır. Bu tepki, Türkiye ve Kürdistan'daki işkence, idam ve katliamlara karşı Avrupa çapında yapılan açlık grevleri ve yürüyüşler sırasında da daha aktif bir desteğe dönüşmüştür.

Kamuoyunda artan tepkilerin bir sonucu olarak Fransa, Hollanda, İsveç, Norveç ve Danimarka hükûmetlerinin Türkiye'yi İnsan Hakları Komisyonuna vermesi cunta yetkilileri arasında büyük bir tedirginliğe yolaçmıştır. Bu durumda, faşist cunta hükûmetinin en geç üç hafta içinde savunmasını hazırlamak ve İnsan Hakları Komisyonuna sunmak zorunluluğu vardır.

★★★

BASIN AÇIKLAMASI

Baştarafı S : 1'de

Emperyalizmin ve Nato'nun Ortadoğu'daki en büyük vurucu gücü olan Türk faşist-askeri rejimi, bu gelişmenin direkt içinde ve önde gelen bir mimaridir. İran devrimine karşı tavrı, faşist Saddam rejimini kurtarmak için harcadığı çabalar, gerici Arap rejimleriyle geliştirdiği ilişkilerle ne kadar tehlikeli olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Filistin halkını desteklediğine dair yayınladığı sözde mesajlar, demagoji olmaktan öteye bir değer taşımamaktadır.

Bu rejime karşı Türk ve Kürt halkının ortak bir direnişini geliştirmek, faşist yönetimi devirmek, yerine, demokratik bir halk iktidarı kurmak amacıyla kurulan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) bu gelişmelerde başta Filistin direniş hareketi olmak üzere, bölgenin tüm ilerici ve devrimci güçleriyle destek ve dayanışma içinde olmayı yakın bir görev bilmektedir. Cephe örgütlerinin militanları başta Nebatiye, Sayda, Damur olmak üzere, tüm direniş noktalarında ve cephe gerisinde aktif görev üstlenerek tüm güçleriyle çarpışmaktadırlar. Cephe ancak bu militan dayanışmayla Arap, Türk ve Kürt halklarının ortak direniş birliğinin kurulacağı inancındadır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin saldırısı, nasıl ki ortak karşı-devrimci amaçlarından kaynaklanıyorsa halklarımızın buna karşı direnmeleri de ortak devrimci amaçlarından kaynaklanmaktadır.

Cephe bu düşünce ve inançla tüm gücüyle Filistin, Lübnan ve Suriye'nin direniş güçleriyle birlikte olduğunu, bu tavrını aynı kararlılıkla sonuna kadar sürdüreceğini belirtir.

Kahrolsun Emperyalizm, Siyonizm ve Yerli Gericilik!
Yaşasın Arap, Türk ve Kürt Halklarının Ortak Direnişi!

Faşizme Karşı
Birleşik Direniş Cephesi
Yürütme Komitesi

10.6.1982

Filistin halkı siyonist işgale karşı...

Baştarafı S : 1'de

Bu noktadan itibaren Suriye' nin savaşa daha aktif katılması siyonist ilerlemeyi önledi. Suriye ile siyonist askeri birlikler arasında meydana gelen yoğun çatışmalarda siyonist birliklerin verdiği kayıplar İsrail hükûmetini ateşkes emrini vermeye zorladı. Aynı ateş-kes bir süre sonra Filistinliler ile siyonist güçler arasında da sağlandıysa da buna çok kısa bir süre için uyuldu. İşgal hareketiyle Filistin halkını yok etmek isteyen siyonistler tarafından ateş-kes tek taraflı olarak bozuldu. Bu süre içinde yoğun bombalamalara karşın Filistinli militanların gösterdiği kararlı direnmeler karşısında siyonistler fazla bir ilerleme kaydedemediler.

Daha sonraki gelişmelerde siyonist hükûmet, FKÖ'nün silahlarını bırakıp Lübnan'ı terketmesi şartıyla 48 saatlik yeni bir ateşkes ilân etti. Buna karşılık FKÖ yetkilileri ve FKÖ içinde yer alan örgütlerden FHKC (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi)'nin lideri George Habbaş bir basın toplantısı yaparak, silahlarını asla bırakmayacaklarını, Arap ülkeleri, Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerle uluslararası kamuoyu harekete geçinceye kadar Beyrut'da savaşacaklarını duyurdu. Bunun üzerine İsrail ateş-kesi 48 saat daha uzatarak çağrısını yinelerken bu çağrı FKÖ'lü yetkililerince şartlı olarak yeniden reddedildi. FKÖ'lü yetkililerin şartları arasında Beyrut çevresindeki İsrail kuşatmasının tümden kaldırılması da yer almaktadır. Ama bu şartları kabule yanaşmayan siyonistler ile Filistinli güçler arasındaki çarpışmalar hızlanarak devam etmektedir.

Daha 25 Nisan'da Sina'yı boşaltarak gerici Mısır yönetimiyle ilişkilerine yeni bir yön veren İsrail'in böyle bir savaşın hazırlıkları içinde olduğu hemen herkes tarafından bilinmekteydi. Sina'yı boşaltmakla güney sınırlarını da sağlama alan İsrail, bu yola gerici Arap yönetimlerinin desteğini de alarak kendisi için her zaman önemli bir tehlike oluşturan Filistin sorununu tümden çözüme bağlamanın ortamını da böylece yaratmış oluyordu. Ayrıca Filistin Devriminin şahsında, Ortadoğu devrimci hareketleri için önemli bir siyasi merkez konumunda olan Lübnan sahasını işgal olayını tümüyle gerçekleştirmesi halinde, genelde emperyalizmin, özelde bölge gericiliğinin Ortadoğu'da sarsılan durumunun yeniden sağlama bağlanmasında önemli katkıları olacaktı. Bu nedenle işgalin hızla sonuca vardırılmasını isteyen emperyalistler ve bölge gericileri siyonizme her alanda verdikleri desteği alabildiğine arttırdılar.

Ama bu işgal olayının getireceği tehlikeleri önceden farkeden Ortadoğu halkları, Filistin halkının yanında yer alarak siyonist saldırıyı aktif bir direnmeyle karşıladılar. Ortadoğu'nun çeşitli devrimci örgütleri ve FKBDC (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi) bildiriler yayınlayarak siyonist işgale karşı Filistinli militanlarla birlikte sonuna kadar savaşacaklarını duyurdular. Bu arada, ilk siyonist saldırılar sırasında Batı Beyrut'u terkeden onbinlerce insan yeniden dönerek direniş mücadelesi saflarına katıldı.

İsrail'de de işgal harekâtına karşı halk kitleleri arasında gelişen muhalefet her geçen gün daha da büyümektedir. İsrail'ın çeşitli kentlerinde geniş kitle gösterileri yapılmakta, bilim adamları ve aydınlar tarafından savaş aleyhtarı bildiriler, çağrılar ile kınama mesajları yayınlanmaktadır. İşgal olayı dünya ve Avrupa kamuoyunda da büyük tepkiler yarattı. New-york'da bir milyon kişi sokaklara dökülüp İsrail'i protesto ederken, Avrupa ülkeleri de yaygın gösteri yürüyüşlerine sahne oldu. Dünyanın hemen her ülkesinde Filistin halkı için geniş yardım kampanyaları açıldı.

ABD ve AET arasındaki görüş ayrılıkları bu işgal olayında bir kez daha suyüzüne çıktı. Olağanüstü bir toplantı yapan AET ülkeleri, İsrail'i devletler hukukunu çiğnemekle suçlayan bir bildiri yayınlayarak sert bir dille eleştirdiler. Bu arada Fransa tarafından, İsrail birliklerinin Beyrut'dan 10 km geri çekilmesine ilişkin olarak Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyine sunulan karar tasarısı da ABD tarafından veto edildi.

İşgal olayında büyük sorumluluğu olan Arap gerici yönetimlerinden Mısır yönetimi her zamanki riyakâr tutumunu bu kez de sergiledi. FKÖ'nün Kahire'de bir sürgün hükûmeti kurmasını isteyen uşak Mısır yönetimi, böyle bir hükûmetin sadece uluslararası kuruluşlarla ilişkileri yürütmek ve Filistin halkının haklarını koruma konusundaki kararlılığını temsil etmekle yükümlü olabileceğini, ayrıca Filistinli liderlerden hiç birinin bu yönetimde kesinlikle yer almaması gerektiği şartını da belirtti. Diğer gerici Arap yönetimleri ise kendi kamuoyundaki tepkileri asgariye indirebilmek için Filistin halkının yanında yer aldıklarına dair bazı sözde demeçler verdilerse de hain yüzlerini gizleyemediler.

Dünya kamuoyundan gelen tepkiler ve Ortadoğu halklarının Filistin halkıyla birlikte yürüttüğü kararlı direniş karşısında daha ileriye gidemeyen siyonist yetkililer, Filistinlilerin Lübnan'ı terketmeleri konusundaki tehditlerini ısrarla sürdürmektedirler. Buna karşılık FKÖ yetkilileri şartları kabul edilmediği sürece Beyrut' dan ayrılmayacaklarını belirtmekte ve direnişlerini sürdürmektedirler.

★★★

Mahkeme tutanaklarından PKK davası...

Baştarafı S :4'te

SANIK- Şunu söyleyeyim. Med organizasyonu tarihlerin yazdığına göre 571'de kuruluyor. 500 civarında filan yıkılıyor, pek uzun süreli falan olmuyor. Persler tarafından yıkılıyor.

DURUŞMA HAKİMİ- Nerede kuruluyor bu tarihte? Med Devleti nerede kuruluyor?

SANIK- Hemen hemen bugünkü Kürtlerin yaşadığı alan diyebiliriz.

DURUŞMA HAKİMİ- Neresi burası?

SANIK- Urmiye'nin Batısından Fırat nehrine kadar olabilen hatta Fırat'ı bile aşan bir alan içerisinde oluyor ve burada hüküm sürüyor. Daha sonra kendileriyle, aynı soydan olan Persler tarafından yıkılıyor. Ama Persler döneminde de Kürtler bağımsızlıklarını sürdürüyorlar. Yani köleci dönemde, gerek Ermenilerin baskısı altındaki dönemde olsun, gerek Perslerin istilası, hatta Bizansların istilası döneminde olsun Kürt halkı kendi varlığına yönelik saldırı ile karşı karşıya kalmıyor. Belki siyasal ve sosyal gelişmesi dumura uğratılabiliyor.

İmha tehlikesiyle pek karşı karşıya kalmıyor. Kürtlerin imha tehlikesiyle karşı karşıya kalması, ancak Arap istilasından sonradır ki, Arapların Kürdistan'a gelişleri, Kadisiye, 834 veya 737 ortaları filandır yani, kesin hatırlamıyorum ya 740 ya 840 civarı filan. Bu dönemde ilk defa Araplarla karşı karşıya geliyorlar. Yalnızca islamlaşmakla kalmıyorlar, islam dil ve kültürünü de, Arap dil ve kültürünün de etkisi altında kalıyorlar. Bu dönemden sonradır ki, 1200'den sonra, yani 13 ncü...

DURUŞMA HAKİMİ- Milattan önce, sonra?

SANIK- Milattan sonra 1.300 şeylerinden bahsediyorum. Bu dönemde Anadolu'da bildiğimiz gibi bir sürü beylik var. Osmanlı beyliğinden tutun da Karesi beyliğine, Karaman beyliğine kadar. Aynı dönemde Kürdistan'da da beylikler var maya ve geliştirmeye çalışan feodaller var. Arabistan'da da var, Acemistan'da da var; ama, Kürdistan sürekli bir istila alanı, sürekli bir çekişme alanı, bir kavga alanı olduğu için, ekonomik olarak yıkıma uğramış, üretici güçleri pek fazla gelişmemiş. Bu nedenle Anadolu'da, Acemistan'da ve Arabistan'da merkezi feodal devletler daha çabuk oluşturulurken, Kürdistan'da bu fazla erken oluşturulamıyor. Kürt feodalleri arasındaki bu didişme 16 ncı yüzyıla kadar sürüyor. 16 ncı yüzyılda Batı Avrupa'da merkezi krallıklar ortaya çıkarken, yani milliyet sınırları teşekkül ederken o krallığın çerçevesi içerisinde aynı dile ve kültüre sahip olan ve giderek bir pazar etrafında şekillenen bir ulus topluma doğru bir gelişme sözkonusu iken, Kürdistan'da böyle bir şey sözkonusu olamıyor. Kürt feodalleri kendi aralarında didişiyorlar. Bu didişme herhangi biri galip gelemeyince daha güçlü olarak gördükleri Osmanlılara ve Safevilere sığınıyorlar. [illegible]

ler arası bir çekişme ve çatışmanın alanı haline geliyor. Biliyoruz ondan sonraki tarihi.

DURUŞMA HAKİMİ- Yerinize geçin.

GEREĞİ GÖRÜŞÜLDÜ:

Bütün sanıkların tutukluluk hallerinin devamına, duruşmada hazır bulundurulmaları için askeri cezaevi müdürlüğüne müzekkere yazılmasına, bu sebeple duruşmanın 19.6.1981 Cuma günü saat 08.00'e tehirine oybirliği ile karar verilip açıklandı. 18.6.1981

BAŞKAN DURUŞMA HAKİMİ

ÜYE HAKİM STENOGRAF

★★★

UMMAN'da devrimci mücadele yeniden yükseliyor

Gazetemiz SERXWEBÛN, Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin sesini yükseltmek, sorunlarını incelemek ve bu mücadelenin sonuçlarını halkımıza maletmek üzere yayın hayatına başlayan, Kürdistan halkı ve onun önder güçlerinin yürüttüğü sıcak mücadelenin bir parçası olarak faaliyet gösteren bir organdır. Ülkemiz devriminin dünya devrimlerinin bir parçası olması nedeniyle, gazetemiz, dünya ve bölgedeki gelişmeleri de yakından izlemekte ve değerlendirmektedir.

Ortadoğu devrimleri ile Kürdistan devrimi arasındaki yakın bağlar nedeniyle, devrim ve karşı-devrim güçleri arasındaki mücadelenin oldukça kabardığı günümüz koşullarında, bölgemizde önemli bir yer işgal eden Körfez devrimci hareketlerinden biri olan Umman Kurtuluş Cephesi'nin bölgedeki devrim ve karşı-devrim durumu hakkında yapacağınız değerlendirmeler önem taşımaktadır.

Bize, Umman Halk Kurtuluş Cephesi'nin bir yetkilisi olarak görüşlerinizi okuyucularımıza tanıtabilme fırsatı verdiğiniz ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı gösterdiğiniz duyarlılık için teşekkür ederiz.

SERXWEBÛN : Emperyalistlerin ve özellikle de ABD emperyalistlerinin bölgeye ilişkin komplolarını temellendirdikleri Körfez Plânına dahil Umman gibi, bölgede önemli bir konuma sahip bir ülkenin kurtuluş hareketisiniz. Ancak, kamuoyumuz hakkınızda çok az şey bilmektedir. Öncelikle bize hareketinizi tanıtır mısınız? Ve yine kısaca stratejiniz, mücadele anlayışınız hakkında bilgi verir misiniz? Bir kurtuluş hareketi olarak, şu ana kadarki mücadelenizden bize aktarmak istediğiniz önemli bir tecrübeniz var mı?

"TÜRKİYE'DEKİ SON GELİŞMELER, BU FAŞİST GERİCİLİĞİN, EMPERYALİZMİN TÜM PLÂNLARINI UYGULAMADA, KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE'DEKİ DEVRİMCİ HAREKETLERİ VE ORTADOĞU'DA BAŞGÖSTERECEK DİĞER İLERİCİ HALK HAREKETLERİNİ BASTIRMADA TEMEL BİR ROL OYNAYACAĞINI GÖSTERMEKTEDİR"

EBU MUNİR

EBU MUNİR : Umman, Arap yarımadasında ve Haliç'te çok önemli bir stratejik konuma sahiptir. Bu önemi; Haliç Boğazına tam egemenliği ve büyük petrol kaynaklarına sahip olusundan ileri gelmektedir.

Britanya'nın 1970'lerden sonra biçimsel olarak geri çekilmesiyle, ABD emperyalizmi işgal için İran Şahına yeşil ışık yaktı. Devrimci mücadelenin gelişmesi ve Arap gerici yönetimlerinin zayıflaması karşısında emperyalizm, bölgede jandarma rolü oynama görevini bu kez kendisine en yakın müttefik olarak gördüğü Şahlık yönetimine yüklemeyi tercih ediyordu. Bunun üzerine Şah, üç adanın (Tambel-Kubra, Suğra ve Ebu Musa adaları) işgalini gerçekleştirdi.

Devrimci gelişmenin olduğu bölgede ve özellikle Umman (Umman'ın güney bölgesi -Zafar-) sahasında yoğun askeri çatışmaların meydana gelmesi ve kendisine yönelik devrimci faaliyetlere karşı koyamayışından ötürü Britanya, Kabus'u temsili bir darbe ile babasının yerine başa geçirdi. Bundaki amacı; bölgedeki yönetimlerin başına yeni yeni simaları getirerek yeni emirlikler birliğini yaratmak, bazı kısmi reformlar gerçekleştirmek ve bu yolla devrimci mücadelenin gelişimini durdurabilmekti. Ama bütün bunlar Umman'ın silahlı devrim hareketini bitirmeye yetmedi. Çünkü, mücadele köklü ve gelişkin bir durumdaydı. Daha 1970'ler öncesinde Britanya ve komando güçleri giriştikleri sayısız eylemlerinde hareketi bitirmede başarısız kaldı. Bu nedenle Britanya, Kabus'u, İran Şahından güç yardımı talep etmeye zorladı. Bu talep üzerine Şah Umman'a onbin asker gönderdi ve çatışmalar senelerce sürdü. Ama gelen Şah kuvvetleri de kendi görevlerini gerçekleştiremediler. Bilindiği gibi, Şah askerleri henüz gelmeden önce bizzat Şah'ın kendisi isyancıları bir haftadan az bir süre zarfında bitireceğini iddia etmişti.

Fakat 1970'ler sonrasında Ürdün, Mısır askerlerinin ve yabancı paralı askerlerin gelmesiyle birlikte devrim düşmanları da arttı. 1975 yılına kadar devrimci güçler ve hain yönetim güçleri arasında oldukça çetin mücadeleler oldu. Bu tarihten itibaren ise devrimci önderlik bazı savaş bölgelerinde, özellikle de Yemen Demokratik Cumhuriyeti sınırında geçici geri çekilmeyi ilân etmek zorunda kaldı. Zafar'ın çevresinde bugün halâ sınırlı sayıda da olsa askeri eylemleri sürekli kılan devrimin askeri gücü bulunmaktadır.

Geçici geri çekilmeden sonra, devrimci önderlik, devrimin güçlerini yeniden toparlamak; askeri, siyasi, örgütsel alanlarda her yönüyle yeterli bir duruma gelmek amacıyla kadrolarını hazırladığı eğitim kamplarında sürekli bir eğitimden geçirmektedir. Bugün bütün örgütlerin mücadele anlayışlarında büyük değişiklikler bulunmakta ve bu değişiklikler doğrultusunda güçlü bir programın yaratılmasına çalışılmaktadır. Ancak bu harlıkları başarıyla tamamlayabildiğimiz oranda, düşmanla her alanda boy ölçüşebilecek güçlü bir yapıya kavuşacağımıza inanıyoruz.

Emperyalizmin Umman'da çok geniş olarak saldırı üslerini ve çevik kuvvetleri bulundurması, mücadele cephesini genişletmeyi ve bölgedeki tüm yurtseverleri savaşçı yapmayı zorunlu kılmaktadır. Mücadelemiz ise bu süreçte çeşitli biçimler alarak sürecektir. Cephemizin programında bu açıktır. Şimdilik genel ulusal kongrenin yapılması için yoğun bir hazırlık içindeyiz. Mevcut gerici yönetime yönelmede elimizde sayılı taktiklerimiz bulunmaktadır. Umman Birleşik Cephesi'nin yaratılması konusunda ise sürekli görüşmeler yapmaktayız. Bu cephe, birinci olarak; tüm yabancı üslerin Umman'dan çıkarılmasını, ikinci olarak; siyasi özgürlüklerin korunmasını, demokratik ve sendikal hakların elde edilmesini, üçüncü olarak; Camp-Dawid anlaşmasına onay veren Kabus'un ihanetine karşı durarak, Filistin halkının haklı mücadelesinin aktif olarak desteklenilmesi gibi acil sorunların çözümünü önüne koymuştur.

SERXWEBÛN : Emperyalistlerin Körfez Plânına ilişkin Ortadoğu genelini de dikkate alarak bir değerlendirme yapar mısınız?

EBU MUNİR : Aslında bu sorunun izahı Körfez bölgesinin uzun bir tahlilinin yapılmasını gerektirir. Bu nedenle biz fazla geçmişe girmeden mümkün olduğu kadar kısa cevaplamaya çalışacağız.

Genelde aşiret ve şeyh ailelerinin birbirlerine bağlılığı, ortak bir sınır, ortak örf ve adetler, ortak dil vb. etmenler bir bütün olarak bölgenin birbirinden etkilenmesini sağladı. Ayrıca bu etkilenmede, bölge ekonomisinin yine bir bütün olarak petrole dayanmış olması büyük bir rol oynadı.

Geriye baktığımızda, emperyalizmin günümüze kadar sürekli bölge halklarının kaderine egemen olduğunu görürüz. Bu ülkelerin pazarları Amerikan, Japon, Batı-Almanya ve İngiltere mallarıyla kuşatılmıştır. Bu nedenle bölgenin iç ve dış si-

UMMAN gerillaları gerici Kabus yönetimine karşı savaşa hazırlanıyor.

yaseti emperyalizme kopmaz bir bağımlılığı gerektirmektedir. Doğu-Asya ve diğer bazı alanlarda egemenliğini kaybeden emperyalizm ve özellikle de ABD emperyalizmi bölgede geliştirdiği son siyasetiyle sarsılmış olan ekonomik, siyasi egemenliğini yeniden sağlamlaştırmaya ve aynı zamanda bölgede muhtemel başgösterebilecek ilerici halk hareketlerini erkenden boğmaya çalışmaktadır. Çevik kuvvetlerin oluşturulması, Mısır, Umman, Sudan ve Somali'de yapılan ardı arkası gelmeyen tatbikatlar, Camp-Dawid anlaşmasına karşı çıkan bazı radikal yönetimleri bu çizgiye çekmekten, Ortadoğu'daki ilerici Arap halk hareketlerine anında vurmayı hedeflemekten, Güney Lübnan ve işgal topraklarındaki Filistin halkı ile Lübnan yurtsever hareketi ve Suriye'ye karşı yayılmacı, siyonist hareketi korumaktan başka birşey olmayan yeni siyasi baskı biçimleridir.

SERXWEBÛN : Umman Sultanlığının Körfezde ve bölgede üstlendiği rol nedir?

EBU MUNİR : Umman Sultanlığının Ortadoğu ve Körfezdeki rolü uzun tartışmalar gerektirmeyecek kadar açıktır. Öncelikle, Arap bölgesinde **«Komünist Sovyet tehlikesi»**ne karşı, dünya emperyalizminin başını çeken ABD emperyalizminin desteğindeki Arap gericiliğinin yanında yer almakta ve Camp Dawid ihanet anlaşmasını desteklemektedir. Kendi uşak yönetimini ve batıya yönelen petrol gemileri ile bölge servetlerine hükmeden önemli boğazları koruyabilmek için, ABD'nin ülkemizde deniz ve hava üsleri kurmasına izin vermekte ve "Çevik Kuvvetleri"ni kabul etmektedir.

Uşak Kabus yönetiminin bu kadar batıya yaklaşmasının nedenleri açıktır. Çünkü yönetim, başında Sovyetler Birliği'nin bulunduğu sosyalist sistemin YDHC (Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti)'nin ve dünyadaki tüm diğer devrimci-yurtsever parti ve güçlerin UHKC'ni desteklemelerinden büyük korku duymaktadır. Bu nedenle de devrimci mücadeleyi önlemenin yolunu emperyalizmle bütünleşmekte görmektedir.

SERXWEBÛN : Emperyalizmin ve bölge gericiliğinin kendilerine başlıca dayanak haline getirdikleri petrol sorunu bölge devrimci hareketleri açısından ne ifade ediyor? Bu sorunun kurtuluş mücadelenizdeki yeri nedir?

EBU MUNİR : Petrol sorunu, Arap ülkelerinin ulusal ve yerel sorunlarının çözümünde temel bir rol oynamaktadır. Fakat açıktır ki, petrol kuyularının hasılatından şeyhler ve uşaklarından oluşan bir avuç azınlıktan başkası faydalanmamaktadır. Bunların üzerinde aynı zamanda batılı tekelci şirketlerin tam bir egemenliği vardır.

Petrolün, bölgenin yoksul halklarının çıkarlarına değil, hakim sınıfların çıkarlarına hizmet etmesi devrimci hareketleri çeşitli biçimlerde etkilemektedir. Hakim sınıflar, devrimci halk ayaklanmalarını bastırmak için petrolden sağladıkları gelirlerin büyük bir kısmını modern silah ve askeri harcamalara ayırmakta, paralı askerler tutmaktadırlar.

Dünya petrol ürününün yarıdan fazlası bu bölgede çıktığından emperyalizm de bölgedeki gelişmeleri dikkatlice izlemekte, her devrimci hareketi anında boğmak istemektedir. Filistin Devriminin bölgede sosyalizm lehine yolaçacağı gelişmeleri iyi bilen ABD emperyalizmi, siyonist harekete irkt destek vererek yaşatmaya çalışmakta, bu hareket vasıtasıyla güneydeki yurtsever hareketi ve Filistin direnişini ezmeyi, Arap kurtuluş hareketi ve diğer ilerici halk hareketlerini durdurmayı amaçlamaktadır.

SERXWEBÛN: Gerek stratejik-coğrafik konumu, gerekse hammade kaynakları bakımından emperyalizm açısından stratejik bir önem ifade eden bölgemiz üzerinde emperyalistler özel bir politika uygulamaktadırlar. Ortadoğu gericiliğinin kendi arasında ve emperyalizmle girdiği ittifaklar nedeni ile bölge devrim güçleri ve devrimci hareketleri arasında da objektif bağlar oluşmuştur. Bu yönüyle bakıldığında hareketimizin Ortadoğu devrimci hareketleri karşısındaki konumunu ve bölgedeki kurtuluş hareketlerinin hareketinizi nasıl etkilediğini izah eder misiniz?

EBU MUNİR : Dikkat edilirse; 1960'larda Britanya'nın varlığı, 1970'lerde zayıflaması, Vietnam'daki büyük halk devrimi ve dünyanın diğer alanlarındaki devrimler

Devamı S : 18'de

Impressum

V.i.S.d.P.: M.Aral
Grolmannstr. 20
1 Berlin 12

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Verlag u. Handels-G.m.b.H.
Postfach 10 16 83 5 Köln 1
Deutsche Bank Köln Konto Nr: 12 82 805 (BLZ: 370 700 60)
Postscheck-Amt Köln Konto Nr: 2690 16-507 (BLZ: 370 100 50)

Hollanda	2.50 hfl
Fransa	5.00 ff
Belçika	35.00 bfr
Isviçre	2.00 sfr
Avusturya	15.00 s
Danimarka	6.50 dkr
Isveç	5.00 skr
Norveç	5.00 nkr
Yunanistan	50.00 Dr
Ingiltere	0.50 £